MESAGERII LUMINII

Lilia Seven

Grafică copertă: Ana Maria Dinu
Tehnoredactare: Denisa Zevedei

Toare drepturile rezervate autoarei.
Nici o parte din această lucrare nu poate fi copiată
fără acordul scris al autoarei.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SEVEN, LILIA
Mesagerii luminii/ Seven Lilia.- Geamăna:
Tiparg, 2010
ISBN 978-973-735-478-5

821.135.1-31

Lilia

MESAGERII LUMINII

* *

*

Lilia Seven

Vas de alabastru plin cu mirul lunii
Cerul nopții calde-ți curge la picioare
Poposită-n stele - taină călătoare
Lumea ia imensul chip al rugăciunii;
Te iubesc, o Doamne, mai presus de toate
Pentru-așa iubire-i prea puțin o viață;
Tu o știi de aceea-n mila Ta măreață,
Celui ce Te adoră, dai Eternitate.

Vasile Voiculescu

Aprilie 1954

Am scris această carte fără să am veleități scriitoricești, dar cu convingerea că va fi citită de cine trebuie să o citească și înțeleasă de cine trebuie să o înțeleagă. Ea reprezintă o parte din cartea inițială și transmite un mesaj al „Lor" către „Noi".

O parte dintre evenimente au fost confirmate, restul... rămâne de văzut.

Oricum: – Cine va fi pregătit să vadă, va vedea!
Cine va fi pregătit s-audă, va auzi!

* *

*

Ningea. Era o dimineață de februarie cu zăpadă și frig. Mama mea se descurca greu prin nămeți, fără pârtie și disperată că nu va prinde autobuzul ce trebuia să o ducă în oraș pentru a face cumpărăturile destinate parastasului fiicei ei Maria - Emilia. Se împlineau trei săptămâni de când fetița de nouă ani trecuse în neființă în urma unui tragic accident. De atunci mama avea o singură grijă, să-i facă pomenile la timp!

Nu mai era interesată nici de ce se va întâmpla cu copilul din pântece, nici dacă se hrăneşte, nici dacă se odihneşte. Nu mai exista nimic. De trei săptămâni se comporta asemeni unui robot. Se trezea, mergea la cimitir, aprindea lumânări, dădea de pomană, iar după aceea rămânea în câte un loc cu ochii mari deschişi, privind în gol. Nu dormea, nu mânca, nu vorbea şi mai ales, nu mai plângea. Pentru ea lacrimile se terminaseră de mult. La fel şi viața.

Era însărcinată în şapte luni, dar ce mai conta. Copilul ei cel blond cu ochii albaştri şi chip de înger nu mai exista. Celălalt, se transformase brusc într-un copil nedorit. Dacă ar fi intervenit vreun avort era binevenit. Oricum, după moartea Emiliei, o părăsise şi tatăl. Însă asta părea a fi fost o binecuvântare.

Mai avea aproape un kilometru până la autobuz, când a simțit brusc o durere în pântece şi imediat un lichid cald curgea pe picior. Nu s-a oprit, a continuat să meargă prin zăpada neprietenoasă, rugându-l pe Domnul Dumnezeu s-o ajute să ajungă la acel autobuz. Durerea a început să se repete din ce în ce mai des. La un moment dat a căzut. S-a încăpățânat şi s-a ridicat, când a privit în jos a văzut urme de sânge. A fost convinsă că este vorba de un avort şi a încercat să meargă mai departe. Durerile erau atât de puternice încât o țintuiau locului. A început să conştientizeze ce se întâmpla, deşi nu împlinise şapte luni,

totul semăna a naştere, chiar dacă în sinea ei mai spera să fie un avort.

Singura casă din apropiere era cam la cinci sute de metri. Cu ultimele forţe a încercat din nou să se ridice. A reuşit cu greu şi a început mai mult să se târască decât să meargă. Marea ei grijă era că va pierde autobuzul care era unica posibilitate de a ajunge în oraş.

Satul natal era situat într-o regiune de deal, destul de greu accesibilă în perioada de iarnă. Pe jos era imposibil să se ajungă, distanţa până în oraş fiind de douăzeci şi opt de kilometri. Cu ultimele forţe a reuşit să ajungă la acea aşezare omenească. Fiind foarte devreme oamenii dormeau. Însă cei doi câini care lătrau a disperare au reuşit să o trezească pe femeia de aproape şaizeci de ani, care avea să devină moaşă la primele ore ale dimineţii.

Când a văzut-o cum arăta, a dus-o repede în casă şi spre uimirea ei la nici cinci minute s-a născut un copilaş de sex feminin, dar atât de mic încât nu i-a dat nicio şansă. Bietul de el nici măcar nu plângea. Era clar că va muri foarte curând. Totuşi moaşa Leana, fiind o femeie cu suflet, i-a tăiat buricul, l-a spălat într-un tuci de aluminiu şi l-a înfăşat într-o faţă de pernă. Mare i-a fost mirarea când mama, cu o forţă nebănuită vroia să plece, indiferent cum, la cumpărături. Moaşa a întrebat-o:

— Dar ce faci cu fetiţa?

— O las la dumneata că oricum o să moară.

Femeia, bineînţeles că a refuzat, i-a spus foarte indignată: "Dacă pleci iei şi copilul, cum să-l laşi să moară la mine!". Copilul eram eu!

În final s-a hotărât să mă înfăşoare pe lângă faţa de pernă şi într-un cojoc dat de moaşa Leana şi să mă ducă acasă. Când a ajuns acasă, mama ei adică bunica mea a rămas înmărmurită. La orice se aştepta mai puţin la asta. Fiind preoteasă nu concepea să nu facă nimic pentru a-mi

salva viaţa. M-a scos din faţa de pernă, a rupt un cearceaf şi mi-a făcut scutece. M-a înfăşat, după care m-a băgat în nişte lână şi m-a pus după sobă. Mama a plecat la un vecin să-l roage s-o ducă în oraş cu sania. Şi l-a convins, fără să-i spună că născuse. A trecut acea zi, a trecut şi noaptea, cineva trebuia să mă hrănească. Când s-a întors mama, a refuzat să facă acest lucru, însă la rugăminţile bunicii a încercat. Din păcate n-avea strop de lapte. Atunci bunica mea, având în vedere că de două zile una din oi îi dăruise un miel, a hotărât să-i împartă porţia de lapte cu mine, necrezând că voi supravieţui foarte mult. Însă Domnul Dumnezeu a hotărât altceva. Zilele treceau, eu nu muream, ba mai mult decât atât creşteam văzând cu ochii, doar din laptele de oaie pe care mi-l administra bunica tot timpul. Nici pomeneală să vreau să mor, mai mult începusem să prind contur de copil normal. De când mă adusese acasă, mama nu m-a mai privit două săptămâni.

Într-o seară însă, i-a venit lapte şi atunci s-a hotărât să mă ia în braţe pentru prima oară şi să mă hrănească. Şi m-a hrănit de la sân timp de trei ani; şi m-a iubit; şi m-a răsfăţat; şi m-a adorat; şi mi-a călăuzit paşii acolo unde trebuia s-ajung.

Te iubesc draga mea mamă şi acum şi te voi iubi şi Atunci!

Te iubesc draga mea mamă şi voi fi lângă tine şi acum şi Atunci!

Te iubesc draga mea mamă şi te voi implora să mă ierţi pentru greşelile mele, inclusiv pentru cea de a mă fi născut în cel mai tragic moment al vieţii tale, şi acum şi Atunci!

Am făcut parte din tine şi ai făcut parte din mine, vom rămâne un întreg şi acum şi Atunci!

Aceasta este povestea mea!

Am devenit brusc un copil nedorit! Am fost iubită şi am iubit pe măsură! Am suferit şi am produs suferinţă! Am tolerat şi am avut parte de toleranţă! Am îngăduit şi am avut parte de îngăduinţă! Am iertat şi am fost iertată! Am dăruit bucurie şi mi s-a dat bucurie! Sunt fericită şi-ncerc să produc fericire! Am primit Lumină şi vă dăruiesc Lumină!

*

CAPITOLUL 1

Mă numesc Maria! Mă numesc Maria! Aceste cuvinte m-au chinuit timp de douăzeci şi unu de ani, pentru că nu reuşeam să găsesc o explicaţie logică, de ce îmi apăreau în minte în fiecare zi şi mai ales de ce nu îmi aminteam şi continuarea, ştiind sigur că ea există.

Totul a început în Ajunul Bobotezei, mai precis în seara de Ajun, în anul în care eu urma să împlinesc şapte ani.

Locuiam împreuna cu mama mea în casa noastră aşezată la aproximativ o sută de metri de casa bunicii. De fapt cele două case aveau o grădină comună prin mijlocul căreia trecea o potecă ce le lega. Pe marginea acestei poteci erau câţiva pomi, printre care şi un cireş ce se cocea la începutul lunii mai. Acest cireş era situat cam la jumătatea distanţei dintre cele două case. Majoritatea timpului, indiferent de anotimp, eu, obişnuiam să mi-l petrec lângă cireşul meu.

Ninsese foarte mult în acele zile, zăpada era foarte mare şi foarte afânată. Ninsoarea se oprise în jurul prânzului şi începuse să fie din ce în ce mai frig. Bunica mea a venit să ajunăm împreună şi a hotărât la insistenţele mamei să doarmă la noi, pentru că aşa ar mai fi economisit ceva lemne, oricum destul de puţine pentru acea iarnă destul de grea.. Când s-a întunecat am mâncat pâine coaptă pe plită şi am băut aghiazmă, acesta era modul nostru de a ajuna.

După masă mi-au făcut baie cu iarba mare, pentru că în ziua următoare era Boboteaza şi aşa era obiceiul iar după aceea şi-au făcut şi ele baie pe rând, ne-am spus rugăciunile şi ne-am culcat. N-am să uit niciodată că în acea seară m-a îmbrăcat mama cu o bluziţă de piele bleu şi

cu o pereche de izmenuțe gri, iar pe cap, ca niciodată nu m-a obligat să iau căciula.

Nu știu cât era ceasul când m-am trezit, dar totul era atât de neobișnuit încât nici nu mă interesa.

Eram în fața cireșului, desculță, îmbrăcată exact cum mă culcasem, într-o imensitate de lumină alb–violet, o lumină atât de caldă, încât eu nu simțeam nici frigul și nici zăpada de sub picioarele mele desculțe.

În fața mea poziționați sub forma literei „V" erau șapte bărbați, îmbrăcați în costume argintii, arătau la fel, aveau aceeași înălțime și erau de o frumusețe ireală.

Deși nu deschideau gurile să vorbească îmi comunicau ceva.

Singurele cuvinte pe care însă nu le-am uitat din tot ce spuneau au fost: „mă numesc Maria".

Nu știu exact cât am stat acolo și nici nu-mi mai amintesc altceva, însă n-am să uit niciodată căldura și frumusețea acelei lumini mirifice.

În ziua de Bobotează, bunica dis - de - dimineață a mers la casa ei pentru a hrăni animalele, înainte de a pleca la biserică.

Când a trecut pe lângă cireș a văzut urmele mele desculțe în zăpadă. După ce s-a uitat cu atenție, a observat că ele erau acolo dar nu veneau de nicăieri, erau ca și cum un copil ar fi zburat până în acel loc, ar fi stat cu picioarele goale în zăpadă și apoi ar fi plecat la fel cum a venit. A venit uimită la mama, a luat-o să i le arate și s-au întors mai uimite decât plecaseră.

M-am trezit în tânguielile lor, mama n-a întârziat să-mi pună o grămadă de întrebări:

— Cum ai ajuns copilă, desculță, în fața cireșului?

— Când ai fost?

Le-am răspuns că am fost noaptea, dar nu știu cum am ajuns și mai ales nu știu cât am stat.

Bine că n-am apucat să spun mai multe, că mama deja a început să suduie cireșul și să amenințe că-l va tăia dacă mai merg acolo.

Fiind zăpada așa mare și mai ales fiind atât de frig afară, au hotărât că eu nu voi mai merge la biserică și voi rămâne acasă să mă uit peste cărți, pentru că erau ultimele zile de vacanță.

Când s-au întors m-au luat iar la întrebări, toate fiind legate de escapada mea din noaptea trecută.

Am simțit nevoia să le spun ce oameni minunați am întâlnit acolo și mai ales ce lumină extraordinară văzusem. Simțeam de asemenea nevoia să mă lămurească cineva ce însemna „mă numesc Maria" din moment ce toată lumea mă striga pe celălalt prenume al meu, cu excepția învățătorului, care îmi spunea Maria, și care mă scotea din sărite.

Când am deschis gura să le spun, bunica deja mi-a făcut semn înțelegătoare să tac, mi-a pus mâna pe frunte și a concluzionat: „Are febră". Nu aveam.

În primăvara acelui an cireșul meu s-a uscat. A fost o mare tragedie pentru mine, am plâns zile în șir și le-am rugat frumos și pe mama și pe bunica să nu-l taie așa cum hotărâseră. Am obținut grațierea acestui minunat pom, el avea să fie tăiat mulți ani mai târziu. Pomul a fost tăiat, a dispărut, însă acea noapte extraordinară a început să prindă și mai mult contur în amintirile mele, chiar dacă timpul trecea, fără milă. În ziua în care eu am împlinit douăzeci și opt de ani misterul acelei nopți, precum și misterul nașterii mele la nici șapte luni, a fost dezlegat.

CAPITOLUL 2

Am să punctez evenimentele esențiale ale existenței mele, evenimente ce au legătură cu ceea ce sunt acum.

După întâmplarea din Ajunul Bobotezei timp de paisprezece ani nu s-a mai întâmplat nimic. Abia în preajma vârstei de douăzeci şi unu de ani aş putea spune că a mai existat ceva straniu, dacă n-o fi o simplă coincidență. Vă las pe dumneavoastră să decideți, eu doar descriu întâmplarea.

Eram în sesiunea de iarnă, cu câteva săptămâni înainte de a împlini vârsta de douăzeci şi unu de ani, în preajma unui examen foarte greu. Am învățat toată ziua, aveam nevoie de nota zece, trebuia să-mi mențin bursa, altfel nu aveam posibilitatea de a mă întreține în continuare încă doi ani până la terminarea facultății.

Spre seară am mers la prietena mea Dana şi ea căsătorită şi cu un copil, dar care-şi permitea o gazdă chiar în centrul Clujului. Îmi promisese nişte lecitină şi nişte cafea naturală. Am stat la Dana aproximativ o oră, am plecat pe jos spre casă şi am ajuns în jurul orelor 20.

Înainte să încep din nou să învăț mi-am făcut o cafea, am luat o lecitină şi am pus o geacă la spălat în noua mea maşină de spălat "Alba Lux 9".

Locuiam în căminul studențesc singură în cameră, privilegiul acesta venind de la faptul că eram căsătorită şi aveam şi un copil. Camera mea era situată la etajul patru, undeva pe colț şi era foarte friguroasă. Pentru a găti aveam o plită electrică cu două ochiuri, pe care o foloseam şi ca mijloc de încălzire. Pe lângă mobilierul existent într-un cămin studențesc eu mai aveam şi un frigider şi maşina de spălat. Frigiderul era situat pe peretele paralel cu patul

meu iar lângă el, aproape de geam, aveam trei flori; un leandru şi două muşcate roşii care înfloreau tot timpul. Leandrul avea şi el trei flori roz ce miroseau îmbietor şi dădeau o pată de culoare alături de muşcate, acelei camere mobilate sărăcăcios.

Am pornit maşina de spălat şi am început din nou să învăț. La nici cinci minute s-a oprit curentul.

S-a auzit zarvă pe holuri, toată lumea era agitată pentru că majoritatea învățau pentru examene.

Nu aveam nicio lumânare şi nici lanternă în cameră, aşa că m-am întins în pat aşteptând să vină curentul.

Nu ştiu cât timp a trecut, însă dintr-o dată camera mea s-a luminat atât de puternic încât m-am ridicat din pat plină de uimire, deoarece nu era lumina obişnuită, am alergat spre maşina de spălat să văd de ce nu merge, atunci însă mi-am dat seama că becul nu lumina, că lumina venea de undeva de deasupra leandrului, dintr-o sursă pe care nu o puteam identifica, lumina fiind atât de puternică încât nu puteam privi înspre ea. Am rămas ca şi paralizată în mijlocul camerei, cu un creier ce nu mai răspundea comenzilor, cu mâini şi picioare inerte, plină de uimire sau de frică, nu ştiu sigur, cert este că am leşinat sau ceva de genul acesta. M-a trezit zgomotul maşinii de spălat, am deschis ochii, în cameră era lumina obişnuită, mâinile şi picioarele îmi erau ca de plumb, însă cel mai curios lucru era ca eu mă găseam întinsă în pat deşi ultimul lucru pe care mi-l aminteam era cum stăteam pironită în mijlocul camerei. Mi-am revenit destul de repede şi am început să citesc spunându-mi că nu s-a întâmplat nimic, că m-am speriat şi mintea mi-a luat-o razna. Am citit câteva pagini, dar mi-am dat seama brusc că stăpâneam foarte bine materia. Curios. Am încercat să dorm, nu am putut, şi dintr-o dată un fior rece mi-a străbătut şira spinării, mi-am

amintit unde mai văzusem acea lumină; în Ajunul Bobotezei, în fața cireșului.

Nu am dormit toată noaptea, nu m-am mai gândit nicio clipă la examen, gândurile mele încercau să descifreze cele trei cuvinte: „mă numesc Maria" și mirajul acelei lumini extraordinare, pe care o întâlnisem și în copilărie.

Am luat examenul cu nota zece și mă mișcam ca și cum aș fi plutit. Am ajuns acasă pe la ora 15, când am intrat m-a izbit un miros extraordinar, un amestec de crini cu smirnă sau ceva asemănător. Am închis ușa camerei încercând să identific sursa ce dădea naștere acestui miros nepământesc. Primul gând a fost leandrul, am dat draperia la o parte, ce despărțea micuțul hol de restul camerei și am rămas mută de uimire, leandrul meu cu flori roz era complet uscat, ca și cum cineva l-ar fi ars.

Nu știu sigur cât am stat în acea poziție, însă când mi-am revenit am plecat în viteză la prietena mea cea mai bună, Dana. Era imperios necesar să vorbesc cu cineva despre aceste lucruri, altfel înnebuneam. Am ajuns la Dana și am început să-i povestesc, însă după două trei fraze m-a luat de gât și mi-a spus: „Draga mea prietenă ești prea surmenată, ai nevoie de odihnă." Am plecat buimacă și am hotărât că indiferent ce se va întâmpla, eu nu voi mai vorbi cu nimeni despre asta. M-am întors acasă, în micuța mea cameră din căminul studențesc, m-am rugat la Dumnezeu să m-ajute să nu înnebunesc, după care am dormit aproximativ zece ore, buștean. După o perioadă am aruncat leandrul și mi-am promis că nu mă mai gândesc la acea întâmplare. Am reușit.

CAPITOLUL 3

Anii au trecut, greutățile au venit una după alta, încât foarte rar mă mai gândeam la cele două plante ale mele pe care le iubisem atât de mult și care se uscaseră într-un mod atât de miraculos.

Se apropia ziua de 27 februarie iar eu urma să împlinesc douăzeci și opt de ani. Am hotărât împreună cu soțul meu să nu-mi serbez ziua. Am făcut un tort și seara am stat toți trei la masă și ne-am bucurat. Băiețelul nostru era foarte fericit că am făcut tort de ciocolată. După masă, i-am pus lui o casetă cu desene animate în aparatul video iar eu și soțul comentam pe baza evenimentelor politice din acea perioadă. În jurul orelor 22 băiatul a mers la culcare cu tatăl său, iar eu am rămas să pregătesc pachetele pentru a doua zi. M-am culcat și eu deși nu-mi era somn. Am adormit foarte greu.

M-a trezit o lumină puternică, nu știu după cât timp, ce știu sigur este însă faptul că era aceeași lumină din fața cireșului și din căminul studențesc de la Cluj.

De această dată nu eram într-un loc cunoscut, eram undeva într-o încăpere puternic luminată, avea formă de romb, era același miros binecunoscut mie și tot felul de forme paralelipipedice ce emanau lumini alb–violet. În mijlocul acestei încăperi, pe un fel de podea de cristal, strălucitor și sub formă de cerc, se afla un fel de suport de dimensiuni considerabile. În mijlocul suportului erau așezați în picioare, sub forma literei „V", șapte bărbați.

Cei șapte erau îmbrăcați în costume argintii iar pe pieptul fiecăruia se vedea litera „V" din lumină sau așa ceva, violet - galbui. Semănau perfect, aveau aceleași chipuri pe care eu le mai văzusem odată, aceleași chipuri ce redau doar perfecțiune.

Într-o clipă suportul a coborât iar ei se găseau la acelaşi nivel cu mine. Tremuram ca varga şi-mi muşcam buza de jos sperând că visez, dar nu visam. Cel din baza literei „V" a făcut un pas în faţă, imediat au făcut şi cei şase, concomitent, fiecare câte un pas.

Am vrut să-mi dau drumul jos, nu suportam să mai stau în picioare, dar ceva parcă mă ţinea acolo în poziţie verticală, ca si cum aş fi fost zidită. Cineva mi-a citit gândurile şi în următoarea clipă nu ştiu de unde a apărut un scaun în spatele meu şi mai ales nu ştiu cum l-am putut vedea. M-am aşezat brusc, creierul meu se pare că nu mai primea comenzile de la mine ci din altă parte. Eram inertă, dar în acelaşi timp simţeam în interior o linişte extraordinară, iar sentimentul de frică dispăruse complet. Mai mult decât atât am început să mă relaxez şi să am simţurile mult mai active decât de obicei. Deşi nu vorbea nimeni, mi se transmitea ceva:

— Bine ai venit pe nava ERRA! Această frază a tunat în urechile mele, deşi nimeni nu deschisese gura. Am vrut eu să deschid gura să le mulţumesc însă n-am putut. Imediat mi-am dat seama că pot comunica telepatic cu ei.

— Cine sunteţi? Le-am transmis eu printr-o formă–gând–energie. Hopa, de unde ştiam eu de formă–gând–energie!?

— Mesagerii Luminii!

— Şi ce aveţi cu mine?

— Am venit să te iniţiem!

— Să mă iniţiaţi?

— Da.

— Cum adică să mă iniţiaţi?

— Să te iniţiem pentru perioada de ascensiune.

— Ce ascensiune?

— Vei afla.

— Când?

— În timp.

— Am murit?, am întrebat eu, prinzând un pic de curaj.

— Nu!

— Pentru ce-mi trebuie această iniţiere?

— Ţi s-a răspuns.

— De ce eu?

— Pentru că aşa s-a hotărât din Sfera Superioară. Când ai fost trimisă pe Pământ, tu ţi-ai ales părinţii, locul a fost stabilit de Sus. Când mama ta era însărcinată cu tine, în urma neînţelegerilor cu tatăl tău, a vrut de trei ori să te avorteze. De fiecare dată am intervenit noi. Dacă n-ar fi murit sora ta probabil că a patra oară i-ar fi reuşit. Naşterea era programată pe 27 februarie, trebuia să facem totul ca să te naşti.

— Să înţeleg că sora mea a murit ca să mă nasc eu?

— Nu, oricum ar fi murit.

— Dar, m-aţi lăsat să-nţeleg asta!

— Naşterea şi moartea sunt programate din Sfera Superioară.

— Ce înseamnă Sfera Superioară?

— Sfera Superioară înseamnă Capul Divinităţii!

— Acolo unde este Domnul Dumnezeul nostru? întreb eu din ce în ce mai sigură pe mine.

— Da! Mi se răspunde răspicat.

— De ce aveţi „V"-ul pe piept?

— Pentru că aşa se numeşte locul de unde venim şi unde se găseşte Sfânta Trinitate.

— Adică pe lângă Domnul Dumnezeul nostru, Domnul Isus Hristos şi Sfântul Duh? Asta numim noi Sfânta Treime.

— Exact, însă corect este Sfânta Trinitate.

— Se numeşte doar „V"? întreb din nou eu, ca un copil prostănac, dar mi se răspunde.

— Nu, se numeşte Planeta „V...", dar nu vei putea vorbi de această denumire, decât atunci când ţi se va permite.

— Am înţeles, dar ce trebuie să fac eu?

— Deocamdată să aştepţi.

— Ce anume să aştept?

— Spiritul tău nu s-a maturizat suficient, atunci când o va face vei primi mesajele necesare pentru a-ţi începe misiunea, pentru a-ţi desăvârşi menirea, cu care ai venit aici.

— Şi dacă nu se maturizează?

— Este exclus! Îmi răspund ei prin acea voce fermă, fără să deschidă gurile.

— Ce trebuie să fac pentru a se maturiza mai repede?

— Să nu greşeşti.

— Dar greşesc în fiecare moment, mă puteţi voi ajuta să n-o mai fac?

— Da, dar n-o vom face, te vei ajuta singură.

— O, Doamne! Atunci sigur nu mi se va maturiza spiritul niciodată.

— Ba da, dar ai grijă.

— Şi cu ce voi începe?

— Ai să ştii atunci când trebuie.

— Pot să vorbesc cu cineva despre această întâlnire?

— Poţi, dar oricum nu te vor crede, iar pentru a nu te cataloga nimeni ca fiind nebună, e mai bine pentru tine să nu vorbeşti.

— Nici cu soţul meu?

— Nici! Ţi-am spus, cu nimeni!

— Când va fi următoarea întâlnire cu voi?

— Nu stabilim noi, depinde şi de tine într-o oarecare măsură, în orice caz va fi înainte de anul 1999, după timpul vostru, sau chiar în 1999.

— Tot nu înţeleg, de ce eu, o păcătoasă nemernică, de ce?

— Pentru că tu, nu eşti tu cea de aici, tu eşti altcineva şi când va veni momentul vei afla, dacă vei dori.

— Nu voi dori, eu vreau să rămân eu, cea de aici şi promit că mă voi schimba.

— Nu ţi-am cerut promisiuni, vrem doar să înţelegi anumite lucruri pentru a putea să-ţi duci misiunea. Până atunci vei rămâne Maria şi atât.

— Aaa! Ce legătură au toate acestea cu fraza aceea de la prima mea întâlnire cu voi?

— Care?

— „Mă numesc Maria".

— Cea mai mare parte a misiunii tale aici o vei împlini sub acest nume, adică „Maria", asta însă nu înseamnă că trebuie să-ţi negi celălalt nume.

— De azi încolo mă voi prezenta Maria?

— Exact, doar este numele tău, nu?

— Aşa este!

— Doreşti să mai ştii ceva?

— Da!

— Ce?

— Unde suntem acum?

— La 10 kilometri de casa ta, după măsurătorile pământeşti.

— În ce loc?

— În clipa următoare apare un ecran imens în spatele lor, unde se conturează autostrada Bucureşti–Piteşti iar în partea dreaptă se vede un indicator care marca un număr de kilometri până într-o anumită localitate. Din motive serioase nu am să vă dezvălui denumirea localităţii respective.

— Pot să vă mai întreb ceva?

— Da.

— Ce se va întâmpla cu țara mea în următorii ani?

— Vei trăi aici în ea și vei vedea, dar oricum se merge pe un drum greșit.

— Și nu puteți face nimic pentru a fi bine?

— Așa cum voi oamenii aveți un destin prin care vi se stabilește nașterea și moartea, precum și evenimentele importante ale vieții voastre, așa și țările au propriul lor destin. Țara voastră însă, face parte din organizarea Sacră a Pământului.

— Ce înseamnă asta?

— Vei descoperi singură!

— Sigur?

— Sigur.

— Mai am o întrebare, pot să v-o pun?

— Da!

— De ce m-am născut la șapte luni?

— Pentru că n-aveai nevoie să te naști la nouă luni.

— N-am înțeles.

— Vei înțelege!

— O să-mi doresc următoarea întâlnire din ce în ce mai mult.

— Să nu uiți!

În clipa următoare am simțit un vâjâit în urechi și eram deja în patul meu. Cum, nu știu!

M-am pipăit minute în șir, m-am ridicat și m-am privit mult în oglindă, eram eu, așa cum mă știam. Am mers în sufragerie, am aprins lumina, am luat o agendă și am început să scriu ce mi s-a întâmplat. Scriam și mă gândeam că aș putea foarte frumos să scriu o carte, pe care bineînțeles că n-o voi putea publica niciodată, dar să cuprindă tot ce mi s-a întâmplat de când i-am întâlnit pe ei, Mesagerii Luminii, și-i voi da titlul „Întâlnire de grad maxim". Ulterior m-am gândit să-mi fac doar un jurnal, în care să notez numai aceste întâlniri, atâtea câte vor fi ele,

fără să-mi treacă prin cap vreo clipă că este doar un început firav a ceea ce urma să fie.

Zile în șir am trăit o euforie maximă, determinată de acea întâlnire cu Mesagerii Luminii. Încet, încet însă, a început să-mi treacă, nici gând să-ncep să renunț la anumite obiceiuri de care mă rușinez acum când mi-aduc aminte.

Și totuși ceva se întâmpla cu mine, ceva ce însă nu venea de la mine, ceva ce venea din afara ființei mele.

Mai întâi am început să am altă percepție a mirosurilor, mult mai profundă decât înainte, simțeam mirosurile din televizor sau la telefon. Dacă vorbeam cu cineva la telefon îi spuneam cu ce parfum s-a dat, ce mănâncă, dacă fumează, dacă bea cafea etc. De asemenea puteam comunica foarte ușor telepatic cu anumite persoane, la distanțe foarte mari. Aveam niște prieteni în Germania cu care comunicam frecvent, atunci nefiind telefoane mobile, le transmiteam telepatic ce doream iar ei fiind foarte buni receptori mă sunau pe telefonul fix și dezbăteam acest gen de comunicare.

Începusem să simt un soi de schimbări, dar cu toate acestea mă cuprinsese deznădejdea, că spiritul meu se va maturiza fără ajutor, în așa fel încât să pot să îndeplinesc vreo misiune venită de Sus. Când am împlinit treizeci și cinci de ani mă așteptam la o altă întâlnire cu „Ei", însă n-au apărut. Am început să mă căiesc pentru ceea ce consideram eu c-am greșit și să mă rog tot timpul pentru iertarea păcatelor. Nu mai aveam nicio speranță că se vor întoarce. La două luni după ce am împlinit treizeci și cinci de ani, adică pe 27 aprilie, am avut un vis extraordinar. Se făcea că eram pe o pajiște cu multe flori albe și albastre, în afară liniei de orizont nu se vedea nimic, însă acolo erau foarte mulți oameni grupați în mai multe cete, în partea de apus. Eu eram în fața lor, dar nu reușeam să-i văd cât de

mulți sunt, doar intuiam. Pe deasupra lor s-a format un nor negru ca de fum, dar era atât de compact încât nu reușeam să-mi dau seama exact ce este. De undeva de Sus a apărut Domnul Isus, îmbrăcat în haine violet, m-a privit, eu am început să plâng în hohote și să-mi cer iertare. În clipa următoare mi-a spus cu blândețe în glas, dar destul de ferm:

— Ridică mâna dreaptă către nor!

Am ridicat mâna dreaptă dar norul se mișca cu atâta forță încât simțeam că nu-l pot opri. Domnul Isus mi-a spus din nou pe același ton:

— Acum împinge!

Împingeam cu toată forța mea, dar norul acela era atât de puternic încât simțeam că-mi rupe mâna. Am început să strig disperată:

— Nu pot, îmi rupe mâna!

Domnul Isus mi-a spus din nou:

— Împinge, că poți!

— Nu pot, am strigat eu iarăși.

— Poți! A spus Domnul Isus, pe un ton mult mai ferm decât cel precedent.

Am împins din nou, cu o forță care cu siguranță nu-mi aparținea și dintr-o dată norul a dispărut.

Atunci Domnul Isus s-a întors către mine și mi-a spus:

— Vezi c-ai putut? Să nu te mai îndoiești niciodată!

În clipa următoare eu am îngenuncheat și-am început să plâng, iar Domnul Isus mi-a dat un fel de harta sub formă de „V" și mi-a spus:

— După ce vei merge în toate acele locuri, vei fi pregătită să-ncepi, până atunci nu vei face nimic. Apoi mi-a pus mâna dreaptă pe cap și s-a ridicat într-o slavă de lumină. Oamenii strigau în cor: "Fie Numele Domnului Lăudat", iar eu plângeam și cântam alături de ei.

Am luat imediat harta și am privit-o. La baza literei „V" scria Ierusalim, pe latura mică scria Arad, pe latura mare scria București, Patmos, Larnaca, Egipt, la mijlocul deschizăturii scria din nou Ierusalim.

Când m-am trezit nu eram în pat, eram în genunchi în fața icoanei cu Maica Domnului și Domnul Isus. Nu știu exact cât am stat acolo, dar am înțeles c-a venit timpul. Am început să citesc materiale despre ezoterism, am început să descifrez alchimia, doar se apropia anul 1999.

Însă la începutul anului 1998 corpul meu slăbise foarte mult, începusem să am tot felul de stări neobișnuite, aproape nu mai puteam merge pe stradă. Am mers la o serie de medici, însă toți îmi spuneau un singur lucru: n-ai nimic! Unii spuneau totuși că am o deficiență de calciu, dar asta nu explica asemenea stări.

Am început să nu mai ies din casă, nu mă mai țineau picioarele. Stăteam numai în concedii medicale.

La un moment dat am observat ceva, puteam să dirijez volumul televizorului cu puterea minții. Începusem să blochez toate obiectele electronice timp de trei ore. Nu produceam defecțiuni, doar le blocam. După trei ore, atât mașina de spălat cât și telefonul sau televizorul își reveneau.

La televizor și la telefon se făceau ecranele mov și așa rămâneau timp de trei ore. După luni întregi de asemenea isprăvi mi-am dat seama că de fapt nu eram bolnavă, altele erau explicațiile.

A trecut timpul și am ajuns în anul 1999, începusem să merg la serviciu cu regularitate. Într-o zi a venit o verișoară și mi-a spus că la Arad se petrec lucruri extraordinare, că există o doamnă care face tot felul de vindecări, face minuni. La ceva timp după aceasta, am urmărit întâmplător emisiunea „Cu ochii-n patru" realizată de Irina Luca, emisiune în care ziaristul Cristian Tudor

Popescu o toca mărunt, în stilul caracteristic, pe doamna de la Arad, aflând la acea dată că se numeşte Desanka Nicolai.

Am simţit o dorinţă acerbă s-o cunosc pe doamna Desanka pe care o îndrăgisem din emisiune, în ciuda criticilor aduse de C.T. Popescu. Am sunat-o pe verişoara mea şi am plecat la Arad. Când am ajuns acolo am mers la templul doamnei Desanka şi am participat la patru şedinţe. La prima şedinţă nu s-a întâmplat nimic, însă la cea de-a doua Doamna s-a apropiat de mine şi mi-a spus:

— Iubita mea, într-o zi vei vindeca la fel ca mine!

Îmi ţinea mâna mea dreaptă în mâinile dumneaei. Însă ultimele urme de nemernicie din interiorul meu m-au făcut să gândesc următoarea tâmpenie: „Asta bate câmpii".

Doamna a mai făcut un pas şi s-a întors către mine iar cu o blândeţe nepământeana mi-a spus:

— Ei nu chiar ca mine, dar vei vindeca foarte mulţi oameni, foarte, foarte mulţi.

Am simţit nevoia în secunda următoare să intru în pământ, Doamna îmi citise gândul însă pentru a nu mă pune într-o situaţie jenantă, mi-a răspuns într-un mod extrem de delicat.

Am plecat de acolo cu sufletul plin de iubire şi cu siguranţa că Doamna face parte din Sfera Divină.

Ulterior am citit cărţile dumneaei şi am aflat că era Proiecţia Duhului Sfânt!

— Vă iubesc Doamna Desanka şi mă-nchin Dumneavoastră!

— Vă iubesc Doamna Desanka şi vă cer iertare pentru acel gând netrebnic!

— Vă iubesc Doamna Desanka şi vă voi apăra toată viaţa mea, de Popeşti, de Vadimi, de nemernici şi de ticăloşi!

— Vă iubesc Doamna Desanka şi vă voi propovădui atât cât voi trăi, eu fiind doar un muritor de rând!

Primul punct de pe „Harta Sfânta" a fost aşadar atins.

La vreo lună de zile de la drumul meu la Arad, stările mele ieşite din normalitate se succedau cu o rapiditate uimitoare. Nu îndrăzneam să discut cu nimeni, am încercat să-i spun odată soţului meu şi mi-a răspuns că mă crede dar nu înţelege ce se întâmplă.

Atunci am luat hotărârea să-i vorbesc unui prieten psihiatru, care activa la unul din marile spitale bucureştene şi care avea oarece deschidere spre acest domeniu.

L-am sunat şi l-am rugat să ne întâlnim a doua zi, a fost foarte încântat şi am stabilit întâlnirea la ora 16, la mine la birou. Nu i-am spus despre ce este vorba, însă ulterior mi-a dat de înţeles că a intuit despre ce vreau să discutăm.

Ne-am întâlnit şi după începutul cu iz protocolar, eu am intrat direct în subiect. Era ultima persoană care, nădăjduiam eu, mă va înţelege. Aşa a şi fost. I-am explicat ce mi se întâmplă şi nu a fost deloc surprins. L-am întrebat dacă este posibil să am ceva probleme de natura psihiatrică, el însă mi-a răspuns printr-un hohot de râs:

— Nu ai niciun fel de probleme, draga mea! Eşti doar paranormală, iar asta nu este o problemă, din punctul meu de vedere.

— Eşti sigur? am replicat eu.

— Da! Intuiam de mult ca tu eşti un pic altfel decât restul lumii.

— Şi ce-i de făcut?, l-am întrebat eu, puţin mai liniştită.

— Ai puţină răbdare, îmi răspunde el, în timp ce butona telefonul.

În secundele sau minutele următoare, în timp ce el vorbea la telefon, respirația mea aproape nu mai exista din cauza emoțiilor. Am dedus însă din conversație că urma să ne întâlnim cu cineva, cu largă deschidere spre paranormal.

După ce a închis telefonul, mi-a zâmbit şi s-a ridicat de pe scaun spunându-mi:

— Hai să mergem!

— Unde? l-am întrebat eu.

— La un alt domn doctor psihiatru.

— Păi, ai zis că n-am probleme?

— Păi, nu ai, dar el îl cunoaşte bine pe domnul Popa.

— Cine este acest Popa?

— Cel mai inițiat dintre parapsihologii români ai acestor vremuri.

— Şi ne întâlnim cu el, chiar acum?

— Nu, ne întâlnim întâi cu doctorul, iar după aceea vedem când obține el o programare, probabil într-o săptămână, doua, pentru că dl. Popa este extrem de ocupat.

M-am ridicat şi eu, mi-am luat geanta şi am plecat spre cabinetul acelui medic de care nu auzisem până atunci.

Fiind foarte aglomerat, am ajuns în jurul orelor 19 la cabinet, ne-a întâmpinat o asistentă drăguță şi ne-a spus că dl. doctor ne aşteaptă. Când am intrat am fost surprinsă să constat că figura acelui domn îmi era destul de familiară, deşi nu-l văzusem niciodată.

Ne-a invitat să luăm loc şi ne-a servit cu câte un ceai, iar în acest timp mă cerceta din cap până-n picioare, fără să scoată vreun cuvânt. Mi s-a părut o tăcere fără sfârşit, nimeni nu mai scotea niciun sunet.

Într-un târziu, dl doctor s-a ridicat şi mi-a spus:

— Putem merge chiar în această seară la dl Popa, dacă doriți, sau mâine după ora 14.

— Mergem acum!, m-am ridicat eu brusc de pe scaun.

— Mergem! au spus ei în acelaşi timp.

Şi am plecat. Pe drum cred că aveam tensiunea 20 din cauza emoțiilor. Când am ajuns acolo deja se întunecase, iar dl Popa ne aştepta. Am intrat eu prima iar după mine cunoştința sa, doctorul.

M-a privit şi mi-a spus:

— În sfârşit, ai apărut!

Eu l-am privit fără să pot scoate vreun cuvânt, am întins mâna dreaptă iar el după ce mi-a cuprins mâna, mi-a spus:

— Te aşteptam de mult!

Brusc am redevenit eu şi parcă mi s-a dezlegat limba pentru că am răspuns pe un ton familiar:

— Iată c-am ajuns!

După câteva ore am părăsit cabinetul acelui mare om, al acelui spirit deosebit, ce avea să-mi marcheze restul existenței, într-un mod extraordinar.

Toate enigmele vieții mele de până atunci fuseseră dezlegate.

Sentimentul de culpabilitate, frica, ruşinea, slăbiciunea, egoismul, invidia, neputința, infatuarea; toate acestea dacă au existat vreodată, dispăruseră cu desăvârşire.

Mă împăcasem cu rolul meu, aici, pe pământ şi încercam să elimin idea exilului. Eram aici pentru acest rol, în interiorul unei largi misiuni, pentru următorii doisprezece ani.

Nu mai ştiu exact ce am făcut după aceea, probabil am ajuns acasă, oricum, indiferent ce-aş fi făcut, era lipsit de importanță.

În următoarele zile mă simțeam asemeni acelor animale specifice zonelor tropicale, când soarele este în

zenit. Eram alt om, cu alte vederi, cu alte aspirații și cu foarte puține posibilități, dar nu conta, drumul meu era mult prea bine conturat încât să mă mai poată interesa altceva.

La câteva luni după acest eveniment (pentru că întâlnirea mea cu dl Popa a fost pentru mine un eveniment principal al vieții mele), m-am trezit cu un telefon din Canada, de la un domn pe nume Adrian. Îmi propunea să intru într-o organizație mondială de parapsihologie, ce avea următorul congres chiar la Toronto. La început am fost încântată, însă ulterior mi-am dat seama că era un efort financiar destul de mare iar eu nu eram încă pregătită. Așadar, am refuzat. Am continuat însă, să vorbesc la telefon cu Adrian, săptămânal. Așa s-a legat o prietenie între noi destul de solidă.

Eu trebuia să ating toate punctele geografice existente pe „Harta Sfânta". Așa am hotărât să merg la Ierusalim. Hotărâsem să merg de Paști, însă, datorită bugetului de austeritate al familiei, am amânat pentru anul următor.

În vinerea mare din Săptămâna Patimilor, am avut un vis care mi-a schimbat planurile la 180 de grade. Am visat că eram în curtea bisericii unde era bunicul meu preot, în noaptea de Înviere și așteptam să luăm Lumina. În loc să iasă preotul cu lumina din biserică a ieșit Domnul Isus iar oamenii se îngrămădeau să-și aprindă lumânările. Erau atât de mulți și de diferiți. Văzând această minune, adică apariția Domnului Isus, m-am retras într-un colț din curtea bisericii, considerându-mă mult prea păcătoasă pentru a lua lumina, chiar din mâna Mântuitorului. În timp ce lumea se îmbulzea pentru a lua lumina, în momentul în care Mântuitorul a zis pentru a treia oară: „Veniți de luați lumina!", mi-a întins făclia și mi-a aprins întâi mie lumânarea.

Visul acesta a pecetluit plecarea mea la Ierusalim, chiar în anul acela. Și cum nimic nu este întâmplător, în acea călătorie am fost și-n Patmos, și la Larnaca, și la Ierusalim, și în Egipt.

Toate punctele geografice de pe „Harta Sfânta" fuseseră atinse.

Au mai existat în următorii ani destule călătorii prin acele puncte, ele încheindu-se cu a șaptea vizită la Sfântul Mormânt, în aprilie 2007. Însă toate amănuntele din aceste vizite le veți găsi într-o altă carte, care are ca scop, tocmai reflectarea unor adevăruri religioase ale acestor locuri.

Toate trăirile mele din acele locuri sfinte, prefer să rămână ale mele, nu pot să le împart cu nimeni și mai ales nu pot să le descriu exact așa cum au fost ele, nu găsesc nici cuvinte și nici gesturi necesare pentru așa ceva. Ele rămân niște trăiri impresionante și atât!

*

CAPITOLUL 4

Revin acum la anul 2003, mai precis ziua de 21 martie. Nu-mi mai amintesc ce-am făcut în acea zi, probabil a fost o zi obişnuită, ca toate celelalte, fără ceva spectaculos, noaptea însă avea să-mi marcheze existenţa într-un mod extraordinar, avea să fie unul din momentele acelea deosebite la care doar visezi, sau nici măcar atât.

Nu ştiu la ce oră m-am culcat şi nici cât era ceasul când m-am trezit, ce ştiu însă cu exactitate este că m-am trezit într-o imensitate de lumină, undeva într-o pădure cu copaci seculari, copaci pe care nu-i mai văzusem în viaţa mea sau cel puţin nu o asemenea specie. Am pus mâna la ochi şi am încercat să mă mişc. Am constatat că nu puteam, mă simţeam din nou ca şi cum aş fi zidită. Eram doar eu în mijlocul acelei minuni.

Am privit din nou trunchiurile copacilor, pentru că spre coroană mi-era greu să privesc din cauza luminii şi mi se păreau destul de reali. Nu eram speriată, dar nu pricepeam ce se întâmplă, pentru că în afara copacilor, a mea şi a luminii, nu mai era nimeni. Ori eu, eram obişnuită să văd şi altceva la astfel de întâlniri.

Am aşteptat destul timp până s-a întâmplat ceva. Dintr-o dată lumina alb–argintie a început să devină violet, doar marginile rămăseseră la fel. Am încercat din nou să mă mişc dar n-am putut. Atunci lumina a devenit şi mai puternică, iar în mijlocul acela violet se contura din ce în ce mai mult o siluetă.

Uimirea de pe faţa mea cred c-ar fi speriat pe oricine în momentul în care am realizat cine era şi a cui era acea siluetă.

Am încercat să cad în genunchi, însă corpul meu era atât de rigid şi părea atât de bine fixat în acel loc, încât,

mi-era imposibil să mă mişc. Am vrut să deschid gura să spun măcar ceva, dar era imposibil, eram complet imobilizată.

Chipul acela deosebit de frumos pe care eu îl văzusem doar în puţine icoane emana ceva ce nu pot relata, ceva atât de deosebit, încât mi-a dat curajul de a deschide gura şi să spun:

— Doamne! Doamne Iisuse Hristoase,' Fiul lui Dumnezeu!

Mântuitorul avea straie strălucitoare de culoare violet–ciclam, mă aflam în faţa Sa şi nici nu pot descrie ce simţeam.

Am repetat aceeaşi frază. În clipa următoare Mântuitorul mi-a vorbit:

— A venit timpul! Ei te vor iniţia şi vei face ce trebuie!

Am fost cuprinsă toată de Lumina aceea şi mă simţeam parcă într-un vârtej, un fel de spirală de lumină în care predominau culorile albastru, violet, indigo, ciclam şi alb–auriu. În momentul în care lumina a început să se risipească, iar Domnul Isus s-a ridicat, i-am văzut pe cei şapte, aşezaţi în aceeaşi poziţie, adică sub forma literei „V".

N-am aşteptat să spună ceva că am şi întrebat:

— A fost adevărat sau a fost plăsmuirea minţii mele?

— Cum îndrăzneşti să te îndoieşti? mi s-a răspuns.

— Iertaţi-mă! am bâiguit eu.

— Am crezut c-ai înţeles! spun ei.

— Încep să înţeleg, dar, am nevoie de nişte lămuriri de la voi.

— Te ascultăm!

— Ce trebuie să fac?

— Vei vindeca şi vei pregăti oamenii pentru „Era Nouă"!

— Care „Era Nouă”?

— Cea ce va începe de la 1.01.01 sau după măsurătorile voastre de la 22 decembrie 2012.

— Dar nu știu mare lucru despre asta, mă veți ajuta?

— Da! Începând cu 21 decembrie ora 17:30, planeta Venus va dispărea. În locul ei vor apărea cele două Pleiade. După apariția lor se va produce alinierea galactică. Cei doi poli ai Pământului se vor schimba. Soarele va răsări de la Vest și va apune la Est. Vibrația energetică va fi o vibrație nouă, specifică energiei Cristice. Oamenii, așa cum sunt ei acum, nu se vor putea adapta acestei noi energii superioare, ei trebuie pregătiți să se transforme. Acesta este rolul tău și al altora ca tine.

— Sunt mulți cei ca mine?

— La nivel planetar, destui! La nivelul țării tale cu aceeași vibrație ca a ta, mai sunt șase.

— Ne cunoaștem?

— Nu!, vă veți cunoaște mult mai târziu.

— Ei știu de existența mea?

— Încă, nu!

— Cum voi începe vindecările?

— Deja ai început, mâinile tale transmit energia necesară pentru vindecarea anumitor boli, precum și pentru transformarea unor oameni pentru anul 2012.

— Să înțeleg că voi putea prelungi vieți?

— Nu!, ce a fost stabilit de Sus în destinul fiecăruia așa va rămâne. Nașterea și moartea au fost fixate cu exactitate, acolo nu se poate umbla!

— Înțeleg!

— Perioada de acum până în 21 decembrie 2012 se numește perioadă de ascensiune, se vor întâmpla foarte multe evenimente mai puțin plăcute la nivel mondial. În foarte multe situații medicina va fi depășită. Vor apărea

boli noi cu etiologii necunoscute, unele vor apărea pur și simplu, altele vor fi create în laboratoare de anumite forțe ale întunericului.

— Există și așa ceva? întreb eu cu destulă uimire, de parcă n-aș fi trăit pe Pământ.

— Sigur că da!și sunt foarte puternice.

— Sunt la vedere?

— Uneori, da!

— Îmi puteți spune unde sunt mai active?

— Peste tot.

— Nouă nu ne fac rău?

— Nu vor putea pentru că pe voi vă vom monitoriza noi tot timpul, veți avea așadar scuturi de protecție.

— Și planeta?

— Planeta a fost în mare pericol în iunie 1999, dar am salvat-o.

— Conducătorii statelor puternice știu ce se va întâmpla?

— Unii, da!

— Ce se va întâmpla cu oamenii care nu vor suporta aceste transformări?

— Unii vor pieri măcinați de boli, unii în tot felul de cataclisme și unii chiar atunci pe 21 decembrie.

— Trecerea aceea se va face prin șoc? întreb eu, nedumerită.

— De voi depinde acest lucru, de voi locuitorii planetei. Dacă vă veți întoarce la credință ar putea fi și o trecere lentă, dacă nu șocul va fi foarte puternic.

— Vor dispărea mulți oameni?

— Jumătate din populația globului.

— Adică aproximativ trei miliarde?!

— Jumătate!

— Pământul va arăta altfel după aceea?

— Da! Pământul vă suferi modificări majore la nivel de scoarță. Vor dispărea continente întregi sau parțial și vor apărea falii noi de uscat.

— Europa va rămâne? Dar țara mea? Ce se va întâmpla cu ea?

— Cu mici ajustări, Europa va rămâne, iar țara ta va rămâne întreagă, ea face parte din Organizarea Divină sau Organizarea Sacră a Terrei.

— Să înțeleg că este protejată, România?

— Da, țara este protejată, națiunea însă, nu!

— Ce-mi mai puteți spune despre „Era Nouă"?

— Va fi o singură religie, cea Creștină, cu mici modificări, deci o religie creștină, oarecum nouă.

— Vor reuși să treacă acel prag din 2012, doar creștinii?

— Nu, nici vorbă, dar se vor creștina foarte multe nații când vor vedea ce se va întâmpla.

— Și deci, în Era Nouă va fi Biserica Creștină Nouă în care nu vor mai exista schisme, va fi una singură?

— Exact!

— Timpul va fi la fel?

— Nu, timp nu există decât pe Pământ, însă el s-a comprimat foarte mult în ultimii ani. Comprimarea a început din 1962 dar s-a făcut simțită abia în 1966, iar din 1978 și mai mult. În 2012 ziua voastră va avea 16 ore; iar atunci se va trece la timpul „0", odată cu alinierea galactică.

— Spuneți-mi, pentru a vindeca trebuie să spun și niște incantații?

— Nu, ți se va transmite tot ce ai de făcut la momentul potrivit.

— Telepatic?

— Este un fel de a spune. Fie, telepatic.

— Acum ce fac?

— Îți organizezi în așa fel viața, încât să te ocupi în cea mai mare parte de vindecări și transformări.

— Trebuie să renunț la activitatea mea actuală?

— Categoric!

— Dacă spuneți că la nivel mondial sunt destui oameni ca mine, mi se permite să iau legătura cu o parte dintre ei?

— Nu numai că ți se permite, ți se va facilita o întâlnire cu doi dintre ei, în Elveția, anul viitor.

— Ce să caut în Elveția?

— Vei merge la un congres de Parapsihologie la care vor participa doar cei ca tine, și acolo îi vei cunoaște.

— Cum?

— Vă veți recunoaște după niște obiecte pe care le veți ține în mână pentru că ele vor arăta la fel.

— Ce obiecte?

— Vei vedea.

— Cum voi ajunge să fac parte din acea organizație sau cum se numește, de Parapsihologie?

— Deja faci parte.

— Dar nu m-am înscris.

— Te-a înscris Adrian.

— Este pe internet?

— Nu, voi nu veți fi niciodată la vedere.

— Dar de ce nu mi-a spus Adrian?

— N-a avut când. Îți va spune.

— De ce nu vom fi niciodată la vedere?

— Acest răspuns îl primești acum dar va rămâne doar pentru tine.

— Am înțeles.

Nu mai știu ce s-a întâmplat, cert este că m-am trezit într-o cameră întunecată (doar era noapte), într-un pat, adică patul meu, am constatat imediat.

Am plecat dimineața la birou puțin cam confuză, încercam să le pun toate cap la cap dar nu reușeam. Atunci

am început să scriu în jurnal tot ce mi s-a întâmplat. După amiază m-a sunat Adrian din Canada să mă anunțe că m-a înscris într-o Organizație Mondială de Parapsihologie, mi-a spus și numele, însă creierul meu procesa serios discuția din noaptea precedentă, cu cei șapte, încât nu-l mai interesa denumirea și activitatea acelei organizații. Într-un târziu Adrian și-a dat seama că nu-l ascultam și m-a întrebat ce am.

I-am răspuns că sunt puțin obosită. Atunci el mi-a spus că are o surpriză pentru mine.

— Care? îl întreb eu.

— Vei participa la congresul din octombrie de la Berna!

— Cum? îl întreb eu mirată.

— Așa cum ai auzit, vei merge la Congres în luna octombrie. Vor fi acolo și rușii, și peruanii, și brazilienii și am să vin și eu.

— Perfect, dacă vi și tu sigur am să vin.

— Te voi suna în săptămânile următoare să stabilim cum vom face, mai ales că la aceste lucrări se obțin și diplome.

Era vorba de lucrările congresului, firește.

I-am răspuns că abia aștept, ne-am urat fiecare câte ceva și am închis. Zilele treceau foarte greu, mi-aș fi dorit să dorm și să mă trezesc în octombrie, direct la Berna, să mă văd cu Adrian și să schimb odată pentru totdeauna ce era de schimbat în viața mea sau ce mai era de schimbat.

Brusc mi-a trecut un gând prin cap, oare „Mesagerii" vor mai apărea până-n octombrie?! Nu cred, mi-am răspuns singură.

CAPITOLUL 5

La ceva timp de la ultima întâlnire, au început să-mi inunde creierul tot felul de informații, care mai de care mai interesante. Îmi apăreau ca pe banda unui calculator, de toate tipurile și din toate domeniile. Ca să fiu sigură că nu sunt rodul imaginației mele, am început să verific ceea ce se putea verifica. Toate erau reale. Atunci am hotărât ca o parte să le folosesc, era vorba de cele ce priveau vindecările. Spuneam prietenilor și rudelor apropiate despre capacitățile mele extrasenzoriale, însă nimeni nu mă lua în serios, toți îmi recomandau câte un psihiatru.

Singura care m-a încurajat a fost prietena mea Sabina, medic de profesie și care ar fi fost cea mai îndreptățită să mă catalogheze în vreun fel. Dimpotrivă, ea îmi spunea că este păcat să-mi irosesc acest dar de la Dumnezeu din cauza obtuzității unor oameni, fie ei și dintre cei apropiați mie.

Încet, încet am început sa dau rezultate. Prima mea vindecare a fost un cancer uterin. După aceea un cancer de prostată, o hernie de disc, umărul soțului meu etc.

Și totuși nu mă hotăram să-mi deschid un cabinet, mai ales că soțul și băiatul meu erau total împotrivă.

Se apropia luna octombrie iar eu abia așteptam să plec în Elveția. „Mesagerii" mei nu mai dădeau niciun semn, asta mă punea puțin pe gânduri. Era începutul lunii septembrie, mai precis 14 septembrie, adică Ziua Crucii. Cineva a venit la mine la birou și mi-a adus o carte de radiestezie. Îmi spunea că a făcut cursuri și că a învățat lucruri foarte interesante și poate ar fi bine să merg și eu la un gen de inițiere în radiestezie.

Am ajuns acasă, după ce m-am dezbrăcat am mers la bucătărie să-mi prăjesc nişte cartofi, fiindcă ţineam post, şi am luat şi cartea cu mine, cu gândul să o răsfoiesc până se prăjeau cartofii.

M-am uitat puţin prin ea, însă a început să sune telefonul fix, am lăsat cartea şi m-am deplasat în hol să vorbesc la telefon. După nici un minut am simţit miros de ars, am intrat în bucătărie şi stupoare; cartea de radiestezie ardea pe măsuţa din faianţă, acolo unde o lăsasem când am plecat spre telefon. N-am înţeles cum a luat foc pentru că nu exista nicio sursă de căldură, nu mai vorbesc de foc, în apropiere. Aragazul era situat pe latura opusă, la destulă distanţă de masă.

Am aruncat cartea şi am înţeles mesajul, din acel moment nu am mai luat niciun fel de cărţi; cu niciun fel de aşa zise tehnici sau practici, de altă natură, decât cele ce izvorăsc din religia creştină, adică din credinţă.

Mi-am dat seama că „tehnicile" mele nu sunt altceva, decât credinţa în Sfânta Trinitate.

Şi iată că a venit şi octombrie. Eram atât de emoţionată, dar şi plină de nerăbdare, de a ajunge la Berna, încât nu vă puteţi imagina.

Am ajuns în Elveţia cu o zi înainte de Congres. La aeroport m-a aşteptat o cunoştinţă de-a mea care locuia la Davos. Am mers şi m-am cazat, iar după aceea urma să mă întâlnesc cu Adrian. După ce ne-am întâlnit, am mers toţi trei, adică eu, Alina şi Adrian să mâncăm la un restaurant destul de cochet. După masă ne-am plimbat, până aproape de miezul nopţii.

Am ajuns la hotel şi n-am închis un ochi toată noaptea, mi-au trecut prin cap tot felul de întâmplări şi evenimente, pe care le trăisem în ultimii ani.

Imediat s-a făcut ziuă. Mă simţeam în formă, deşi logic vorbind eram foarte obosită. M-am întâlnit cu Adrian

la 8:45, la 9 urma să înceapă lucrările, am ajuns la timp. Ce este foarte curios, este faptul că toată lumea se exprima în engleză, eu necunoscând foarte bine la acea oră limba engleză, înţelegeam tot.

Se dezbăteau de fapt aceleaşi probleme pe care mi le aduseseră la cunoştinţă „Mesagerii", doar puţin mai nuanţate. În pauză, Adrian mi-a făcut cunoştinţă cu unul dintre organizatorii acestui Congres, un profesor parapsiholog, dar şi un cunoscut om de ştiinţă pe plan internaţional, de origine canadiană.

După ce m-a supus unor mici testări, profesorul l-a felicitat pe Adrian pentru noua achiziţie, adică eu, şi a plecat.

A treia zi, după masa de prânz, încă mai aveam pauză, profesorul canadian s-a apropiat de mine şi de Adrian, cu încă doi bărbaţi şi mi i-a prezentat ca fiind, doi dintre cei mai mari parapsihologi ruşi. M-am uitat cu mare atenţie să văd dacă au vreun obiect asemănător cu ceva de la mine, însă n-am observat nimic. Nici nu ştiam ce să mai cred. Mesagerii îmi dăduseră un detaliu foarte clar.

S-a terminat Congresul, eu m-am întors acasă şi am început din nou vechea mea activitate, precum şi cea nouă, cu foarte mare greutate, deoarece şi una şi alta mă suprasolicitau. Trebuia să fac ceva.
Am mers aşa târâş-grăpiş cu amândouă, până în aprilie anul următor.

Pe şapte aprilie, noaptea, am avut o nouă întâlnire. M-am trezit ca de obicei într-o imensitate de lumină, numai că de această dată mă aflam într-un fel de catedrală sau ceva asemănător. În momentul în care au apărut Mesagerii, prima întrebare pe care le-am pus-o, neaşteptând să zică ei ceva, a fost:

— Unde suntem?

— După arhitectura voastră, într-o catedrală. Ne aflăm pe colina din Chartres, în Franţa.

Am vrut să-i întreb cum am ajuns, dar mi-am dat seama că spun o prostie, însă chiar în acel moment a venit răspunsul:

— Aşa cum data trecută am fost în Canada. Nu ştiai?

Am răspuns că nu, pentru că aşa era.

— Afli acum.

— Dar de ce aici?

— Pentru că trebuie să ajungi în locurile cu cea mai pură energie existentă acum pe Pământ, ori fără ajutorul nostru nu vei putea.

— Şi aici, este un astfel de loc?

— Da. Aici există un câmp electromagnetic care modifică polaritatea corpului, aliniindu-l cu axa terestră.

— Şi în Canada a fost la fel?

— Da, aproape la fel.

— Mai sunt multe astfel de locuri?

— Da, şi le vei vedea pe toate alături de noi.

— Şi în Canada unde am fost?

— Într-o localitate părăsită de pe coasta canadiană a Pacificului numită Ninstints.

— Şi copacii aceia imenşi ce erau?

— Cedru roşu, un copac considerat sacru de către populaţia băştinaşă, de mult dispărută din acele locuri.

— Îmi puteţi spune de ce nu i-am întâlnit pe cei doi ruşi la Berna?

— Da, pentru că-i vei întâlni la Geneva anul acesta sau anul următor.

— Am înţeles.

— De ce nu ţi-ai deschis încă cabinetul aşa cum ai promis?

Am dat din umeri şi am promis că-l deschid cu 1 septembrie.

— Anul viitor vei începe să lucrezi pe grupuri de oameni. Vei primi informaţiile necesare la momentul

potrivit. Va trebui să începi să le spui câte ceva despre misiunea ta, nu la toţi, doar la cei ce vei considera tu că vor înţelege.

— Mulţi nu mă vor crede.

— E treaba lor. Oricum tu le vei spune doar ce-ţi vom permite noi.

În acel moment au început să-mi vină în creier mesajele care trebuiau transmise şi cele care nu puteau, deocamdată. Simţeam un fel de implozie în cap. Mi-am aruncat ochii spre acele coloane magnifice ale Catedralei, dar din cauza luminii mult prea puternice pentru ochii mei, nu le puteam admira.

Peste câteva clipe capul mi s-a limpezit, parcă mă născusem iarăşi.

— Oamenii sunt foarte ancoraţi în dogme şi mult prea departe de credinţă, voi trebuie să-i ajutaţi să-l găsească pe adevăratul Dumnezeu.

— Dumnezeul ce le este propovăduit nu este nici pe departe Dumnezeul Adevărat, este Dumnezeul creat de ei, de reprezentanţii unor biserici, de minţile lor alterate de puterea banilor. Din acest motiv oamenii au migrat spre secte, o mare, mare greşeală.

— Trebuie să le curăţiţi minţile şi sufletele de impurităţile numite bani şi trebuie să le arătaţi adevărata cale spre credinţă, să li-l prezentaţi pe Domnul Dumnezeu aşa cum este.

— Pentru acest motiv noi vă vom monitoriza tot timpul şi vă vom sancţiona atunci când greşiţi. Chiar dacă vedeţi că, omul, după prima voastră încercare blândă, da înapoi, mai încercaţi o dată să-i arătaţi calea, dacă şi atunci face la fel, mai încercaţi o dată, mai puţin blând şi mai mult autoritar şi dacă nici atunci n-a înţeles, înseamnă că e pierdut.

Din păcate, întunericul are şi el partea lui aici pe pământ, o parte destul de consistentă, formată tot din miliarde de oameni, o parte ce nu conştientizează ce perioadă parcurge, o parte ce nu ştie ce-nseamnă Lumina, o parte ce confundă becul sau farul de la maşină cu Lumina Adevărată.

Stăteam pironită în mijlocul Catedralei şi ascultam cu sufletul la gură tot ce-mi spuneau Ei, şi-mi doream să nu se mai termine niciodată această întâlnire.

— Mulţi cred, continuă vocea, că-l văd pe Domnul Dumnezeu la fiecare pas, se înşeală. Domnul Dumnezeu nu poate fi văzut decât de Fiul şi Sfântul Duh, El este lângă voi, în partea voastră dreaptă, dar nu va fi văzut niciodată, vă va ajuta ori de câte ori îi veţi cere ajutorul, vă va arăta calea, vă va crea posibilitatea să obţineţi ce aţi cerut, nu vă va lăsa pradă disperării, cu o singură condiţie: să conştientizaţi că se află lângă voi şi să-i cereţi ajutorul din suflet, fără mijlocitor. Voi nu aveţi nevoie de mijlocitor între voi şi Domnul Dumnezeu; voi aveţi legătură directă cu El, voi sunteţi formaţi din suflet şi spirit, amândouă venind de la Domnul Dumnezeu, Creatorul Cerului şi al Pământului, Stăpânul Universurilor şi al Cosmosului. Sufletul reprezintă afectul, spiritul reprezintă informaţia, sufletul aparţine fiecărei existenţe, spiritul este nemuritor.

— Toate spiritele sunt nemuritoare? întreb eu ca şi cum m-aş fi trezit atunci.

— Nu, există şi spirite care vor fi dezintegrate.

— În funcţie de greşelile făcute în existenţele lor?

— Se poate spune şi aşa.

— Sufletul când moare?

— La patruzeci de zile de la moartea fizică.

— Şi spiritul ce face?

— Se ridică într-una din Sfere, depinde unde merită să se ridice.

F.1

— Au vreun rost pomenile făcute aici după moartea omului?

— Da, cele făcute până la patruzeci de zile.

— Mai am multe de învăţat?

— Foarte multe! Acum vei afla o serie de lucruri despre care nu le vei putea vorbi oamenilor. Dacă noi vom considera cândva că trebuie să o faci, îţi vom transmite.

Şi într-adevăr am aflat foarte multe informaţii în acea noapte de aprilie, atât de multe încât, câteva zile m-am cufundat într-o stare de muţenie. Simţeam nevoia să fiu singură să mă pot gândi în linişte la tot ce ştiam.

De când revenisem în patul meu, nu ştiu la ce oră, şi mult timp după aceea nu m-am gândit decât la întâlnirea de la Charters.

*

CAPITOLUL 6

A trecut timpul şi iată că am ajuns la sfârşitul lunii august iar eu nu reuşisem să-mi deschid cabinetul.

Ba nu găseam spaţiu, ba nu mă-nduram să renunţ la profesia mea, ba nu vroiau ai mei şi uite aşa am reuşit să-mi încalc pentru a doua oară promisiunea.

Mă cam temeam de următoarea întâlnire, şi aveam dreptate.

În 22 septembrie, noaptea bineînţeles, în aceeaşi imensitate de lumină, m-am trezit în faţa unor pietre, pe care parcă le mai văzusem undeva. Până să mă dezmeticesc au apărut Mesagerii.

— Nu ţi-ai deschis cabinet! a tunat vocea.

În acel moment eu am rămas fără grai şi fără gânduri. Un sentiment de vinovăţie mi-a cuprins tot corpul. Nu era necesar să vorbesc, pentru că oricum Ei răspundeau la gândurile mele.

— Ai făcut o mare greşeală!

— Îl voi deschide, gândeam eu.

— Când?

— Foarte repede.

— Oricum nu te va mai ruga nimeni s-o faci.

— Dar am s-o fac.

— Vom vedea.

Mă simţeam îngrozitor, nu mai ştiam ce să fac.

— Unde suntem? mă întrebam singură.

— La Stonehenge, în Anglia.

Acum mi-am amintit unde văzusem pietrele, într-o nouă ecranizare a filmului „Regele Arthur".

— Şi aici este la fel ca...? N-am apucat să termin gândul că a venit răspunsul.

— Da! Acest loc este pentru semenii tăi, ca o fereastră deschisă spre alte orizonturi, în care percepţia

voastră asupra realităţii şi facultăţile voastre mentale, au şansa să se îmbunătăţească. Sunt locuri de meditaţie în lume, aşa cum este şi cel de aici şi cele pe care le-ai mai văzut, în care conştiinţa voastră pătrunde într-o nouă dimensiune şi accede la sursa noastră de energie.

Puţini dintre cei ce vin aici ştiu acest lucru, ei vin aici pentru a căuta viziuni, pentru a avea revelaţii legate de problemele mărunte ale vieţilor lor, de cotidianul îmbâcsit în care trăiesc.

Un astfel de loc există şi în ţara ta, la fel ca cel de aici, mai deosebit decât cele două pe care le-ai văzut, prin faptul că el reprezintă canalul energetic ce semnifică iubirea, este canalul iubirii Pământului. Locul acela se numeşte Sarmisegetuza.

Următoarea întâlnire o vom avea acolo.

Eram în al nouălea cer când am auzit toate astea.

— Aţi spus că ţara mea este un pământ protejat?

— Aşa este.

— Şi dintre naţiuni?

— Toate şi niciuna!

— Cum adică?

— Depinde de fiecare în parte de cât de mult va urca pe scara spiritualităţii în următoarea perioadă. În acest moment naţiunea rusă este cea mai sus, dar nu se vor putea menţine acolo, din păcate.

— Dar naţiunea mea?

— Are mult de muncă, este o naţiune măcinată de invidie, însă pot recupera, de ei depinde în cea mai mare măsură, dar şi de voi cât de bine îi veţi putea transforma.

— Se va ridica un bărbat din naţiunea româna care va avea un rol important în soartă omenirii în „Noua Eră"?

— Da, aşa va fi, îl ştii, iar legătura între voi şi el se va crea foarte bine aproape de 21 decembrie 2012.

— Îl iubesc mult şi eu şi familia mea.

— Ştim. Îl vei întâlni de multe ori şi până atunci.

— Situaţia politică din ţara mea se va schimba?

— După 2012, da, iar până atunci veţi rămâne cu acelaşi preşedinte şi cu multe tensiuni la nivel politic.

— Este un preşedinte bun?

— Cel mai bun de după 1990, când în ţara ta puterea a fost înlăturată printr-o lovitură de stat.

— N-a fost revoluţie?

— Au fost nişte revolte provocate, care au dus la moartea multor oameni nevinovaţi.

— Dar Ceauşescu era dictator!

— Aşa este, dar nu trebuia ucis fără să aibă loc un proces prin care să fie judecat.

— Cine este vinovat pentru acele evenimente?

— De la voi sunt mai mulţi, iar din afara ţării patru şefi de stat, ce nu mai sunt la putere acum.

— Va fi bine pentru România?

— Puţin mai bine decât pentru celelalte state ale lumii.

— În 2008 se va crea într-un mod artificial, o criză economică la nivel mondial.

— Va ţine mult? Si de cine va fi creată?

— De acele organizaţii secrete, aflate în slujba întunericului. Nu va ţine mult, dar la un moment dat se va suprapune cu o criză adevărată, o criză politică.

— Criza adevărată când va începe?

— Se va face simţită începând cu luna mai 2009.

— Şi va ţine mult?

— Vor fi tot felul de crize, în toate segmentele, dar cea mai lovită va fi America.

— Cine va fi următorul preşedinte al Americii?

— Prea multe vrei să ştii! Va fi o surpriză pentru toată lumea.

— Am tot primit invitaţii la televiziuni şi la radio, pot să merg?

— Nu, vei merge doar în emisiuni de dezbateri şi asta atunci când ţi se va permite. Poţi să mergi şi în emisiuni care n-au legătură cu ce-ai primit de Sus.

— Am înţeles!

— Ce se va mai întâmpla cu mine în următoarea perioadă?

— Vei afla la timpul potrivit.

— Bine! Vă mulţumesc!

M-am trezit din nou în patul meu, puţin transpirată şi cu o senzaţie de frig. N-am putut să dorm deloc, nu mă gândeam decât cum să-mi deschid mai repede cabinetul. Am început să caut spaţiu, dar parcă nimic nu se lega. Ajunsesem iar într-un moment când îmi venea să renunţ. Eram la birou şi răsfoiam un dosar, a doua zi trebuia să fie ultima înfăţişare şi se termina un proces care părea că este fără de sfârşit. Începusem să m-afund tot mai mult în acel dosar, când a sunat telefonul. Era soţul meu. Vestea pe care mi-a dat-o m-a paralizat parcă, ore-n şir.

Nu ştiu exact cât timp am rămas aşa, însă când mi-am revenit, hainele de pe mine erau ude leoarcă.

În acel moment m-am decis, voi deschide cabinetul.

A doua zi mi-am scris demisia, n-am auzit, n-am văzut, nu mă interesau comentarile. Era timpul să merg pe drumul meu, drum pe care mi-l alesesem cu foarte mult timp înaintea acestui moment. Şi aşa am făcut.

*

CAPITOLUL 7

Am căutat spațiu o lună de zile și degeaba, nimic nu se potrivea. De această dată însă, n-am mai renunțat.

Într-o zi m-am trezit cu prietena mea Mariana că mă sună și-mi spune că a găsit un spațiu chiar în centrul orașului. A doua zi l-am închiriat. Mă ținusem în sfârșit de cuvânt. Așteptam cu nerăbdare întâlnirea.

Și a venit, pe 21 decembrie 2005, bineînțeles noaptea. M-am trezit în aceeași imensitate de lumină ca de fiecare dată, cu „Mesagerii" în fața mea. De această dată știam că sunt la Sarmisegetuza, că doar mi se spusese. Mă simțeam atât de mândră că există un asemenea loc în țara mea încât îmi venea să plâng de bucurie.

— Poți să plângi dacă vrei, spuse vocea.

— N-am plâns.

Însă s-a lăsat un moment de tăcere. Aveam capul golit definitiv, iar ei nu-mi transmiteau nimic.

— Ești în inima Pământului, știai?

— Nu! am răspuns eu.

— Acest canal v-a ajutat foarte mult să fiți o națiune atât de caldă și de sentimentală. Păcat că sunteți roși de invidie.

— Poate suntem invidioși și datorită faptului că de-a lungul anilor au trecut peste noi atâtea vicisitudini.

— Fi corectă! Trebuie să nu mai fi părtinitoare niciodată. Nu din acest motiv sunteți așa, ci datorită faptului că asta este structura voastră.

— Îmi cer scuze!

— Nu ajută! Învață să fii corectă, ce dacă este poporul din care faci și tu parte?! Fi realistă!

— Am înțeles. Puteți să-mi spuneți mai multe despre țara mea, pentru viitorul apropiat?

Foarte important

— Da. Va fi măcinată de tot felul de tensiuni politice care vor avea atât impact economic cât și social. Se va încerca debarcarea președintelui sau chiar un atentat la viața lui. Cercurile de interese nu se vor împăca cu idea că nu-și vor mai putea face mendrele așa cum doresc. Nu-l vor putea doborî, deoarece este un președinte dat României de Sus. Este cel mai mare patriot pe care l-a avut sau îl are țara ta după 1990 încoace. La următoarele alegeri va fi un rezultat spectaculos, se vor coaliza toți împotriva lui, îi vor fura voturi, dar va câștiga. Domnul Dumnezeu îl va ajuta. Și tu, și încă zece persoane veți contribui la instalarea lui ca președinte. Domnul Isus va veghea asupra României în acea perioadă.

— Vor cădea multe guverne, dar România se va menține la linia de plutire, ba chiar își va mări puțin granițele. După 21 decembrie 2012 la București, în orașul reconstruit, în urma unui cutremur devastator, se va ține primul Consiliu Ecumenic al Religiei Creștine, Religia existentă pe Terra, așa cum am mai spus.

— Mai există asemenea locuri aici, în țara mea?

— Nu, ca acesta, nu! Există însă și alte filoane de energie pură, cum este cel din Munții Bucegi, din Munții Retezat, din Poiana Soarelui și mai sunt, dar pe arii restrânse, însă ca cel de aici, nu!

— Există vreun tunel în Munții Bucegi, așa cum s-a tot vehiculat în ultimii ani?

— Nu, sunt povești!

— Nu se poate face nimic pentru ca națiunea mea să rămână întreagă?

— Vezi, ești egoistă! De ce ar rămâne doar națiunea ta întreagă? De ce crezi că ai tăi merită să fie favorizați? În fața Tatălui Ceresc; Stăpânul Universurilor și al Cosmosului; Domnul Dumnezeu; toți sunteți egali!

— Întoarceți-vă la adevărata credință și nu se va întâmpla nimic.

— Întrebam şi eu, nu sunt egoistă.

— Ba ai fost; te-ai gândit numai la poporul din care faci parte tu. Credeţi în Domnul Dumnezeu aşa cum v-a spus Fiul şi puteţi trece pe Vibraţia de Lumină, toţi!

— Îmi cer iertare!

— Hai, încetează, ţi s-a explicat cum este cu iertarea. — Conştientizaţi oare de ce Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu a venit cu adevărat pe Pământ, ştiind ce i se va întâmpla?

— Da, să ne mântuiască, pe noi păcătoşii!

— A venit să vă arate: Calea, Adevărul şi Viaţa!

— Cunoscând asta, să vă puteţi mântui voi. L-aţi omorât pentru că spunea Adevărul. Spunând Adevărul, vă garanta Viaţa. Calea către Adevăr era chiar El, Fiul lui Dumnezeu. V-a mântuit pentru că v-a dat un „Dat", acel „dat" pe care-l avea de la Tatăl, şi care era chiar viaţa Lui!

— Cât de mult trebuie să ne fi iubit!

— Şi cât de mult vă iubeşte încă! Şi cât de mult vă iubeşte Domnul Dumnezeu, pe toţi în egală măsură şi necondiţionat!

— Nu merit să stau în faţa dumneavoastră!

— Nu tu hotărăşti!

— Vă iubesc dragi Mesageri, îmi iubesc ţara şi poporul meu, iubesc apropiaţii şi familia mea, însă nimic nu se compară cu dragostea mea pentru „Sfânta Trinitate"!

— Ştim şi-ţi vom asigura protecţie în continuare! Vei fi atacată din multe părţi şi de foarte mulţi oameni, ţie nu-ţi rămâne decât să-i iubeşti, să-i iubeşti cu adevărat, să-i iubeşti necondiţionat!

— Vă mulţumesc!

De această dată m-am trezit în mijlocul sufrageriei, plină de speranţă şi iubire; plină de remuşcări şi regrete; plină de încredere şi devotament; plină de energie şi de lumină; plină de viaţă!

CAPITOLUL 8

Îmi desfăşuram cu abnegaţie şi devotament activitatea în micul meu cabinet din centrul oraşului, de ceva timp, fără să se mai întâmple nimic spectaculos.

A venit şi noaptea de 7 martie 2006, nu presimţeam nimic deosebit, şi totuşi s-a întâmplat.

Eram în aceeaşi baie de lumină ca de fiecare dată, însă acum am recunoscut foarte uşor locul, pentru că mai fusesem acolo şi cu mijloace terestre.

Eram sigur la Gizeh, în Egipt, în partea de est a piramidei lui Keops.

Prima întrebare când au apărut „Mesagerii" a fost:

— Şi aici există aceeaşi energie pură?

— Da! şi aici.

— Piramidele sunt construite de oameni?

— Bineînţeles!

— Şi în acele timpuri oamenii erau monitorizaţi de către civilizaţii extraterestre, dar construcţiile acestea le aparţin lor. Şi atunci oamenii aveau cunoştinţe matematice, geodezice şi astronomice suficiente pentru construcţia acestor piramide. Înălţimea piramidei în faţa căreia te afli, înmulţita cu un milion, corespunde aproximativ cu distanţa de la Pământ la Soare. Unghiurile de la bază sunt orientate în direcţia celor patru puncte cardinale cu o marjă de eroare infimă. Perimetrul original, incluzând blocurile de calcar externe, este exact la jumătatea minutului de latitudine din linia Ecuatorului. Masa sa enormă este situată exact în centrul masei terestre şi „tunelurile sale de ventilaţie" sunt orientate exact către Sirius, Alfa Draconis şi constelaţia Orion.

— Am spus că aceste construcţii aparţin oamenilor, nu însă şi măsurătorile. Ele au fost posibile,

doar cu ajutorul unui satelit spațial, aparținând civilizației de pe Sirius. Orientarea stelară a piramidelor era menită să capteze energia cosmosului, spre beneficiul rasei umane.

— Să înțeleg că cei de pe Sirius sunt prietenii pământenilor?, am transmis eu întrebarea, deși uimirea era la cote maxime.

— Da, și nu numai ei. Mulți pământeni sunt, și au fost veniți aici, din alte civilizații superioare vouă.

— Sunt și civilizații ostile nouă?

— Da, sunt!

— Pot să știu care?

— Cei de pe Aexa, chiar și unii din constelația Orion.

— În constelația Orion sunt mai multe civilizații?

— Da, și unii vă sunt prieteni buni.

— Am înțeles!

— Știi ce nu înțelegeți voi, oamenii?

— Ce?

— Faptul că Terra, această minunată planetă, poate să simtă și să acționeze ca un organism viu. Voi ați ignorat tot timpul aceste capacități ale ei. Cu nepăsarea și răutatea voastră ați creat anumite blocaje energetice, blocaje ce au dus la o serie de dezechilibre naturale și dezastre, precum seceta, inundațiile, uraganele, clime extreme etc. Din aceste cauze, de mai multe ori, Terra, era sortită pierii. S-a intervenit de fiecare dată și a fost salvată, voi însă, n-ați înțeles nimic.

— Au intervenit alte civilizații?

— În cosmos, nimic nu se mișcă fără Domnul Dumnezeu!

— Asta, știu.

— Atunci!?

— Am înțeles, însă ceva tot îmi este neclar!

— Cu altă ocazie te vei lămuri.

— Mulțumesc!

— Acum, dorim să discutăm puțin despre terapia pe grupuri de oameni. A sosit timpul să-ncepi să lucrezi și așa. Pentru început vei lucra pe grupuri mici, între șase și treizeci de oameni. Din vară vei putea lucra și pe patru sau cinci sute, pentru că în acest moment poți vindeca cu vocea, cu mâinile și telepatic. Important este să-ți poți sincroniza vocea cu mâinile, adică cu energia transmisă de mâini.

— Trebuie să știi că cele șapte glande endocrine corespunzătoare celor șapte grade de conștiință ale corpului uman sunt: epifiza, hipofiza, tiroida, timusul, splina, glandele suprarenale și gonada. Aceste grade sau niveluri de energie, se concentrează în centre localizate într-o aură verticală (de energie), poziționată în zona măduvei spinării. Fiecare ședința va începe astfel:

În acel moment în fața mea pe un ecran nu foarte mare, luminos, scria cu litere albastre, ceva ce trebuia să spun în cadrul fiecărei terapii de grup.

Până atunci, cunoștințele mele de anatomie cam lăsau de dorit, însă tot ce era scris pe ecran avea ca bază de plecare anatomia, și asta n-ar mai fi fost nimic, dar era așa mult scris, încât nu eram prea sigură că voi putea memora. Am parcurs tot ceea ce era scris pe acel ecran apărut din senin și spre surprinderea mea, mi se părea că știam tot acel conținut, dintotdeauna.

— Ai înțeles? mi-au transmis „Mesagerii" prin cunoscutul formă–gând–energie.

— Sigur ai înțeles!

— Când trebuie să-ncep?

— Cât mai repede, după ce te-ntorci de la Geneva.

— Plec la Geneva?

— Repede.

— Mulțumesc!

De acea dată nu mai ştiu cum am ajuns în locuinţa mea, tot ceea ce ştiu este ca în loc să mă trezesc la ora 6, m-am trezit la ora 9. Întâlnirea pe care o aveam în acea dimineaţă se dusese. Nu era ceva foarte important ca să mă poată marca, aşa că am încercat să m-adun ca să pot face faţă programului de cabinet. Pe la ora 16 m-a sunat Adrian să mă anunţe că vom participa la o conferinţă la Geneva pe 20 aprilie. Mi-a explicat ce se va dezbate, aşa că am început să mă pregătesc. Abia aşteptam să plec.

Zilele au trecut foarte repede şi a venit în sfârşit şi ziua plecării. Eram foarte emoţionată, că nu puteam să-mi explic de ce, mai fusesem o dată la un congres de acest fel, nu era probabil mare deosebire între cele două, dar eu tot nu puteam să-mi stăpânesc emoţiile.

* *

*

CAPITOLUL 9

Am ajuns la Geneva cu o seară înainte de conferinţă, în jurul orei 18. Adrian mă aştepta, el sosise cu două zile mai devreme. M-am cazat, apoi am mers la masă, Adrian a venit zece minute mai târziu. Am stat la taclale până aproape de miezul nopţii. Am mers la hotel împreună, el locuia la etajul doi, eu la trei. N-am putut dormi toată noaptea, măcinată de gânduri de toate felurile, însă cele mai multe erau legate de Conferinţă.

La micul dejun m-am întâlnit din nou cu Adrian, iar după aceea am mers direct la sala de conferinţe. De această dată erau mai puţini participanţi. Printre ei figura şi numele unui medic roman din Cluj, dar care nu era prezent. Erau multe figuri cunoscute, dar şi multe noi. Locul meu era lângă Adrian şi un biolog japonez.

Totul a început în stilul cunoscut, a vorbit profesorul canadian, după aceea un australian, vecinul meu japonez şi o rusoaică fără vârstă, dar foarte frumoasă.

La ora 13 trebuia să mergem la masă şi după aceea eram liberi până la ora 16, când începeau din nou lucrările. După ce am mâncat, ne-am plimbat puţin, am cumpărat un ceas şi ne-am interesat cam ce distanţă era până la lacul Geneva deoarece am hotărât să mergem a doua zi să ne plimbăm cu vaporaşul.

Când am ajuns aproape de hotel am observat un magazin micuţ, dar foarte dichisit, cu suveniruri. Eu am rămas la magazin, Adrian s-a îndreptat către hotel.
Am fost fascinată de tot felul de animăluţe de pluş, predominanţi fiind urşii. Erau urşi de toate mărimile şi de toate culorile. Am pus ochii pe un ursuleţ, nu tocmai mare, de culoare maro. La gât avea o fundiţă pe care scria Bern. L-am întrebat pe vânzător cât costă, însă el înainte să-mi

spună prețul, mi-a explicat că acel ursuleț maro este simbolul orașului Berna, capitala Elveției.

I-am mulțumit, am plătit ursulețul și i-am cerut și ceva ce ar putea să-mi amintească de Geneva. El mi-a întins o plachetă cu cele mai mari edificii ale orașului, în miniatură.

Am cumpărat-o, deși ambalata era cam voluminoasă, și m-am îndreptat cu cele două achiziții „valoroase" către sala de conferințe. Când urcam scările, mare mi-a fost uimirea să constat că la doi metri în fața mea, cu câte un ursuleț maro în mână, fiecare geamăn cu Bern al meu, urcau agale, un bărbat și o femeie, ce vorbeau în limba rusă. Și mai mirată am fost când mi-am dat seama că femeia nu era alta, decât doamna cea frumoasă de la tribună. S-au întors concomitent către mine, mi-au zâmbit călduros și mi-au întins fiecare mâna. Doamna s-a prezentat Natalia Potcopaeva, Domnul s-a prezentat Oleg Alexandr Pahomov. Eu am spus pe un ton mai stins: „Maria", deoarece nu pridideam cu mulțumirile către „Mesageri".

Din acel moment totul a fost perfect. În timpul liber ne-am plimbat toți prin Geneva, am fost la Statuia împărătesei Sissi; am mers cu vaporașul o oră pe lacul Geneva; am făcut cumpărături; am vizitat un castel care avusese ca prim stăpân pe marele general austriac, cu origini franceze, Eugeniu de Savoya; am mâncat celebrele plăcinte cu carne de rață și mai ales am vorbit despre noi atât de mult, încât ne cunoșteam deja și familiile. Cel mai curios însă, era faptul că ne puteam înțelege și fără să rostim vreun cuvânt, adică în același mod prin care comunicam cu „Mesagerii".

Mi-am dat seama imediat că cei doi prieteni ai mei, erau mult mai mult decât niște inițiați, iar ceea ce simțeam pentru ei se traducea ca fiind o imensă iubire.

În ultima zi Adrian, care se cam retrăsese, a remarcat că între noi există o legătură extraordinară pe care el nu reușea să și-o explice. Eu, însă da!

La despărțire le-am dat adresa mea din țară, iar când au văzut numele complet au izbucnit amândoi:

— Te numești și L...! Ce frumos! În Rusia este un nume foarte des întâlnit.

Din acel moment aproape tot timpul mi s-au adresat cu L... Deși era doar jumătate din celălalt prenume al meu, pe care de mulți ani aproape uitasem că-l mai am, am început să-l îndrăgesc. L... ce nume rusesc, dar îmi plăcea! Și totuși, mă numesc – „Maria" .

După revenirea în țară vorbeam destul de des la telefon dar și altfel, cu noii și dragii mei prieteni. În toamnă m-au anunțat că vor pleca în Nepal, pentru o perioadă de timp, iar după ce se vor întoarce, vor veni la București. Și așa a fost.

* *

*

CAPITOLUL 10

La puțin timp după întoarcerea de la Geneva, s-a mai petrecut un eveniment. În noaptea de 22 iunie, m-am trezit din nou în aceeași imensitate de lumină. Nu reușeam să-mi dau seama unde sunt, cu toate eforturile mele și mai ales nu știam dacă mai este noapte sau este ziuă, lumina cu care eram obișnuită parcă se suprapunea pe lumina zilei. „Unde suntem oare?", mă întrebam singură.

Brusc au apărut „Mesagerii", așezați cu fața spre est, am tras eu concluzia, în momentul în care, parcă am zărit ultimele raze ale soarelui apunând. Nu eram sigură, putea fi o iluzie optică, în imensitatea aceea de lumină.

— Ești în peninsula mexicană Yukatan, la Chichen Itza.

— O, Doamne! gândii eu.

— Și aici este un filon de energie pură, dar altul este motivul pentru care ai ajuns aici.

— Care?

— Dacă observi, aici este situat, pe un teren complet plat, observatorul astronomic Caracol, unul dintre cele mai bune exemplare din lume, de arhitectură astronomică, asimetric și foarte precis. Aici s-au orientat mayasii cu privire la dispunerea Pleiadelor, răsăritul și poziția Soarelui la echinocțiu, precum și mișcarea planetei Venus. Coloanele acelea și deschizăturile au permis realizarea de observații astronomice foarte precise, îndreptate în diferite direcții.

Astronomii mayași au obținut rezultate uimitoare fără să beneficieze de instrumente optice sau ceasuri, bazându-se doar pe o arhitectură care, prin intermediul orificiilor din pereți le-a permis vizualizarea fenomenelor cerești cu ochiul liber.

— Este uimitor! Are legătură cu 21 decembrie 2012 vizita mea aici?

— Da! În primul rând trebuie să înțelegi tu, iar apoi să transmiți că predicțiile civilizației Maya sunt adevărate în proporție de 90%.

— Dar unde au dispărut? Au fost omorâți chiar toți?

— Nu, n-au fost omorâți; au fost luați, acolo, de unde au venit strămoșii lor.

— Într-o civilizație extraterestră?

— Da!

— Cum se numește?

— Akfactia.

— Dar totuși, mulți au dispărut aici pe Pământ.

— Da, pentru că din cauza sentimentului de frică s-au îndepărtat de Domnul Dumnezeu și au început să se închine unor spirite inferioare, ba mai mult decât atât, au sacrificat vieți omenești, în numele unui fals Dumnezeu.

— Cei care au greșit au plătit cu viața, ceilalți s-au ridicat în Lumină.

— Sunt uimită! Până mai de curând nu știam nimic despre această civilizație.

— Acum știi!

— Ce-mi mai puteți spune despre anul 2012 sau mai bine zis despre „Era Nouă"?

— Aaa! Foarte multe, însă ceea ce trebuie să știi, ți s-a comunicat.

— Totuși mă frământă ceva într-o anumită măsură, faptul că m-ați plimbat prin toată lumea, se datorează doar nevoii de a ajunge în niște locuri cu energie pură, așa cum spuneți voi? Mai este și altceva?

— Da! După următoarea noastră întâlnire vei afla totul despre aceste centre energetice, prin care ai fost „plimbată" de către noi.

— Când va fi următoarea noastră întâlnire?

— Vei vedea.

— Voi chiar existați? Am fost cu adevărat în acele locuri? Am înnebunit cumva?

Și într-adevăr simțeam o presiune în cap, însoțită de o căldură puternică, încât așteptam parcă să-mi explodeze.

— Iar te îndoiești?

— Nu mă îndoiesc, dar mi-e teamă să nu fiu nebună si totul să fie o plăsmuire a minții mele.

— Știi bine că nu ești nebună! Dar ca să nu mai ai astfel de frământări, când vei fi acasă privește cu atenție noptiera de lângă patul tău, privește-o de atâtea ori încât să memorezi perfect tot ce este așezat pe ea.

— Dar știu ce este pe ea: un ceas și o iconiță cu Maica Domnului și cu Domnul Isus!

— Foarte bine că știi, dar privește-o așa cum ți-am transmis.

— Am înțeles!

Când m-am trezit în mijlocul sufrageriei, lumina pe hol era aprinsă, în dormitor însă nu, m-am apropiat puțin speriată de ușa de la dormitor, privind luminătorul. Era întuneric. Am deschis usa, soțul meu dormea buștean, am aprins lumina și am mers direct la noptieră, am privit-o până mi s-au albit ochii, însă în afară de cele două obiecte nu mai era nimic. Într-un târziu m-am culcat, dar am adormit foarte greu. La fel de greu m-am trezit și dimineața, dar atunci când am deschis ochii, privirea mea era ațintită direct la noptieră. Imediat am încremenit! Nu-mi venea a crede ce vedeam, și pentru prima oară de când au apărut Ei, cred c-am leșinat.

Nu știu cât a durat acea stare de leșin sau ce o fi fost, știu însă că atunci când am reușit să mă ridic, am mers direct la telefon cu gândul să-l sun pe soțul meu și

să-l chem acasă. Telefonul lui prezenta ocupat spre ghinionul meu. Atunci mi-a venit altă idee, să-l sun pe Oleg sau s-o sun pe Natasha. Așa am și făcut.

Până la urmă am reușit să mă adun pentru a le putea explica, alt gen de comunicare fiind imposibilă, având în vedere starea mea sufletească.

Răspunsese Oleg, care a reușit să mă liniștească oarecum, și să răspundă întrebărilor mele disperate. Într-un târziu am înțeles, și după ce am terminat convorbirea, m-am îndreptat spre dormitor și-am rămas acolo ore în șir, rugându-mă la Domnul Isus pentru iertarea acestui mare păcat: îndoiala.

În acea zi nu am mers la cabinet, nu am ieșit din casă, nu am ieșit din dormitor, am ieșit însă, dintr-o ultimă rămășiță de frică. Am înțeles foarte bine de unde vine frica, am înțeles că frica aduce la rându-i îndoială, iar aceasta din urmă aduce necredința.

Întotdeauna am spus că sunt lucruri pe care eu le pot transmite mai departe și lucruri despre care nu pot să vorbesc, pentru că nu-mi este permis. Aș vrea din tot sufletul ca într-o zi să vă pot relata ce s-a întâmplat. „Mesagerii" sunt cei care vor decide, dacă da, și când!

Am început să învăț să trăiesc fără frică și cu credința că Domnul Dumnezeu nu ne părăsește niciodată, nu trebuie decât să-i cerem ce dorim și la rândul nostru să-i oferim iubirea noastră, Lui și aproapelui nostru

Primind iubirea necondiționat și oferind în același fel, putem crea cea mai mare armonie în Univers, armonie ce se poate reflecta în mare măsură, pe planeta noastră, armonie ce ne poate salva. Cu siguranță „Mesagerii" mă vor iniția și în vederea obținerii unui astfel de deziderat al meu.

CAPITOLUL 11

Zilele începuseră să nu se deosebească cu nimic una de cealaltă. Lucram între 12 şi 14 ore pe zi, fără pauză, şi culmea, nu oboseam niciodată. Rezultatele erau atât de vizibile încât îmi dădeau aripi. Am vindecat foarte mulţi oameni, dar am avut şi eşecuri, puţine, dar m-au marcat pe viaţă.

Între mine şi majoritatea bolnavilor mei s-au creat nişte legături speciale. Toţi cei ce au venit cu sufletul deschis, cu încredere şi credinţă-n Dumnezeu, s-au vindecat. Singurele excepţii au fost şi vor fi, cei cu boli karmice. În aceste cazuri, cu excepţia unor stări de ameliorare, nu se întâmplă nimic, nu pot fi vindecate.

O parte dintre cei ce s-au vindecat nu m-au mai căutat niciodată. Îmi mai trimit doar mesaje de sărbători. O altă parte au continuat să mai vină din când în când la terapiile de grup. Aceştia sunt cu siguranţă cei ce au avut norocul să intre în perioada de ascensiune, să beneficieze de acele transformări premergătoare „Erei Noi".

Cu multe satisfacţii profesionale, dar şi cu câteva insatisfacţii, am ajuns spre sfârşitul toamnei.

Ploua de câteva zile, încet, mocăneşte, cum ar fi spus bunica mea cea înţeleaptă şi bună, să-i fie sufletul iertat. Afară nu era foarte frig, însă vremea aceea coborâtă din universul bacovian, te determina să stai totuşi cât mai aproape de vreo sursă de căldură. Era seara de 19 noiembrie. M-am culcat în jurul orei 24. Când m-am trezit eram într-un loc cunoscut şi în imensitatea de lumină specifică întâlnirii cu „Mesagerii". De mult nu mă mai temeam de ei, dimpotrivă, mă simţeam excelent în preajma lor. Au apărut aşa cum se întâmpla de fiecare dată, poziţionaţi sub forma literei „V". Tot interiorul meu

era cuprins de o mare fericire, fericire ce nu ştiu exact de unde sau din ce venea.

— Ai recunoscut Ierusalimul? mă întreabă ei.

— Da, am observat cupola Domului Stâncii, dar nu-mi dau seama în ce parte a Ierusalimului mă aflu sau mă rog, ne aflăm.

— Suntem în partea de Vest.

— Oriunde am fi, suntem în Oraşul Sfânt.

— Aşa este. Aici Domnul Isus v-a lăsat vouă moştenire toată „averea" Lui, atât de preţioasă şi pe care voi n-aţi preţuit-o aşa cum trebuia. În acest oraş vor fi numeroase frământări şi conflicte armate, până în anul 2012.

— Nu va exista niciun strop de linişte până ce ei nu-l vor recunoaşte pe Domnul Isus, ca fiul lui Dumnezeu.

— Dar o vor face?

— Da, după 2012, cei ce vor rămâne, vor înţelege şi vor accepta.

— Ceea ce numeşti tu Domul Stâncii nu va mai exista sub această formă, aşa zisul Munte Moria se va ridica foarte mult, iar construcţia aceasta va arăta altfel.

— Dar Biserica Sfântului Mormânt? Va rămâne?

— Da, va rămâne, dar şi acolo se vor produce ceva modificări, însă mai puţin vizibile şi vor afecta doar partea mai nouă din construcţie.

— Eu am fost de mai multe ori acolo, ştiţi bine, dar nu-mi dau seama, la ce parte faceţi referire.

— La următoarea vizită, îţi vei da seama.

— Vin din nou aici?

— Da, anul următor, când toată lumea creştină va sărbători Învierea Domnului!

— Este extraordinar ce-mi transmiteţi! Acum îmi explic starea mea lăuntrică, de bucurie amestecată cu entuziasm.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul şi aproape că nu mai reuşeam să-mi stăpânesc emoţiile.

— Am vrut ca această ultimă întâlnire în afara pământului binecuvântat al ţării tale să o avem aici la Ierusalim, în acest filon de energie pură, ce face legătura între trei civilizaţii: două extraterestre şi cea de aici, sau între trei lumi, le poţi numi cum vrei tu. Sunt civilizaţii din trei Universuri: Universul I, Universul II şi Universul III, din care face parte şi Terra. În anul 2012 după alinierea galactică, voi veţi trece în Universul IV. Aşadar este timpul să vă treziţi conştiinţa.

— Am înţeles că sunt patru universuri, dar ce se va întâmpla cu actualul Univers IV de acum?

— Civilizaţiile acelea sunt mult mai evoluate faţă de voi. În momentul alinierii se va crea un fel de poartă care va face legătura cu axa ce susţine cele patru Universuri, axă ce are forma unei piramide ale cărei dimensiuni sunt imposibil de calculat chiar şi de noi. Acolo va fi locul acelor civilizaţii superioare.

— Şi planeta „V" va fi tot acolo?

— Da, ţi-am spus că acea axa va avea forma unei piramide. Spre vârful piramidei se va afla Sfera Superioară sau Capul Divinităţii, la mijloc, Sfera Medie sau Respiratorul Divinităţii şi Sfera Bază sau Laboratorul Divinităţii.

— Nu prea înţeleg.

— Ce anume?

— Nu reuşesc să-mi imaginez cum arată acea piramidă, cu toate Sferele Divine în interiorul ei şi cele patru Universuri în jur.

— Ţi s-a explicat! Când spunem sferă nu ne referim la corpul geometric, ci la un spaţiu pe care l-am putea numi şi altfel. Noi am ales această denumire pentru a înţelege tu mai bine. Din Sfera Superioară pleacă toate

spiritele către existenţele stabilite. Corpul astral şi toate celelalte corpuri ce însoţesc spiritul, pleacă din Sfera Medie sau din Respirator, excepţie făcând doar corpul eteric care pleacă din Sfera Bază sau Laborator. Din această sferă mai pleacă şi toate fluidele specializate în materializarea tuturor mineralelor, plantelor şi animalelor, în funcţie de gradul lor evolutiv.

— Ştiu, când am fost în Egipt mi-aţi arătat pe acel ecran tot ce trebuia să ştiu, mai puţin poziţionarea Universurilor în Cosmos, dar încep să înţeleg.

— Toate aceste modificări Universice şi evident cosmice se produc ciclic. Fiecare ciclu are 26000 de ani, măsuraţi în timpul de pe Terra. Spre finalul fiecărui ciclu, timpul se comprimă în aşa fel încât ultima zi să aibă doar 16 ore în loc de 24. La începutul ciclului următor vom cunoaşte timpul 0; anul 1, lună 1, ziua 1.

— Mi s-a mai spus, şi acum chiar am înţeles. Acea piramidă există şi acum, numai Universurile îşi schimbă dimensiunile.

— Exact! Singura deosebire este că o parte din spiritele evoluate vor rămâne în Piramidă, iar o altă parte, în funcţie de gradul de evoluţie, va merge în destinaţiile stabilite, fiecare cu misiunea din Destin.

— Când mi-aţi vorbit prima oară sau când mi-aţi transmis primele informaţii despre aliniere, aţi fost foarte succinţi, de ce?

— S-a considerat că atât trebuie să ştii!

— Am evoluat, să-nţeleg?

— Da, foarte mult! degeaba eşti ironică.

— Atunci mai spuneţi-mi ceva, mai bine zis lămuriţi-mă!

— Voi aţi zis că acea poartă către axă se va forma la aliniere, să-nţeleg că e ceva nou?

— Nu, ea există, numai că la baza ei, Universul I va lua locul Universului II, Universul II – în locul

Universului III, Universul III – din care şi tu faci parte, va lua locul Universului IV, iar Universul IV va lua locul Universului I, dar asta doar la nivel vibraţional. Însă aşa cum ţi-am mai transmis, nu şi toate spiritele vor merge în Universul în care sunt acum. Cele involuate vor merge în dimensiuni inferioare (Universul I), cele evoluate în dimensiuni superioare (Universul IV) sau chiar în Piramidă. Cele cu evoluţii uşor peste medie sau stelare vor merge în Universul III, iar cele doar puţin evoluate sau altairii vor merge în Universul II. Spiritele care n-au depăşit nicio treaptă de evoluţie, până la finalul ciclului, vor fi dezintegrate.

— În fiecare Univers în parte se vor trimite spirite superioare din interiorul Piramidei, pentru o coordonare a planetelor şi a civilizaţiilor existente pe ele, în următorul ciclu. Pe Terra l-aţi avut pe Moise, pe David, pe Solomon şi mulţi alţii care au avut astfel de misiuni.

— Să-nţeleg că evreii vin dintr-o civilizaţie superioară?

— Da, din interiorul Piramidei, însă aici au făcut greşeli majore faţă de Domnul Dumnezeu, cea mai mare fiind cea de nerecunoaştere a Fiului. Se vor salva doar cei ce se vor creştina.

— Aş vrea să-mi mai răspundeţi la două întrebări:

— Profetul Mahomed face parte tot din Sfera Divină?

— Nu, este un spirit evoluat, de pe Sirius.

— Dar Budha?

— Nici Budha!, numai că el a urcat treaptă cu treaptă, fără niciun fel de ajutor divin, iar lucrul acesta a fost recompensat de către Sfera Divină. În acest moment este în actualul Univers IV şi probabil la aliniere va intra în Piramidă.

— Tu trebuie să înţelegi un singur lucru, tot ce există în Univers, indiferent în care dintre ele, este energie.

Toată acea energie corespunde unei dimensiuni. Fiecare dimensiune stă la baza unui Univers, avem aşadar patru dimensiuni: dimensiunea primordială, dimensiunea evoluţiei, dimensiunea cunoaşterii, dimensiunea Luminii. Pe această ultimă dimensiune, aşa cum bine ştii, va intra Universul din care planeta ta face parte.

— În concluzie, Universurile rămân în aceleaşi poziţii, doar dimensiunile se schimbă. Fiecare dintre ele va lua locul unuia sau altuia doar la nivel vibraţional?

— Exact! Imaginează-ţi patru cuburi aşezate sub formă de cruce, colorate diferit, adică: roşu, orange, galben, verde. Cel roşu este paralel cu cel galben iar cel orange cu cel verde. La finalul fiecărui ciclu de 26000 de ani, ele îşi vor schimba culoarea şi deci şi vibraţia.

— Şi Piramida ce culoare are?

— Piramida are o culoare albastru–indigo–violet şi va avea întotdeauna această culoare. Albastru este culoarea Duhului Sfânt, indigo este culoarea Domnului Isus şi violet este culoarea Domnului Dumnezeu.

— Înţeleg că Piramida este în aceeaşi poziţie şi acum şi după schimbare. Ea n-a fost niciodată modificată?

— Nu!

— Vă mulţumesc foarte mult!

— Tot nu eşti pe deplin lămurită!

— Poate, dar mă voi lămuri!

Am ajuns şi de această dată în mijlocul sufrageriei, nu ştiu exact cum, însă mă simţeam atât de obosită că abia am nimerit în patul din dormitor. Cred că am adormit instantaneu. M-am trezit ca în oricare zi şi mi-am urmat programul obişnuit, fără niciun fel de evenimente deosebite.

Seara când am ajuns acasă am deschis prietenul meu jurnalul şi am început să-i împărtăşesc impresiile de la ultima întâlnire cu „Mesagerii", întâlnire din afara ţării mele.

După ce am terminat de scris, am citit de câteva ori ceea ce aşternusem acolo şi nu-mi venea să cred că trăisem aşa ceva. Mi se părea că sunt spectatorul propriei mele vieţi sau poate că mă voi fi stins de mult.

Mi-au spus că este ultima întâlnire din afara ţării, în concluzie în ţară ne vom mai întâlni. Am simţit nevoia să fac aceasta precizare, deoarece nu-mi mai imaginam viaţa fără ei.

Dacă la primele întâlniri fusesem terorizată de apariţia lor şi nopţi întregi nu dormisem, acum, incertitudinea că vor reveni mă înfrigura. Faptul că nu puteam comunica cu nimeni despre existenţa lor şi mai ales despre acele întâlniri miraculoase, mă înnebunea. Norocul meu erau dragii mei prieteni, Natasha şi Oleg, atunci când puteam comunica fie telefonic, fie vibraţional.

Abia aşteptam să treacă timpul sperând că se va întâmpla nu ştiu ce. Au trecut şi sărbătorile de iarnă şi m-am trezit în anul 2007, foarte fericită, simţind că-l aşteptam tare de mult şi iată că venise. La sfârşitul lunii ianuarie am hotărât să fac şi o excursie terestră la Ierusalim. Trebuia să ajung în noaptea de Înviere acolo, aşa cum îmi spuseseră Ei. Am făcut toate demersurile necesare, şi de Sfintele Paşti am ajuns la Sfântul Mormânt.

După o serie întreagă de peripeţii, scopul meu fusese atins. Am revenit în ţară cu şi mai multă putere de muncă dar şi cu un fel de tristeţe în suflet, pentru că nu puteam comunica cu nimeni despre ceea ce ştiam şi trăiam.

Pe măsură ce zilele treceau ajunsesem şi mai mult la concluzia că existam în această lume, dar nu trăiam în ea. Pe 21 şi 22 iunie am avut alte doua întâlniri cu „Mesagerii", foarte aproape de localitatea în care trăiesc. Mi s-a făcut o nouă iniţiere pentru ceea ce aveam să fac.

În acelaşi timp am primit o serie de informaţii pe care trebuia să le transmit oamenilor, în viitor.

CAPITOLUL 12

Am să încep cu tot ceea ce mi-a fost transmis despre fiinţa umană, adică alcătuirea acesteia din punct de vedere spiritual. Aşa cum v-am mai spus şi în alt capitol, noi suntem formaţi din suflet şi spirit. Spiritul este o formă de energie, cu o structură spaţială ce îi conferă memorie, gândire şi voinţă.

Sufletul este o parte distinctă de spirit, el reprezintă afectul, adică toate sentimentele noastre, toate simţurile, tot ceea ce se transmite prin sistemul neurovegetativ subconştientului şi conştientului nostru. În timp ce spiritul este nemuritor, sufletul moare la patruzeci de zile de la moartea fizică.

Timp de patruzeci de zile sufletul va fi alături de spirit, vor merge în toate locurile în care omul s-a aflat în timpul vieţii, vor parcurge nişte etape de judecată, iar când se împlinesc cele patruzeci de zile, sufletul moare iar spiritul se ridică.

Timp

Moartea fizică nu este decât un moment de trecere, de aceea nu trebuie să ne temem de acel moment. După moarte, fiecare spirit duce cu el, propriul său iad, sau propriul său rai, depinde ce a creat în viaţa pământească.

Conştiinţa sa proprie este primul judecător. Eul său îl face să apară gol în faţa propriei sale priviri spirituale. Spiritele din lumea astrală pot coborî oricând în planurile inferioare, dar nu pot niciodată urca în planurile superioare.

Cu cât spiritele sunt mai involuate cu atât ele vor trăi mai puţin în lumea astrală de unde sunt trimise, conform legii divine a cauzei şi efectului, pe Pământ, la o nouă reîncarnare, pentru o nouă evoluţie spirituală.

Însă nu vor pleca spre o nouă existenta fără a trece prin etapele de judecată ce vor urma propriei lor judecaţi.

Moarte

Imediat după moarte spiritul este chemat în fața unui fel de tribunal compus din alte trei spirite coordonatoare, ale marelui grup din care spiritul face parte. Aici îi sunt expuse toate faptele sale din timpul vieții, ce rămân fotografiate în arhiva eterică a Pământului. În funcție de gravitatea acestora, i se fixează o pedeapsă și i se stabilește locul său în timpul ședерii în spațiu. Pentru următoarea reîncarnare el se va prezenta în fața a trei spirite evoluate ce reprezintă spiritele coordonatoare ale planetei Pământ, și sunt un fel de juriu. Juriul este prezidat de la distanță de Coordonatorul Sistemului Solar, precum și de cel al Galaxiei, ce vor pronunța sentința.

La această judecată vor mai participa și treizeci și șase de îngeri ce aparțin forului suprem al planetei, compus din spirite sfinte angelice. Dacă spiritul aparține unei entități superioare, el singur își va stabili planul noii sale vieți pe Pământ, pe care o va avea într-o nouă reîncarnare. Cu acest plan nou el merge în fața spiritelor angelice, a coordonatorului Sistemului Solar și a celui Galactic. În acest nou plan spiritul trebuie să-și îndrepte faptele rele săvârșite în existența anterioară, iar asta se face prin comportament ireproșabil cât și prin suferință.

Ultima judecată se va face când se termină ciclul de 26000 de ani de existență în acest Univers. Acest ciclu corespunde timpului pe care îl parcurge Sistemul Solar în mișcarea lui de revoluție, de la un punct vernal la altul. În toți acești ani spiritul a fost când în astral, când pe Pământ, în funcție de gradul de evoluție. Judecata aceasta se face de chiar coordonatorul Galaxiei și cel al Sistemului Solar, care vor coborî din planul lor spiritual împreună cu juriul solar compus din spirite angelice solare, în atmosfera fluidică a Pământului.

Va asista și juriul planetar, dar nu va avea niciun fel de influență asupra sentinței.

Faptele bune vor fi trecute în dreapta coordonatorilor Galactic și Solar, iar cele rele în stânga lor.

După ce se va da sentința, spiritele cu evoluții bune vor fi însoțite de îngeri solari spre alte planete mult evoluate spiritual, de cele mai multe ori în Universul IV, sau chiar în Piramidă, iar cele involuate vor fi trimise pe planete prea puțin evoluate, cum sunt cele din Universul I.

Având în vedere că finalul celor 26000 de ani se apropie, adică acel 21 decembrie 2012, o parte din omenire se va afla la ultima judecată. Ei încă mai au timp să se îndrepte spre credință și să beneficieze de o trecere în „Era Nouă" așa cum nici nu și-au imaginat. O „Eră Nouă" cu o lume nouă, o lume nouă plină de bunătate, străină de invidie și patimi, dreapta și plină de înțelepciune; necunoscând ura și desfrâul; desprinsă de material și ancorată în spiritual; frumoasă și deschisă; dedicată Sfintei Trinități; o lume a Luminii!

* *

*

CAPITOLUL 13

Voi face acum o analiză succinta a omului din „Era Nouă".

După perioada de ascensiune, perioadă în care o parte a omenirii va trece prin numeroase transformări, dar şi printr-o etapă de pregătire, omul va avea noi capacităţi de percepţie şi acţiune. Toate acestea vor fi posibile datorită modificării structurii ADN, produsă de energia spaţială, provenită din fluidul eteric universal şi care determină printr-un curent vibrator continuu, ce străbate în permanenţă corpul uman, activitatea la nivelul fiecărei celule.

Dacă în acea perioadă cineva va cerceta aura corpului uman, cu ajutorul electronografiei, va observa modificări majore în compoziţia acesteia, produse de această dată chiar de nuanţa vibraţionala din interior.

Gândirea va emite doar pozitiv şi se va găsi într-o armonie permanentă cu energia spaţială, şi deci cu Universul.

Acea vibraţie pozitivă se va comporta precum razele X în chiar corpul uman. Cu ajutorul ei se va putea scana tot ce va exista în jur, deci nu numai fiinţa umană. În cazul acesteia se poate observa chiar şi sufletul. Nu vom avea de-a face cu o reprezentare statică, totul va fi dinamic.

Puterea de a privi în interiorul tău cât şi al altora, va ajuta la vindecarea şi refacerea tuturor disfuncţiilor (dacă vor mai exista) şi purificarea permanentă, a noastră şi a celor din jur, Fiecare om va contribui la acest lucru. Proprietăţi extraordinare va avea în acea perioadă şi părul. El va fi un fel de antenă a sufletului nostru, ce va conţine o stocare a informaţiilor privind existenţele anterioare.

Fiecare om va avea în jurul lui un câmp de informaţii uşor de pătruns de ceilalţi semeni ai lui, şi care va fi esenţial pentru conduita lui în „Era Nouă".

Ce va trebui să facem noi în afara acelor transformări ce se vor produce de către iniţiaţi, sau mai bine zis cu ajutorul lor?

Va trebui să ne întoarcem către credinţă, însă acea credinţă adevărată, acea credinţă desprinsă de dogme, acea credinţă ce izvorăşte din sufletele noastre şi se îndreaptă către Dumnezeul cel Adevărat.

La primele mele întâlniri cu „Mesagerii" am făcut un fel de înţelegere, ca pe Creator să-l numim tot timpul Domnul Dumnezeu, niciodată Isus, ci Domnul Isus şi Sfântul Duh, nu simplu, Duhul, cum obişnuiesc să spună unii. Sfânta Trinitate este tot ce trebuie să iubim cel mai mult şi atunci nu vom mai încălca acele Legi Divine, ce pot aduce destule dezastre în viţile noastre, dacă sunt nerespectate.

Domnul Dumnezeu ne iubeşte necondiţionat, nu ne pedepseşte, noi suntem cei ce atragem pedepsele prin comportamentul nostru. Domnul Dumnezeu a stabilit nişte Legi Divine, care odată ce vor fi nerespectate, vor atrage pedepsele asupra acelora ce le-au încălcat. Dacă iubirea noastră faţă de Dumnezeire este puternică şi adevărată, izvorăşte din suflet şi este necondiţionată, atunci nimic din ce este rău nu ne va putea atinge. În perioada ce va urma forţele răului vor atinge cote maxime.

E timpul să ne spovedim cât de des putem, să ne împărtăşim şi să dăm liturghii. A venit timpul să eliminăm germenele de invidie din sufletele noastre şi să-l înlocuim cu iubirea. A venit timpul să înlocuim falsul nostru drept de a emite judecăţi, cu înţelegere şi toleranţă. A venit timpul să suprimăm ura şi să deschidem calea Luminii. A venit timpul schimbărilor majore, unde materialul nu mai are loc.

A venit timpul să respectăm Legea:

— Să-l iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima, cu tot sufletul şi cu tot cugetul!

— Să-ţi iubeşti aproapele tău ca pe tine însuţi!

Aşa a spus Mântuitorul, Domnul Isus! Aşa trebuie să facem!

Convinsă fiind că oamenii vor înţelege acest mesaj, voi încerca să fiu din ce în ce mai optimistă în ceea ce priveşte viitorul.

Îmi văd liniştită de treabă aşteptând următoarele întâlniri cu „Mesagerii" şi următoarele informaţii. Cu trei ani în urmă când am început să vorbesc despre anul 2012, toată lumea era consternată şi foarte pornită împotriva mea, excepţie făcând doar o parte dintre bolnavii mei. Curios lucru acum, aproape toate sursele media, nu comentează decât ce se va întâmpla în anul 2012. Ba că este sfârşitul lumii, ba că nu ştiu ce alte minuni se vor mai întâmpla, iar unii prezintă chiar cu foarte multă responsabilitate presupusele evenimente de la acel sfârşit de an.

Mă gândeam într-o zi că până acum aproximativ 500 de ani, fizicienii credeau că Pământul e plat, iar după descoperirea Americii, şi-au dat seama că Pământul este rotund. Ar fi păcat că oamenilor de ştiinţă să le mai ia cinci sute de ani pentru a-şi da seama că nici timpul nu este plat şi că, în realitate, el este ciclic.

Ideea că prin intermediul civilizaţiilor extraterestre am putea primi mesaje despre viitor şi chiar despre trecut, începe să sune din ce în ce mai puţin a ficţiune şi mai mult a realitate. Faptul că ciclul de 26000 de ani se va încheia atunci, conform informaţiilor primite ezoteric cât şi celor deţinute de urmaşii civilizaţiei Maya, nu ar mai da voie să se mai nască îndoieli, dar...

Eu sper ca oamenii de ştiinţă să înţeleagă noţiunile despre „cunoaştere" aşa cum trebuie şi în ciuda capacităţilor lor intelectuale să nu se mai încăpăţâneze să audă numai ceea ce vor şi să continue să nu dezlege miezul ideilor. Să nu mai creadă că suntem distincţi de orice altceva, că restul lumii este „undeva", iar noi putem face ce dorim în acel „undeva", fără să ne afecteze în vreun fel. Mesagerii sau exponenţii civilizaţiilor extraterestre sunt aici ca să ne ajute să ne schimbăm propria noastră conştiinţă, să ne înveţe că lumea nu suntem numai noi, lumea este Universul din care facem parte, este întreg Cosmosul, este o entitate vie şi spirituală. Lumea nu este ceva în ce noi putem acţiona după bunul plac, este şi va rămâne ceva sacru.

Tot ce există în Universuri este sacru, iar noi trebuie să învăţăm să respectăm tot ceea ce este viu şi tot ceea ce credem că este mort. Va veni foarte repede vremea să ne împlinim rolul nostru cel mai important, să ne reluăm locul în conştiinţa superioară a tuturor lucrurilor şi să înţelegem în sfârşit, rolul Crucii. Ştim foarte bine simbolul Crucii, dar nu atât de bine care este rolul ei. Crucea este simbolul nostru, al creştinilor, al credinţei noastre creştine în viaţa nemuritoare, adică în nemurirea spiritului uman. Ea are rolul de a transforma durerea şi suferinţa, în iubire şi compasiune, de a ne apăra inimile de întuneric şi a le umple cu Lumina, de a ne trece dincolo de limitele noastre egoiste şi de a ne îndrepta spre fiinţa noastră profundă.

Cei ce se tem de Cruce, se rup de puterea pe care o oferă ca simbol. Noi oamenii am creat mari bariere între noi, dar mai ales am creat o barieră între noi şi moarte şi de aceea nu vedem că aceasta este o componentă esenţială a vieţii, este trecerea către o lume care nu-i obligatoriu să fie a întunericului şi tristeţii, ea poate fi a bucuriei şi Luminii.

Eu zic că avem motive suficiente pentru trezirea propriei noastre conştiinţe. Avem motive suficiente să învingem sentimentul de frică, să nu ne mai agăţăm de lucruri pentru a ne simţi în siguranţă, să renunţăm la obiceiurile noastre ce nu ne sunt de niciun folos şi de care ne legăm pentru ca lucrurile să rămână neschimbate.

În clipa în care frica nu va mai exista şi nu ne vom mai teme nici chiar de moarte, vom înţelege că tot ce ni se întâmplă face parte din ciclul constant al vieţii. De fiecare dată când ceva moare în interiorul nostru, altceva renaşte.

Poate aceste percepţii ale noastre au fost puţin alterate şi din cauza învăţăturilor primite prin intermediul bisericii. Biserica este cea care mijloceşte experienţa spirituală, preotul este singurul care are legături directe cu Domnul Dumnezeu şi multe altele, i-au făcut pe oameni să se rupă de Domnul Dumnezeu. Nimic mai neadevărat din toate astea!

Nu ei sunt cei ce deţin adevărul absolut, deşi au monopolizat relaţia cu Domnul Dumnezeu. Este adevărat că s-au ridicat foarte mulţi de-a lungul timpului, din rândurile lor, pe care-i putem numi mesageri oficiali ai cuvântului Domnului Dumnezeu, dar asta nu înseamnă că ei trebuie să conducă legătura noastră cu Sfânta Trinitate.

Noi avem legătură directă şi nemijlocită, legătura firească şi simplă cu Domnul Dumnezeu şi n-avem nevoie de mijlocitori între noi şi El. Dacă ne vom pierde această legătură directă cu Domnul Dumnezeu, ne vom pierde conştienţa relaţiei noastre şi puterea de a ne transforma şi îmbogăţi existenţa.
Fără această legătură fundamentală pentru viţile noastre, devenim săraci.

Multe probleme ale societăţii de azi sunt rezultatul direct al ruperii, în general al faptului că ne-am tăiat legăturile nu numai din punct de vedere spiritual, ci din aproape toate punctele de vedere cu celelalte fiinţe.

Uneori oamenii se consideră rupţi sau desprinşi de mediul din jurul lor. Nu reuşesc să vadă legăturile dintre ei şi ceilalţi.

Desprinderea e o iluzie – durerea şi suferinţa omenirii sunt provocate de această iluzie, marea noastră iluzie.

Profeţiile Maya cât şi „Mesagerii" spun că în această perioadă noi oamenii, suntem rupţi nu numai unul de celălalt, ci şi în egală măsură de Pământ, că dorinţa noastră de a ne guverna unii pe alţii şi de a conduce natura va deveni din ce în ce mai puternică.

Ne gândim la „sine" şi la „celălalt". Ne gândim la „noi" şi la „ei". Când îi privim pe ceilalţi în acest fel, încetăm să mai vedem legăturile dintre noi şi semenii noştri, dintre noi şi celelalte vieţuitoare. Şi pentru că-i considerăm pe ceilalţi diferiţi faţă de noi, începem să ne purtăm cu ei altfel decât ne-am purta cu noi înşine.

Nu ar trebui ca propria noastră individualitate, unicitatea fiecăruia dintre noi să devină un mod de a gândi, un argument în favoarea desprinderii de ceilalţi, un argument care să ne facă să credem că suntem mai buni decât semenii noştri.

Aceasta gândire a dat naştere la toate formele de oprimare şi de cucerire, a dus la apariţia sistemelor de clasă şi a tuturor relelor de felul acesta. Acum ea provoacă divizarea familiei şi a unor întregi comunităţi, neagă legăturile dintre oameni, neagă faptul că suntem fraţi şi surori, neagă faptul că suntem cu toţii egali. Dacă privim puţin în trecut, şi chiar pe lângă cupola Vaticanului, vom vedea că aceasta gândire a adus multă distrugere şi a lucrat în defavoarea religiei creştine; ea a adus Inchiziţia, Holocaustul, decimarea amerindienilor. Însă cu toate acestea, „Mesagerii' mi-au întărit o singură convingere: noi, toţi oamenii suntem egali şi avem aceeaşi rasă – rasa umană.

CAPITOLUL 14

Tot această gândire i-a făcut pe oameni să perceapă natura drept ceva diferit de propria lor individualitate. Au pierdut contactul cu pământul, uitând că acesta este o ființă vie, mama noastră a tuturor.

Toate viețuitoarele au o singură mamă, Terra. Suntem cu toții legați de ea și unii de ceilalți, sau ar trebui să fim.

„Mesagerii" au venit aici pentru a ne ajuta să ne retrezim conștiința legăturii cu toate formele de viață.

Am fost învățați că Domnul Dumnezeu este rupt de noi și că trebuie să fie venerat în biserică, iar legătura noastră cu el nu este posibilă decât prin mijlocirea bisericii și a preotului. Fals! Domnul Dumnezeu este pretutindeni în jurul nostru, în tot și în toate, în fiecare pom, în fiecare floare, în firul de iarbă, în munte, în nor, în cristale, în păsările care cântă, în apă, în copilul care râde, înăuntrul nostru. Domnul Dumnezeu a făcut Creația, noi suntem parte din ea. Iubesc biserica și pe toți acei preoți care-l slujesc cu adevărat pe Domnul Dumnezeu, îi respect pe ceilalți și mă străduiesc să-i înțeleg. Poate se vor trezi în ultimul moment și vor găsi bucuria de a trăi cu adevărat, dacă nu cumva trăiesc, fiind deja morți.

Și iată că au apărut din nou iubiții mei „Mesageri", noaptea, în același loc deja binecunoscut mie.

M-am despărțit cu greu de ei, trezindu-mă și de această dată în mijlocul sufrageriei.

Mesajele pe care urma să le transmit erau destul de multe și cu destulă consistență. Nu-mi rămânea decât să fac ceea ce trebuie.

La două zile după întâlnirea cu ei, am mai avut o mare bucurie. Oleg și Natasha aveau să vină la București

într-o vizită scurtă. Ei se aflau de patru zile la Kiev și în ultimul moment au hotărât să vină să ne vedem.

Au sosit la București în jurul prânzului, s-au cazat (le rezervasem camere într-un hotel aproape de Piața Presei), iar după aceea am mers la masă și m-au pus la curent cu ultimele studii științifice publicate în Marea Britanie.

M-au informat că fizica cuantică, sau reprezentanții ei, cercetătorii au descoperit un „sunet imperceptibil". Am făcut o serie de comentarii și pe baza matricei cristaline, amuzându-ne copios de naivitatea sau infatuarea unora.

Cel mai grav lucru era faptul că în Tibet și în alte zone beneficiare ale unor filoane de energie pură, s-au produs perturbații uimitoare, la nivel vibrațional.

După această întâlnire am hotărât să ne vedem mai des, și altfel decât așa. Și ne-am ținut de cuvânt.

După ultima mea întâlnire cu „Mesagerii", îmi imaginam cum ar fi, sau cum va fi, atunci când toți oamenii vor fi uniți, fără patimă, fără ură, plini de încredere, cu inimile înfrățite. Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le învățasem eu de la „Mesageri", era faptul că suntem ființe spirituale în corpuri materiale, și că trebuie să înțelegem că suntem legați unii de alții, și toți de mama noastră Terra, cea care ne hrănește, și că trebuie să refacem și să prețuim aceste legături ale vieții noastre.

Dar pentru asta ar trebui să ne cenzurăm gândurile, deoarece gândirea negativă poate bloca centrii energetici ai Pământului, asta însemnând îmbolnăvirea sa. Planeta se comportă exact ca și corpul uman, când are canalele energetice blocate, aura se rupe, sau în unele locuri dispare, și intervin bolile organice.

Așa și ea, când noi cu gândirea noastră negativă blocăm anumite canale, intervin perturbațiile energetice în

interiorul său şi aşa se nasc cutremurele, erupţiile vulcanice etc.

Prin poluare se distruge ecosistemul şi se vor produce schimbări climaterice cu un impact devastator asupra populaţiilor din anumite regiuni geografice. Conducătorii statelor lumii ar trebui să înţeleagă acest lucru şi să oprească distrugerea planetei.

Începând cu anul 2010 cutremurele vor fi din ce în ce mai dese. Anul 2008 va fi marcat de perioade de inundaţii, alternând cu perioade de secetă. La fel şi anul 2009.

Irosirea resurselor naturale va grăbi încălzirea globală. Economia mondială va intra în colaps. Cu toate acestea vom continua să dormităm, măcinaţi de propria noastră lăcomie şi distruşi de dorinţa de înavuţire.

De prăbuşirea economiei mondiale am mai vorbit atunci când „Mesagerii" ne atenţionau cu privire la criza economică din toamna anului 2008, criză creată artificial. Criza adevărată va începe în luna mai 2009, va începe într-o formă abia perceptibilă şi se va face simţită începând din luna mai 2010. În România anul 2008 va fi marcat de disensiunile politice create în jurul alegerilor locale cât şi parlamentare.

În toamnă se vor simţi efectele aşa zisei crize şi asupra economiei româneşti. Alegerile parlamentare vor naşte o coaliţie surpriză, ce se va rupe aproximativ nouă luni mai târziu. Vor cădea mai multe guverne, dar în final va fi acelaşi prim–ministru. Alegerile de la sfârşitul anului 2009 ne vor lăsa acelaşi preşedinte şi acelaşi şef de guvern.

Se vor face tot felul de alianţe şi de manevre politice pentru a-l scoate de pe scena politică. Vor fi în zadar.

Preşedinţi ajung doar cei ce sunt rânduiţi de Domnul Dumnezeu, nu cine ne-ar plăcea noua să ajungă.

Tot în anul 2009, se vor crea tot felul de viruşi în laboratoare, care vor măcina populaţia globului.

Va fi un fel de război biologic susţinut de o pandemie de gripă, sau ceva similar ce va dura şi tot anul 2010.

De asemenea iarna anilor 2009–2010, va fi o iarnă ce va ridica mari probleme la nivel mondial. Vor fi zăpezi foarte mari, în unele zone de pe glob, inundaţii şi alunecări de teren, doua erupţii vulcanice destul de puternice şi două cutremure majore.

La nivel social, şomajul va atinge cote alarmante în unele state, ceea ce va determina mişcări de stradă mari şi multe, cu conotaţii huliganice.

Presiunea psihologică va fi atât de mare încât vom asista la o serie de sinucideri, precum şi la foarte multe boli ale sistemului nervos. Vor fi multe decese în rândul populaţiei şi datorită unor afecţiuni noi apărute la nivel pulmonar.

Bursele vor cădea şi după aceea şi o serie de bănci. Preţul petrolului va cunoaşte atât cotaţii maxime, cât şi minime. Aurul va creşte ca preţ, dar după o anumită perioadă va cunoaşte o stagnare, după care va creşte din nou.

Va fi un excedent de produse pe piaţă, dar vor lipsi lichidităţile. Încet, încet, aceste produse vor începe să dispară.

Atunci vom putea vorbi de criza adevărată.

Anul 2011 va fi marcat de perioade de secetă foarte mari. În unele zone ale globului nu va ploua tot anul, iar în altele vor fi mari inundaţii, ele urmând unor perioade de secetă.

Începând din lună martie 2010 vor fi mari frământări politice la nivel mondial.

Nu este exclusă posibilitatea unor asasinate, cu conotație politica, sau răsturnări de regim, în unele țări deja măcinate de probleme economice. Nici iminența unui conflict armat care va antrena mai multe forțe mondiale nu este exclusă, mai ales în perioada septembrie – decembrie 2010.

—— Anul 2011 va fi de asemenea marcat de tot felul de ruperi de alianțe, organizații, coaliții etc, dublate de răsturnări de guverne în unele state sau chiar schimbări de regim.

Se vor ridica tot felul de lideri oportuniști și foarte diferiți de aspirațiile oamenilor, dar pe fondul acelor nemulțumiri sociale, nimeni nu va sta să-i mai evalueze.

Vor apărea tot felul de pandemii încât lumea medicală nu va mai putea face față. Vor fi foarte multe decese în rândul populației tinere și a copiilor. Aerul va fi atât de poluat încât va fi foarte greu de respirat.

—— În 2011, cutremurele se vor ține lanț, ele se vor produce și în zone considerate fără risc seismic. De asemenea vulcanii, chiar și cei considerați inactivi, se vor activa și vor fi într-o fierbere continuă.

Voi face referire doar la acești ani deoarece informațiile privind anul 2012 vor continua să vină și am hotărât să fac o analiză separată a acelui an.

Revin la anul 2009 și spun că în acel an, China va avea în sfârșit o recunoaștere mondială, ca putere economică și nu numai. Ascensiunea ei va continua și în următorii ani, cu o stagnare spre sfârșitul anului 2011, și tot anul 2012. Va fi singura țară care nu va fi marcată de efectele recesiunii economice, și asta datorită politicilor duse de conducerea sa. De altfel nici țara noastră nu va trece printr-o situație atât de dezastruoasă, cum vor trece alte țări. Revin pentru a nu știu câta oară și spun că România este o țară protejată.

Anul 2011 nu va fi lipsit nici de conflicte religioase, mai ales zona Asiei, dar nu numai. Vor fi probleme și în Rusia și chiar și în Europa.

Și fiindcă tot a venit vorba de Rusia, națiunea rusă va urca cel mai sus pe scara spiritualității, aici pe Pământ, așa cum am mai spus.

Cu toate acestea, în spațiul din fosta Uniune Sovietică vor fi mari schimbări de conștiință la nivel de lideri. La un moment dat nu va mai dicta legea, ci frica, democrația sau începutul de democrație, vor fi amintiri, iar totalitarismul va înmuguri de la o zi la alta.

Civilizațiile extraterestre vor reuși în mare parte să întrerupă ascensiunea întunericului și am să dau drept exemplu experimentul de la Geneva, precum și anihilarea acelor grupări cu sediul în Norvegia, Lituania, Siberia și Louisiana. Aceste grupări, deși la suprafață susțin că vor binele planetei și al omenirii, nu fac altceva decât să realizeze tot felul de viruși în laboratoarele lor otrăvite, în vederea producerii unui fel de război biologic.
Chiar dacă guvernele acelor țări nu au habar de ce se întâmplă, tot se fac vinovate din cauza ignoranței.

Aceste grupări sau organizații atât de secrete n-au rămas nedescoperite de către „Mesageri" sau civilizațiile extraterestre.

Deși se încăpățânează să rămână doar ei și oamenii pe care-i protejează ca singuri locuitori ai planetei, vă pot spune cu deplină responsabilitate că nu va fi așa.

Selecția o va face Domnul Dumnezeul nostru, nu reprezentanții întunericului, cei cu suflete împietrite, cei cu creierele alterate; de putere și de forța banilor.
O parte din guvernele lumii sunt la curent cu schimbările ce se vor produce la sfârșitul anului 2012, de aceea vor recurge în a asimila tot felul de tehnologii necesare pentru construcția unor adăposturi sau nave, ce i-ar putea proteja de dezastrele naturale care vor veni în acea perioadă.

Multe, multe miliarde de euro şi dolari vor fi înghiţite de acei coloşi, în timp ce un sfert din populaţia globului va fi măcinată de boli şi de foamete. În zadar! Nimeni dintre cei ce vor să-şi cumpere „paşaport" pentru „Era Nouă", nu va face nici măcar un singur pas într-acolo, nu va avea posibilitatea să trăiască măcar un minut în acea lume. Lumea aceea va fi pentru oamenii care-l iubesc cu adevărat pe Domnul Dumnezeu, pentru cei buni, rupţi de latura materială şi bine ancoraţi în Sfera Spirituală, şi pentru cei ce respectă şi iubesc ceva ce eu şi nu numai eu, numesc – Mama Noastră, bătrâna şi prea mult încercata, Terra. Lumea aceea va fi pentru oamenii ce vor respecta Legea Nouă, ce nu se vor teme de nimic, ce nu vor cunoaşte sentimentul de frică, nici în momentele inimaginabile prin care va trece omenirea. Ei vor reprezenta civilizaţia Erei Noi.

Ei, aceia întunecaţi, care se cred mai presus de Sfânta Trinitate, care îl minimalizează pe Domnul Isus şi pe Duhul Sfânt, ei ce cred că pot cumpăra suflete şi spirite, ca la iarmaroc, vor ajunge să se căiască în ultimul minut, asemeni lui Voltaire, dar totul va fi... degeaba. Soarta lor este deja pecetluită.

Vor omorî mulţi oameni nevinovaţi; fie prin aruncarea pe pieţele farmaceutice a unor medicamente, având rolul de a produce o serie de boli netratabile, fie prin lansarea unor vaccinuri cu efecte letale, fie la fabricarea de noi viruşi cu efect de distrugere în masele largi de oameni.

Ei; aceştia sau aceia, fac parte din organizaţiile atât de secrete de care vorbeau „Mesagerii".

Vor încerca în disperarea lor, prin mijloacele media uneori otrăvite, să convingă populaţia globului de pericolul pe care-l reprezintă civilizaţiile extraterestre pentru omenire. Nimic mai fals, acestea nu numai că nu reprezintă niciun pericol, dar ne-au salvat de la o serie

întreagă de dezastre. Am să divaghez puţin şi am să vorbesc despre aceste civilizaţii care ne monitorizează, atât cât îmi permit informaţiile pe care le-am primit de la „Mesageri". V-am spus că Ciclul de 26000 se va termina la 21 decembrie 2012. Acesta este un Ciclu Cosmic. El se va produce pentru toate cele patru Universuri în acelaşi timp. Însă la acea dată se termină şi ciclul Galactic, cel de 22000 de ani, ciclu ce priveşte Galaxiile din Universul III. Acest ultim ciclu, este cel ce a adus după 4000 de ani de la începutul ciclului Cosmic, viaţa pe Terra.

De asemenea, tot la acea dată, se mai termină şi ciclul Planetar, de 2000 de ani, ciclu marcat de venirea Mântuitorului, Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos. Deci printr-un calcul Divin sau printr-o minune, toate aceste cicluri au aceeaşi dată de sfârşit. Dacă planeta n-ar fi supravegheată, datorită ignoranţei noastre, „înţeleapta civilizaţie de pe Terra", care în loc să evolueze, se afundă tot mai mult în viscerele întunericului, cu siguranţă ar dispărea. Nu ar fi prima dată când în cadrul galaxiei noastre o planetă dispare, prin dezintegrare. La sfârşitul ultimului ciclu galactic, adică acum 22000 de ani, planeta Cirr a fost dezintegrată. De această dată însă calculele Divine sunt şi în favoarea bietei Terra. Ea nu numai că va exista în continuare, dar va fi iluminată.

Aşadar, dragă domnilor şefi de state, state mari şi puternice, state ce au avut cruda soarta să fie conduse de voi, nu vă mai chinuiţi cu acele imensităţi numite uzine, situate unele în Peninsulă Kamciatka, din estul îndepărtat al Rusiei, altele în Munţii Altai şi Baikal, precum şi în zona Sagarmatha din Nepal, pentru că în ciuda eforturilor voastre, ele vor dispărea sub apele înfuriate ale Oceanului Pacific, precum şi cele ale Oceanului Îngheţat, care numai îngheţat nu va mai fi la acea dată.

Datorită refuzului de a accepta construcţiile acelea megalomanice, membrii familiei regale din Nepal, au

plătit cu viețile în anul 2001. S-a pus la cale acel atentat, folosindu-se chiar un membru de marcă al familiei regale, al cărui psihic era perfect racordat la comenzile de la pupitrul „ezoteric" din Munții Baikal. După instaurarea noului regim s-a început acea construcție uriașă (una dintre ele), cu scopul de a adăposti de acele urgii și a trimite spre „nemurire", pe toți întunecații planetei. Un singur lucru nu vor ei să înțeleagă, tehnologia lor atât de avansată împreună cu 70–80% din teritoriile acelea vor reprezenta fundul Oceanului nou creat în urma alinierilor galactice, planetare și cosmice.

Poate ar fi bine să se țină seama și de cei șase vulcani din Peninsula Kamciatka, care așteaptă la unison să erupă în anul 2009.

Acela va fi primul semn din multe altele ce le vor fi date acelor întunecați, cu scopul de a le mai acorda încă o șansă.

Domnul Dumnezeu, în imensă Sa bunătate, va încerca încă mult timp să reîntregească turma, însă oile sunt mult prea rătăcite și mult prea obișnuite cu întunericul, încât să mai zărească Lumina.

O parte dintre ei sunt la curent cu modificările scoarței terestre ce vor avea loc în anul 2012, dar încă le este greu să accepte. În luna martie 2009, într-o întâlnire din Norvegia, cât se poate de secretă, se vor lua totuși în calcul și eventualele măsuri în caz că se va produce acest fenomen.

Indiferent câte întâlniri vor mai fi și câte măsuri se vor lua, în „Era Nouă" vor trece doar aceia ce îl vor iubi cu adevărat și necondiționat pe Domnul Dumnezeu, iar ei nu vor avea nevoie de pașapoarte biometrice sau de CIP-uri pentru a ajunge acolo.

CAPITOLUL 15

Iată că am ajuns în anul 2008. În noaptea de 2 ianuarie, prietenii mei „Mesagerii", mi-au făcut o mare surpriză, drept pentru care ne-am aflat împreună la locul nostru.

— Mi-ați făcut o mare bucurie! gândesc eu.

— Știm, dar din păcate nu avem veşti foarte bune pentru tine.

— De ce?

— Ți-am comunicat cândva că sunt lucruri pe care trebuie să le știi și lucruri asupra cărora nu trebuie să fii decât atenționată.

— Mi se întâmplă ceva?

— Nu ție direct, dar indirect vei fi foarte afectată, pentru că deși știi foarte multe cu privire la Cosmos, tot rămâi ancorată în amprenta terestră, asta însemnând că ai aceleași trăiri și percepții ca toți ceilalți pământeni.

— Atunci, cui? Când? întreb eu disperată.

— Foarte curând, dar te rugăm să fii înțeleaptă și să nu mai pui întrebări, altcuiva decât ție!

— Am înțeles! răspund, deși nu înțelesesem.

— Nu pentru a-ți da acest gen de informații ne-am întâlnit.

— Dar pentru ce? întreb eu, deși mă purtam ca un copil retardat.

— Știi, pentru că ai mai fost informată ce se intenționează în urma întâlnirilor din Norvegia și din China, a celor din Organizațiile Secrete.

— Poate, dar nu știu la ce faceți referire. Cumva la acele CIP-uri?

— Nu numai. Se urmărește o acțiune armată de mari proporții în Tibet.

— Păi deja există acest conflict acolo.

— Da, dar nu de asemenea amploare. Se urmăreşte un gen de repopulare a zonei Tibetane cu aşa zişii „profesori chinezi".

— Dar de ce?

— Se încearcă exterminarea populaţiei băştinaşe în câţiva ani şi înlocuirea ei cu chinezi pregătiţi special pentru asta.

— Dar este vorba de milioane de oameni, cum să se întâmple aşa ceva?

— Teritoriul acela are o mare mizã.

— În ce sens?

— Din punctul lor de vedere energia pură este în tot Tibetul, deşi nu este aşa. Este un teritoriu evoluat din punct de vedere vibraţional, dar ce caută ei nu este acolo, dovada că acea porţiune terestră va dispărea.

— Dar cine-i dezinformează?

— Nu sunt dezinformaţi, dar nu vor să accepte.

— Într-o întâlnire de-a noastră, când v-am întrebat de ce nu m-aţi dus şi pe mine în Tibet, mi-aţi răspuns că am mers acolo unde era programat să merg, dar nu mi-aţi dat niciun fel de explicaţie. De ce?

— Tibetul este monitorizat de câteva civilizaţii din actualul Univers IV, iar vibraţia pleacă de jos în sus, acei oameni au evoluat prin propriile lor forţe, prin propria lor voinţă, printr-o conştiinţă colectivă. Filonul de energie pură este foarte mic, datorită percepţiei vis–a–vis de Fiul Domnului Dumnezeu, Domnul Isus Hristos.

— Dar la nivelul Terrei vibraţia este foarte ridicată, din câte ştiu eu, în Tibet.

— Aşa este, însă la noi ajunge după un anumit blocaj.

— Cred că este prea complicat pentru mine să-nţeleg.

— Ai înţeles!, mi se comunica destul de ferm. Ca să armonizaţi cu aceste ierarhii de la nivel planetar în sus, voi trebuie să le întâmpinaţi cu aceeaşi vibraţie de iubire, pe care v-o transmit. În cazul lor, prin transmiterea de jos în sus, se forţează puţin procesul.

— Şi este un păcat?

— Nu, nu este un păcat, dar seamănă puţin a implorare, a grabă, a nerăbdare.

— Voi ştiţi cel mai bine!

— Da! Toate astea vor costa însă poporul chinez, care va fi devastat de cataclisme, inundaţii, alunecări de teren, epidemii.

— Noi sperăm ca ei până la urmă să dea dovadă de înţelepciune şi să-i lase pe acei oameni atât de curaţi sufleteşte să-şi ducă viţile mai departe.

— Veţi interveni?

— Nu ţi-am spus că nu e treaba noastră?! Cu siguranţă se va face ceva. Acolo există o monitorizare permanentă şi multiplă.

— Înţeleg! Ştiţi că în vară sunt jocurile Olimpice? Se va întâmpla ceva rău în acea perioadă?

— Nu! China va obţine cele mai bune rezultate din istoria ei la acele jocuri.

— Se va lucra ezoteric asupra sportivilor?

— În unele cazuri, da!

— Îmi doresc să veniţi cât mai des! Aş dori să ştiu atât de multe, încât nici nu ştiu ce să vă întreb mai întâi.

— Întreabă-ne!

— Revin la mine, cum va fi acest an pentru mine?

— Având în vedere că te-ai maturizat destul de repede, noi vom spune că bun, dar depinde cum vei privi tu anumite evenimente ce vor avea loc pe tot parcursul.

— Vor fi evenimente rele?

— Vor fi evenimente firești!

— Am înțeles!

M-am trezit din nou de această dată-n patul meu, destul de frământata de ceea ce îmi comunicaseră „Mesagerii".

Și aveam de ce.

În dimineața zilei de 7 ianuarie am primit un telefon, de la nepoata mea prin care mă anunța că tatăl ei, adică vărul meu bun, tocmai murise, în câteva minute, în urma unui infarct.

Nu pot explica nici surprinderea și nici durerea ce se instalaseră în inima mea. Îl iubeam pe acest văr al meu din tot sufletul, de-a lungul timpului el fiind cel ce-l suplinise foarte bine pe tatăl meu. Într-un cuvânt îmi era ca un tată.

Tot în acea dimineață și mătușa mea, sora mamei, a făcut un accident vascular, paralizându-i toată partea dreaptă. În urma eforturilor mele și cu voința Domnului Dumnezeu, a reușit să supraviețuiască și să-și revină în totalitate. I-am ascuns moartea vărului meu timp de aproape două luni, timp în care ea a venit să locuiască la mine. După ce s-a refăcut definitiv i s-a spus, reacția fiind total neașteptată. A dat dovadă de foarte multă tărie și înțelepciune, încurajându-și nepoții și explicându-le ca și asta, adică moartea, face parte din viață.

Am depășit acele momente dificile sperând că nu se vor mai repeta prea curând.

În luna martie am avut o nouă întâlnire cu „Mesagerii", mai precis pe 21 martie, la locul cunoscut.

— Ai reușit să-nțelegi anumite lucruri?

— Vă referiți la moartea vărului meu?

— Da, la modul în care ai reacționat.

— Nu mi-a fost ușor, dar am fost pregătită de voi cu privire la momentul de trecere, numit moarte, numai că despărțirea este cumplită!

— Așa este!, doar că voi sunteți cei ce faceți ca ea să fie atât de cumplită.

— De ce?

— Pentru că priviți această trecere ca pe ceva foarte rău și tot timpul, din acest motiv, veți fi stăpâniți de frică. Ori noi ți-am explicat ce este de fapt acest fenomen.

— Așa este, însă mi-a fost foarte greu mie să-nțeleg, dar celorlalți oameni, care n-au suficiente cunoștințe despre acest act sau fenomen, numit moarte?

— Am vrea să mai știi că manifestările voastre de aici, suferința, lacrimile, durerea, nu-l ajută deloc pe cel al cărui spirit s-a ridicat în astral.

— Să-nțeleg că ar trebui să ne bucurăm când ne moare cineva drag? spun eu, plină de indignare.

— Nu, dar să vă manifestați mai puțin teatral, să vă păstrați durerea-n suflete și să acționați cu destulă demnitate în astfel de momente. Manifestările voastre uneori nu fac altceva decât să scoată la iveală anumite slăbiciuni. Durerea adevărată nu poate ieși la suprafață, ea își are locul doar în interiorul sufletului. Este un proces cât se poate de normal și de firesc, el nu trebuie transmis și celorlalți prin intermediul unei atitudini pline de tristețe, și de cele mai multe ori sub forma unei revolte la adresa Domnului Dumnezeu.

— Mă străduiesc să-nțeleg.

— Este obligatoriu!

— Ar mai fi ceva, spiritul care se ridică, să-nțeleg că și el suferă în urma despărțirii?

— Sigur că da, numai că spre deosebire de voi care nu-l vedeți, el vă vede, vede toate manifestările voastre, vă citește gândurile, este la curent cu viitoarele acțiuni. Toate acestea până la patruzeci de zile. Și el simte durere în urma despărțirii și este bine ca voi să nu i-o întrețineți; ca el să se poată ridica fără acest gen de poveri.

— Abia acum înțeleg!

— Era şi timpul!

— Ți-ai propus să mergi la cele două conferințe?

— Da, dar după întâlnirea din ianuarie cu voi, am renunțat la cea din China. Voi merge doar în Luxemburg, în vara.

— Da, vei merge. Presupunem că eşti la curent cu faptul că acea conferință din China era organizată de altcineva decât colegii tăi din Organizația Mondială de Parapsihologie cu sediul în Canada?

— Da, dar am înțeles că şi ei au acelaşi scop ca şi noi.

— Doar într-o mică măsură! Va trebui să nu te mai amesteci cu ei!

— Am înțeles!

— Dar Oleg şi Natasha?

— Nici ei!, nu ştiai?

— Ba da, dar în ultimul timp având în vedere locul unde se află şi mai ales scopul, am comunicat mai puțin.

— O să trebuiască să vă întâlniți anul acesta!

— Voi merge în Rusia?

— Şti bine că n-ai ce căuta acolo!

— Nici într-o banală excursie?

— Noi nu ne jucăm cu vorbele şi nici n-avem intenția să te răsfățăm cu jocuri de cuvinte. Nu vei merge!

— Am înțeles! am răspuns eu, destul de ruşinată de atitudinea mea, atât de copilărească.

A luat sfârşit şi această întâlnire, iar eu abia aşteptam să treacă zilele, să ajung în Luxemburg.

A venit în sfârşit şi luna august, mi-am văzut visul cu ochii, am ajuns unde-mi doream, însă dezamăgirea a fost foarte mare. Au fost foarte puțini participanți, iar dintre numele sonore, doar câteva. Toată lumea era parcă plictisită şi lipsită de nerv. Eu nu m-am simțit în largul

meu fără Adrian, Oleg şi Natasha. În concluzie abia aşteptam finalul, deşi nu înțelegeam ce se întâmplase. Ştiam că Adrian nu vine din motive personale, iar ceilalți doi prieteni, aveau misiunea lor pe alte meleaguri, dar unde erau toți ceilalți?

Singurii care puteau să-mi dea o explicație, în caz că o mai doream până la întâlnirea cu ei, erau „Mesagerii".

M-am întors în țară şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să merg să-mi văd mama.

Cu aproximativ trei luni înainte, mai exact la sfârşitul lunii mai, eu avusesem o viziune cu privire la mama mea.

Conținutul acesteia era destul de sumbru şi avea ca limită de timp – 1 noiembrie 2008. La început am încercat să fac abstracție de lucrul acesta, însă pe măsură ce trecea timpul, mă urmărea din ce în ce mai mult, iar în ziua aceea cât am stat în Luxemburg, nu puteam alunga acel gând sub nicio formă.

Am ajuns la mama şi am fost foarte bucuroasă să constat că se simțea foarte bine şi chiar şi arăta excelent. Asta m-a determinat să mă mai detaşez puțin de ceea ce mi se întâmplase la sfârşitul lunii mai. Îmi duceam mai departe programul obişnuit fără să se întâmple lucruri extraordinare, ba chiar intrasem într-un gen de monotonie. Toate acestea au durat până la sfârşitul lunii octombrie, când un telefon nefericit de la miezul nopții, îmi aducea cea mai cumplită veste din viața mea.

Nu voi intra în detaliile acelor momente din două motive:

Nu îmi mai pot chinui încă o dată sufletul, în ciuda sfaturilor date de „Mesageri".

Nu doresc să vă plictisesc pe dumneavoastră, sau chiar să vă întristez cu problemele mele strict personale, dar care n-au nicio legătură cu nevoia dumneavoastră, de a primi informații de natura ezoteriça.

Am depăşit acea perioadă, mai greu decât mi-am imaginat, în viața mea existând alte două ființe cu rol de

părinți și pe care eu îi iubesc foarte mult și care m-au ajutat. Este vorba de nașii mei, Titi și Mărioara. Aceste două persoane extraordinare mi-au umplut atât de bine acel gol, încât eu nu mai concep viața fără ei. S-au comportat ca și părinți ai mei dintotdeauna, m-au iubit necondiționat.

— Vă iubesc dragii mei părinți spirituali și vă respect!

— Nu concep viața fără dumneavoastră!

— În fiecare zi mă rog să fiți sănătoși, pentru ca eu să vă aduc în viață toate acele bucurii pe care vi le-ați dorit și n-au avut de unde veni.

— Îmi umpleți sufletul și inima de fericire!

* *

*

CAPITOLUL 16

După toate aceste evenimente petrecute pe parcursul anului 2008, disponibilitatea mea de a iubi pe toată lumea, a crescut și mai mult.

Îi iubesc pe toți acei oameni care-l iubesc pe Domnul Dumnezeu; îi iubesc pe cei ce intru cu ei în contact în fiecare zi, îi iubesc pe cei pierduți și ignoranți; îi iubesc pe cei ce mă dușmănesc și în același timp îi compătimesc; iubesc lumea aceasta și toate celelalte lumi!

Am intrat în anul 2009, alături de niște prieteni foarte dragi mie, pe care-i iubesc și-i respect deopotrivă. A fost o noaptea frumoasă și plină de pozitiv, ce într-o oarecare măsură s-a perpetuat pe tot parcursul anului.

Prima întâlnire cu „Mesagerii" am avut-o în noaptea de 14 ianuarie, în locul cunoscut.

În momentul în care au apărut, prima mea întrebare a fost:

— Va fi un an mai bun?

— Nu sunt ani buni și ani răi! Evenimentele din viețile voastre sunt mai bune și mai rele. Unele se produc conform Legii, altele urmare a faptelor și acțiunilor săvârșite de voi. Ar trebui să faceți inventarul fiecărei zile, să puneți în balanță și ce ați făcut bun și ce ați făcut rău; câtă bucurie ați produs și câtă tristețe; câtă amărăciune ori umilință și câtă veselie; câte lacrimi și câte hohote de râs; câtă supărare și câtă fericire!

Toate acestea sunt contorizate în fiecare moment, încercați să le cântăriți și voi, și atunci veți ști la ce să vă așteptați.

Să nu vă imaginați că săvârșind fapte rele, reversul va fi altul.

— Veți greși – veți plăti de zece ori mai mult decât ați greșit!

— Veți face bine – veți fi răsplătiți de zece ori mai mult decât ați făcut!

— Dar eu am făcut de foarte multe ori bine și mi s-a răspuns cu rău!

— Să fii convinsă că acela sau aceia au plătit mult mai mult, însă echilibrul nu se stabilește între tine și el sau ei, echilibrul sau dezechilibrul se produce întâi la nivel planetar, apoi galactic, solar, universic și cosmic. Dacă faceți bine se crează echilibre, dacă faceți rău se crează dezechilibre.

— Vă dați oare seama, cât de importanți sunteți și cât de mult bine sau rău, puteți determina în lumile cosmice?

— În niciun caz!

— Dacă conștiința voastră s-ar trezi, fie și în ultimul moment, totul s-ar putea schimba.

— Mai sunt și alte civilizații îndărătnice ca noi?

— Sigur!, dar asta nu vă ajuta cu nimic.

— De foarte mult timp încerc să vă întreb ceva și mereu a intervenit altceva ce avea nevoie de răspuns. Astrologia este un păcat?

— Nu, nici vorbă!

— Astrologia este o știință. Foarte mulți ani aici, pe Terra, nu se făcea deosebirea între astrologie și astronomie, toți cei ce se ocupau de aceste două discipline se numeau astrologi. În timp, însă, astronomia a început să se ocupe cu studiul complet obiectiv al cerului, iar astrologia folosește aceste puncte de vedere obiective, pentru a explora relațiile complexe dintre toate părțile lumilor create. Studiul astrologiei recurge la logică sau la rațiune pentru a înțelege, sau a se raporta la Universul înconjurător. Însă cunoștințele lor sunt destul de limitate, ele pendulând doar în Sistemul vostru Solar și destul de puțin în Universul III, din care faceți parte.

— Dar știți că biserica condamnă această știință?, ei o numesc de fapt pseudoștiință.

— Poți să-mi dai un exemplu din domeniul necondamnat de biserică, dacă există vreunul?

— Nu, sau nu știu eu!

— Biserica sau mai degrabă reprezentanții ei, pentru că ei sunt cei cu mințile alterate, nu instituția, uită că venirea Fiului lui Dumnezeu, aici, pe Terra, a fost prevăzută cu precizie matematică de către cei trei astrologi egipteni.

— Acei trei oameni pe care ei îi numesc Magi, nu erau altceva decât astrologi.

— Știați că și eu am ca pasiune astrologia?

— Da, dar preocupările tale trebuie să fie altele, poți face asta doar ca delectare.

— Am înțeles!

— De altfel tu primești foarte multe informații de la noi, n-ai nevoie de calcule astrologice, mai ales că așa cum ți-am mai spus, ele sunt limitate și s-ar putea să-ți creeze multe dezamăgiri în anumite situații. Nu-ți este interzis dar nici nu vei fi motivată să faci asta.

— Dar oricum nu este un păcat!

— Firește că nu!

— Tu trebuie să-ți iei cât mai în serios rolul tău aici, de bioenergoterapeut și inițiat în vederea pregătirii oamenilor pentru perioada de ascensiune și trecerea în „Era Nouă", a acelor spirite ce au început să urce pe scara spiritualității, a acelor oameni ce au înțeles menirea.

— Dar știți că reprezentanții bisericii condamnă și acest tip de vindecări, prin bioenergie, susținând că vin din lumea întunericului.

— Voi vindecați prin Lumină și nu orice fel de Lumină! Cum să creadă cineva ca Lumina vine din întuneric?!

— Mai mult decât atât, primele vindecări cu acest gen de Lumină, au fost făcute de către Fiul Domnului Dumnezeu, Domnul Isus, iar mai apoi de către Apostoli.

— De-a lungul timpului au fost şi destui reprezentanţi ai bisericii care au făcut lucrul acesta. Ştii foarte bine că părintele Arsenie Boca, pe care tu îl iubeşti atât de mult, şi care a fost ultima existenţă a lui Enoh pe Terra, vindeca în acelaşi fel.

— Avem foarte multe exemple de acest gen, dar nu acesta este esenţialul.

— Voi toţi veţi lucra cu Fluidul Cosmic Pur în vindecările individuale şi cu Lumina Cristică pe grupuri de oameni. În situaţii speciale vi se va da posibilitatea să lucraţi cu toate cele Trei Lumini, din Sfera Superioară.

— Şi cum vom şti acest lucru?

— Cum ai ştiut şi până acum.

— Vom folosi acelaşi procedeu?

— Da! De altfel în acest an vei mai primi foarte multe informaţii legate de lucrul acesta, şi nu numai tu, ci şi o parte dintre bolnavii sau pur şi simplu oamenii care intră în contact cu tine şi beneficiază de ajutorul tău.

— Am înţeles!

— A venit timpul să vă deplasaţi în acel loc extraordinar din ţara ta, numit Sarmisegetuza. Este păcat să trăiţi aici şi să nu beneficiaţi de băile energetice existente acolo, în perioada echinocţiului şi a solstiţiului.

— Care din ele?

— Şi unele, şi altele!

— Putem merge anul acesta?

— Dacă puteţi? Trebuie să mergeţi!

— Dar dacă nu vor vrea oamenii?

— Vor vrea, pentru că ei trebuie s-ajungă acolo. Şi vor ajunge!

M-am despărţit din nou de „Mesageri" cu aceeaşi strângere de inimă ca şi la ultimele întâlniri.

Am început să mă gândesc foarte serios la posibilităţile de a organiza o excursie la Sarmisegetuza.

Le-am împărtăşit oamenilor intenţia mea şi am avut marea surprindere să constat că majoritatea au îmbrăţişat-o. Aşadar, am hotărât ca la echinocţiul din martie, să mergem în acel loc minunat, atât de drag mie şi unde ajunsesem în ultimul timp decât prin mijloace ezoterice.

Cineva s-a ocupat de organizarea excursiei, o persoană specială pe care de asemenea o iubesc foarte mult şi iată că în dimineaţa zilei de 21 martie, îmbarcaţi în două autocare, dar în şi destule autoturisme, ne îndreptam cu toţii spre Sarmisegetuza. Am ajuns în jurul orelor 16:30 şi am constatat că stratul de zăpadă de la baza Munţilor Orăştiei, măsura undeva între 25 şi 40 cm. Aveam la dispoziţie câteva secunde să hotărăsc dacă ne vom încumeta să urcăm sau nu. Mă găseam într-o mare şi grea cumpănă.

Mi-am aruncat ochii spre cer, în speranţa că iubita mea „Erra", împreună cu „Mesagerii" ar putea fi undeva acolo, dar nu am văzut-o.

M-am uitat în jurul meu şi în câteva secunde am calculat câţi oameni suntem. Nu-mi venea să cred că suntem 105. Printre ei erau şi paisprezece cu probleme grave de natură cardiacă. Asta făcea şi mai dificilă situaţia în care mă aflam.

Până la intrarea în Cetate, drumul măsura şapte kilometri.

Nu era niciun pic de pârtie, iar zăpada pe măsură ce creştea altitudinea, devenea din ce în ce mai mare.

Era o logică simplă, nu-ţi trebuia mari inginerii ca să poţi evalua situaţia. Secundele treceau complicându-mi şi mai mult poziţia în care mă aflam. M-am trezit vorbind fără măcar să realizez ce. Îi îndemnam pe tovarăşii mei

temerari să vină după mine, pe drumul fără pârtie ce părea destul de anevoios. Câțiva tineri au trecut în fața mea, asumându-și rolul de a face cât de cât pârtie. Cu o forța extraordinară au reușit să parcurgă cei șapte km, rânduindu-se când unul, când altul în față, printr-o zăpadă ce creștea de la un pas la altul, iar la intrarea în Cetate măsura aproximativ un metru, în unele locuri. Am mers din urmă-n urmă, în șir indian, uzi, înghețați și epuizați. La jumătatea drumului reușisem să-i racordez pe toți la mine și să creez un tunel de protecție în jurul nostru, în caz că ne-am fi trezit cu animale sălbatice din vreo direcție sau alta.

Cinci persoane s-au întors, pe doi dintre ei obligându-i eu, mai ales că aveau vârste cuprinse între 73 și 80 de ani, iar alți cinci rămăseseră deja la autoturisme.

La un moment dat am simțit în interiorul meu o forță nebănuita, nu mai exista nici urmă de oboseală. Începuse să se întunece. Mai aveam aproximativ doi kilometri până la platou.

Cerul se înnorase. Am făcut un ultim inventar, prin mijloace ezoterice și mi-am dat seama că totul era în regulă. Până sus avea să se întunece de tot. Cu ultimele resurse am ajuns la poarta Cetății. Fiind zăpada foarte mare, am hotărât să facem spirala chiar acolo la intrare, înconjurați de copacii seculari. Când ne-am așezat în spirală am simțit mirosul acela nepământesc. Câteva secunde mai târziu, „Erra" se găsea deasupra noastră. Dintr-o dată am fost cuprinși toți, de ceva greu de descris în cuvinte. Energia era atât de puternică încât vibrau și copacii. Brusc toți norii dispăruseră, lăsând loc unui cer splendid, cum nu mai văzusem niciodată. Mi-am dat seama că mi se transmitea ce să spun. După ce am terminat și am ieșit din spirală toată lumea se simțea altfel. Mi-am aruncat din nou ochii spre Cer, însă „Ei" nu mai

erau acolo. Un fior de tristețe m-a cuprins instantaneu. Rămăsesem din nou singură, dar trebuia să m-adun să începem coborârea. Am pornit în același șir indian. Când am ajuns la baza munților, ceasul arăta orele 22:30. Eram cu toții aproape înghețați. Ne-am urcat în autocare, fiecare cu ceva aparte în suflet. Excursia noastră nu se terminase aici, urma a doua țintă propusă: mormântul Părintelui Arsenie Boca, de la Prislop, localitate apropiată de orașul Hațeg. Am ajuns acolo la ora 0:30. Am avut trăiri similare celor de la Sarmisegetuza. Părintele ne-a scăldat în energie și ne-a oferit același Cer, ca cel de la Cetate. Drumul spre casă părea fără sfârșit. În 22 martie, dimineața, eram deja în orașul nostru.

Cel mai curios lucru este că nimeni nu s-a îmbolnăvit, nu a răcit, nu a avut febră musculară, nu a avut niciun fel de probleme, în urma acelui efort supraomenesc, și când fac această afirmație îmi asum toată responsabilitatea.

Toți cei nouăzeci și cinci de oameni care au ajuns la Sarmisegetuza făcuseră un efort dincolo de limite, fiecare depășindu-și cu mult aceste limite.

Au urcat oameni cu afecțiuni cardiace, cu osteoporoză, cu afecțiuni pulmonare, cu diabet, chiar și un caz de SLA.

După ce am stat și am analizat tot ce trăisem, mi-am dat seama că ei nu întâmplător ajunseseră acolo, iar eu le fusesem un fel de călăuză.

În noaptea de 31 martie, prietenii mei „Mesagerii" au dorit să mă întâlnească din nou. Am fost foarte fericită, deoarece ei aveau să mă lămurească cu privire la ce se întâmplase la Sarmisegetuza.

— Vă mulțumesc din suflet pentru ajutor! La un moment dat simțeam că nu-i mai pot trage pe toți; zăpada era atât de mare iar eu aveam picioarele atât de înghețate,

încât nu le mai simțeam. V-am implorat ajutorul, iar când soarele deja apusese vă simțeam, dar nu vă vedeam.

— Am fost alături de voi chiar de la plecare. Dacă n-am fi fost, tu nu i-ai fi încurajat să urce.

— Foarte posibil! Spuneți-mi, ei trebuiau să ajungă în acel moment, la acea oră, acolo?

— Da!

— De ce?

— Este destul de complicat, dar îți vom explica. Începând din luna aprilie, asupra țării tale, vor fi dirijate foarte multe atacuri energetice. Putem vorbi și de un război psihotronic.

— De către cine?

— De mai multe forțe, însă cele mai multe vin dinspre Est.

— Dar cu ce scop?

— Nu putem vorbi de un singur scop, însă în acest moment vizează doar zona politică.

— Dar ce treabă avem noi cu asta?

— Sigur că aveți, populația reprezintă un bazin de vot.

— Mai este destul timp până atunci.

— Ai dreptate, dar lucrurile acestea nu se pun la punct în ziua scrutinului.

— Așa este, dar tot nu înțeleg!

— În urma acestor atacuri, psihicul uman se sensibilizează și poate reacționa într-o anumită direcție, dacă este racordat la mijloacele de informare media.

— Cum adică?

— Simplu, dacă există presiune mediatică într-o direcție, ei vor reacționa în acea direcție, primind de fapt comenzi la nivel subliminal. Dacă în prealabil nu vor fi acele atacuri, psihicul va reacționa după bunul lui plac, fără a se lăsa influențat.

— Dar este un lucru foarte grav, și ce legătură avem noi cu asta?

— Pe lângă efectul de protecție pe care-l creezi tu, mai este nevoie de ceva, de un ecran pe care numai noi îl putem face. Acest ecran nu va permite niciodată vibrațiilor malefice să acționeze asupra creierului uman.

— Poate influența intenția de vot?

— În niciun caz. El doar apără, și nici n-ar fi normal să-i schimbi cuiva opțiunea, doar pentru a fi asemănătoare cu a ta.

— Știu asta.

— Intervenția noastră era imperios necesară. O mare parte dintre cei ce nu vor beneficia de acest ecran de protecție, vor avea mari probleme de natură psihică, în următorii ani. Toți acei oameni care au acest ecran, nu vor păți nimic.

— Deci intervenția voastră a avut ca scop protejarea unei părți a populației, pentru că presupun că sunt mai mulți nu doar cei de lângă mine, împotriva acestui gen de atacuri, mai periculoase decât toate războaiele cu arme de foc, din lume, cred eu.

— Așa este. Pe noi nu ne interesează situația politică, ne interesează sănătatea mintală a unei părți din populația acestei planete, așa cum spui tu. Și mai ales, nu suntem de acord cu intervențiile nefirești în destinele oamenilor, ale țărilor și de ce nu ale planetelor.

— Pare atât de neverosimil tot ce-mi spuneți, deși știu câtă dreptate aveți, încât am senzația că nici nu mai trăiesc în acesta lume.

— Și este doar începutul!

— Să înțeleg că până la solstițiu, nu putem fi atacați.

— Exact!

— O ultimă întrebare mai am, spuneți-mi criza economică va începe în luna mai?

— Da, în faza incipientă. Se vor trâmbița tot felul de rezultate de creştere economică, dar vor fi doar iluzii.

— Adevărata criza va începe!

— Vă mulțumesc!

M-am trezit în patul meu, cu o uşoară durere de cap, însă am făcut abstracție de ea şi am început să procesez toate informațiile pe care le primisem în acea noapte.

Era foarte grav ce se întâmplă, pentru că presupun că acest fenomen putea fi întâlnit oriunde. El nu cunoştea nici granițe, nici tratate, nici convenții, nici compasiune, nici frică. El se putea propaga oriunde şi oricând, sub toate formele, sub orice titulatură, sub orice orânduire, sub orice imagine, sub orice cuvânt.

Mulțumesc Domnului Dumnezeu, Domnului Isus şi Sfântului Duh, că ne apără şi ne călăuzesc paşii pe calea cea dreaptă!

Mulțumesc „Mesagerilor" pentru protecție şi ajutor!

* *

*

CAPITOLUL 17

Am mai avut două întâlniri până la solstițiu, iar informațiile primite au fost doar pentru mine. Cândva poate mi se va permite să le fac cunoscute şi celorlalți, dar deocamdată, îmi aparțin.

Excursia la Sarmisegetuza era planificată cu mult timp înainte de solstițiu. Am ajuns la Orăştie pe o zi ploioasă, cu atenționări de toate codurile, însă pe platoul de la Sarmisegetuza, am găsit o splendidă zi de vară.

Ne-am îmbăiat în energia pură atât cât am dorit noi. De această dată nemaifiind zăpadă, maşinile au urcat până aproape de poarta Cetății; faptul acesta permițându-ne să stăm cât mai mult, nemaifiind nevoie să parcurgem drumul pe jos. „Mesagerii" se găseau undeva deasupra noastră, ajutându-ne să extragem cât mai mult, din fenomenul cosmic atât de rar ce se producea chiar sub ochii noştri.

Nu voi face analiza acelui aspect din punct de vedere astrologic, mai degrabă aş face-o din punct de vedere emoțional. Toți cei prezenți acolo am avut trăiri atât de profunde şi de inedite, încât ne găseam parcă într-o lume eterică. Oare nu eram?!

În timpul spiralei toate cele trei Lumini din Piramidă se revărsau asupra noastră, cu o intensitate foarte mare, în aşa fel încât, corpurile noastre vibrau la unison, găsindu-se într-o armonie perfectă cu Cosmosul.

Cred că fiecare dintre noi trăia pe propria lui dimensiune şi toți pe cea galactică. Eram atât de impresionați de ceea ce simțeam, încât cu greu ne-am desprins de acel loc, când a venit timpul să plecăm. După ce ne-am urcat în maşini a început să plouă torențial.

Avusese şi aşa destulă răbdare ploaia, ne lăsase ore în şir să ne bucurăm. Venise timpul ei.

În microbuze deja ne făceam planul pentru viitoarea excursie, adică cea de la echinocţiul din toamnă.

Au urmat după această dată o serie de noi întâlniri cu „Mesagerii", mai ales în a doua parte a lunii august. Majoritatea mesajelor făceau referire la anul 2012.

A fost însă şi ceva surprinzător, ceva aproape neobişnuit.

La una din întâlniri, prima mea întrebare a fost, dacă va fi cutremur. Mi s-a răspuns că nu, sau nu deocamdată. După aceea mi s-a prezentat globul pământesc pe acelaşi ecran pe care-l ştiam şi mi s-au explicat nişte fenomene ce urmau să aibă loc. După toate acestea mi s-a comunicat să fac tot ce este posibil s-ajungă cât mai mulţi oameni la Sarmisegetuza.
Aşa am făcut.

În 20 septembrie, îmbarcaţi în diverse mijloace de transport, ne îndreptăm către Sarmisegetuza.

În prima zi am fost din nou la Prislop, ca de fiecare dată, iar după aceea, a doua zi urma s-ajungem la Cetate. Şi de această dată existau condiţii de ploaie, însă n-a plouat.

Nu ştiam exact câţi suntem, pentru că o parte urmau să ajungă direct acolo, în acea dimineaţă. Am plecat la ora nouă din Orăştie şi am ajuns în jurul orei 10:00 la Grădiştea de Sus. Când am început să urcăm spre cetate, am constatat că unul din podeţe fusese avariat de viituri şi nu ne permitea accesul în sus, spre platou. Am oprit microbuzele şi am început să mergem pe jos, aproape doi kilometri.

Maşinile cu şasiu mai înalt au reuşit să treacă şi astfel femeile gravide, bătrânii şi copii, ori cei cu probleme locomotorii au reuşit să ajungă sus fără probleme.

Când ne-am adunat toţi am constatat că suntem foarte mulţi, mai mulţi decât de celelalte dăţi.

Când am intrat în spirală am simţit ceva deosebit, ceva ce mai simţisem într-un singur loc, la prima mea deplasare alături de „Mesageri", pe coasta canadiană a Pacificului, la Ninstints. Dintr-o dată deasupra noastră a coborât acea minunată lumină, iar în interiorul ei se vedea foarte clar chipul Domnului Isus. După câteva secunde s-a proiectat pe tot Cerul. Nu pot descrie ce-am simţit şi mai ales nu este drept să fac asta, din moment ce fiecare om simţise în felul lui şi nu are posibilitatea să se exprime. După o perioadă, Lumina s-a ridicat sub formă de spirală, iar în locul ei a apărut „Erra".

Mi s-a comunicat să fac şi o şedinţă de grup.

I-am rugat pe oameni să se aşeze sub formă de cerc şi am început şedinţa. Cele trei lumini curgeau pur şi simplu peste noi. Eram ca într-o capsulă albastru–indigo–violet. Când am terminat şedinţa mi s-a comunicat să le transmit oamenilor să rămână pe loc. Am făcut-o, deşi nu ştiam de ce. Eram puţin încurcată pentru că nu ştiam ce mai am de făcut. Imediat mi s-a comunicat însă, că fiecare dintre ei trebuia să primească un mesaj prin intermediul mâinii mele drepte. Nu trebuia decât să trec prin faţa fiecăruia şi să-i ating mâna dreaptă, cu mâna mea dreaptă. Sper să fi fost un transmiţător bun, oricum nu mi s-a reproşat nimic. O parte dintre aceste fenomene, de această dată au fost imortalizate şi în acelaşi timp dezvăluite de către aparatul de fotografiat. Probabil a venit timpul ca lumea să fie informată cu privire la acestea şi să decidă singură dacă va crede sau nu, şi pe ce drum va apuca.

În momentul în care am plecat, „Erra" a mers alături de noi până la destinaţie. Ea, ne-a însoţit pe o porţiune de drum şi la ducere, şi tot drumul la întoarcere. A rămas deasupra casei mele până la ora 23:58.

La ora 24:00 s-a ridicat şi a dispărut. Am rămas în balcon cu ochii aţintiţi sper cer şi plini de lacrimi. Am simţit foarte puternic sentimentul de abandon. Mă simţeam singură şi abandonată; singură şi neînţeleasă; neputincioasă; străină.

Simţeam că locul meu nu este acolo, în acel balcon, în acea casă, în acea lume!

Nu ştiu cât am plâns, ştiu doar ca atunci când mi-am revenit, m-am supărat puţin pe slăbiciunea mea, m-am scuturat şi am început să scriu câteva rânduri în jurnal, acest prieten al meu, fidel şi nedespărţit.

În ziua următoare când am primit primele poze am trăit o mare bucurie. „Erra" se vedea în toată splendoarea ei alături de astrul vieţii. Sosise timpul.

Trei zile mai târziu, noaptea, mă aflam în locul meu plin de Lumină alături de „Mesageri".

— Vă mulţumesc că v-aţi întors aşa repede!

— Ce faci? Măsori timpul?

— Într-un fel da, mi-e din ce în ce mai greu fără aceste vizite.

— Dar suntem mereu alături de tine!, vibrational desigur.

— Ştiu!

— A venit timpul să vorbeşti mai mult despre capacităţile tale ezoterice.

— Din acest motiv v-aţi lăsat fotografiaţi?

— Şi din acest motiv.

— Să înţeleg că sunt mai multe motive?

— Da!

— Mi le puteţi spune?

— Nu!, nu toate.

— Înţeleg! Despre ce capacităţi vorbeaţi?

— Despre toate.

— Dar mi-aţi spus să nu vorbesc cu nimeni despre asta!

— Acum poţi vorbi! În jurul tău există deja oameni cu destulă maturitate spirituală, oameni care au nevoie de aceste informaţii, pentru că în timp şi ei vor reuşi să meargă pe urmele tale, ezoteric vorbind. Va trebui să-i ghidezi pas cu pas, şi mai ales să nu-i laşi să facă greşeli. Sigur, încă mai sunt destule aspecte despre care nu le poţi vorbi, dar în timp şi în funcţie de evoluţia lor, toate acestea trebuiesc dezvăluite.

— Şi cum să fac asta?Le spun pur şi simplu?

— Se vor crea destule situaţii în aşa fel încât să nu trebuiască decât să răspunzi la întrebări.

— Aşadar, eu nu le spun nimic, aştept să fiu întrebată şi în funcţie de întrebările lor le voi face dezvăluiri.

— Ei nici chiar aşa, le vei da informaţii.

— Am înţeles! Mai am totuşi o întrebare: îmi puteţi spune ce conţinut au avut mesajele pe care le-aţi transmis la Sarmisegetuza prin intermediul mâinii mele?

— În niciun caz!

— Pot să merg în Munţii Bucegi în următoarea perioadă?, este dorinţa oamenilor.

— Sigur!, dar nu veţi găsi ce căutaţi!

— Dar nu căutăm nimic!

— Tu nu, o parte dintre ei da!

— Bine, atunci vom merge, poate voi afla şi ce caută acei oameni.

— Mergeţi!

— Vă mulţumesc!

*

CAPITOLUL 18

Peste două săptămâni am mers în Bucegi. Nu am constatat nimic ieşit din comun, deşi şi acel loc este extraordinar. Dat fiind faptul că acolo erau foarte mulţi turişti, nici nu ne-am putut concentra suficient, însă până la sfârşit totul a ieşit bine.

Următoarea întâlnire după excursia din Bucegi a avut loc în ultima duminică din octombrie.

M-am trezit în mijlocul Luminii, din locul cunoscut.

— Ţi-a plăcut excursia?

— Da, destul de mult!

— Foarte bine! Poate ar fi bine să mergeţi şi în timpul verii, nu crezi?

— Ba da, vom merge.

— Războiul energetic asupra României este foarte intens!

— Am constatat şi eu!

— Şi tu şi cei şase va trebui să ajutaţi puţin.

— În ce sens?

— Să creaţi scuturi de apărare, împotriva acestor atacuri.

— Să creăm scuturi pe mase de oameni?, va fi foarte greu, mai ales că nu ne cunoaştem.

— La nivel vibraţional, da!

— Ştiu, dar oricum va fi greu!

— Pentru toţi şase, nu!

— Bine, voi încerca! Dar spuneţi-mi vă rog aceste atacuri sunt dirijate asupra ţării noastre chiar fără niciun interes politic?

— Nu, în acest moment susţinători ai unuia dintre candidaţii la preşedinţie, după mai multe vizite în Est, au

plătit sume enorme pentru influenţarea rezultatului alegerilor.

Mai mult decât atât, s-au făcut tot felul de angajamente păguboase pentru ţară, cu privire la situaţia teritoriala de la sfârşitul anului 2012.

— Cred că înnebunesc!, păi în 2012 la ce mai folosesc angajamentele lor?

— Nu este chiar aşa, atât ţara ta cât şi o mare parte din Europa, nu vor suferi decât uşoare modificări la nivel de scoarţă, în timp ce Estul Asiei, America, Australia, vor dispărea sub ape. Organizaţiile secrete de care tot ţi-am vorbit au interesul de a salva o mare parte din populaţiile ale căror teritorii vor dispărea. Pentru asta vor recurge la tot felul de mijloace, în vederea acumulării de pamânt sigur.

— Dar populaţiile existente acum în acele zone?

— Vor fi măcinate de tot felul de viruşi, creaţi în eprubete, vor dispărea şi pe cale naturală sau în urma unor cataclisme inevitabile, în aşa fel încât densitatea să fie foarte redusă. Atunci popoarele ale căror teritorii sunt sortite pieirii, vor migra în alte părţi ale lumii cu un anumit coeficient de siguranţă.

— Atât de departe s-a ajuns din dorinţa de putere? Să-ţi vinzi nu numai tara dar şi sufletul?

— Da, te-am prevenit că se va lucra asupra psihicului oamenilor pentru a le influenţa decizia.

— Sper că Domnul Dumnezeu nu va permite aşa ceva!

— Ţi-am mai spus că preşedinţi ajung doar cei ce trebuie s-ajungă!

— În cazul nostru avem un posibil trădător şi un patriot, cine va câştiga?

— Ţi-am spus, va rămâne acelaşi preşedinte! Dar voi nu pe el trebuie să-l ajutaţi, ci ţara şi poporul vostru!

— El nu are nevoie de ajutorul nostru?

— Ba da!, o singură dată când vor încerca să-i provoace un stop cardio–respirator, în timpul unei dezbateri televizate, însă preşedintele nu va şti, el nu crede în ezoterism.

— Atunci va trebui să intervenim?

— Exact!

M-am trezit în aceleaşi condiţii ca de fiecare dată, însă în ziua următoare nu m-am gândit decât la informaţiile pe care le primisem de la „Mesageri".

Am început să le spun oamenilor despre toate acestea, unii mă credeau, alţii mă persiflau, deşi mă străduiam să nu influenţez decizia nimănui. Şi totuşi ei trebuiau să ştie.

Vibraţiile joase crescuseră într-un mod alarmant, lumea parcă înnebunise. În seara aceea când a avut loc dezbaterea, hoarde întregi de paranormali acţionau împotriva preşedintelui. Noi şapte, şi încă alte trei mari vibraţii, precum şi mulţi despre care probabil nu am cunoştinţă, ne-am luptat pentru a menţine un scut de protecţie în jurul lui. Norocul nostru şi al ţării a fost acea intervenţie Divină, venită din partea Celui ce va fi Stăpânul acestei lumi şi al Pământului, şi care nu întâmplător trăieşte acum, aici, printre noi.

Aşa s-a terminat acea luptă inegală şi mai ales incorectă.

Toţi cei care au determinat toate acestea vor plăti cu vârf şi îndesat, dar faptul că ei există este tragic pentru o omenire ce aspiră spre culmile Iluminării şi al Binelui; pentru o omenire ce se vrea curată şi senină.

CAPITOLUL 19

A trecut foarte puţin timp de la ultima mea întâlnire cu „Mesagerii", dar asta nu mă împiedică să aştept cu nerăbdare să-i revăd. Deşi timpul se comprimă din ce în ce mai mult, zilele mi se par foarte lungi. Abia aşteptam solstiţiul. Iarna se aşternuse în aproape toată ţara, aducând foarte multă bucurie în sufletele copiilor şi nu numai. Avusesem o zi obişnuită, fără evenimente importante, dar cu toate astea simţeam o uşoară stare de oboseală.

Am plecat de la cabinet în jur de ora 23:10 şi probabil o oră mai târziu deja dormeam.

Când m-am trezit nu mică mi-a fost mirarea să constat că mă aflam în imensitatea de lumină, faţă-n faţă cu „Mesagerii".

Nu-mi revenisem bine din buimăceală când aud:

— Dacă vei publica cartea în forma actuală, puţini vor fi cei ce vor înţelege ceva.

— Dar am încercat să transmit tot ceea ce ştiu de la voi într-un limbaj puţin mai tehnic.

— Şi cui te vei adresa atât de „tehnic"?

— Tuturor cititorilor.

— Îţi imaginezi că va avea cineva răbdare să o parcurgă până la capăt?

— Gândesc că da!

— Gândeşti greşit!

— Va trebui să rescri totul într-un mod mai simplist în aşa fel încât toate acele informaţii să ajungă şi la omul de rând. Oare nu ai pacienţi şi din această categorie!?

— Ba da, dar nu foarte mulţi!

— Atâţia cât sunt, însă vezi că iarăşi faci greşeli!

— Înțeleg la ce vă referiți, însă pur și simplu nu m-am gândit. Dorința mea a fost să prezint cu cât mai multă acuratețe ceea ce știam și știu de la voi.

— Poți face asta și sub altă formă.

— Sigur, dar asta presupune o muncă titanică, timpul până la publicare fiind foarte scurt.

— Nu te mai plânge pentru că ai destul timp.

— Am înțeles!

— Despre altceva am vrut noi să discutăm la această întâlnire.

— Spuneți-mi, vă rog!

— Se va intra în linie dreaptă în Perioada de Ascensiune, începând cu 22 decembrie anul acesta. Oamenii trebuiesc informați cu privire la ce se va întâmpla și prin ce transformări vor trece în acești trei ani. De asemenea trebuiesc preveniți vis–a–vis de diversiunile ce vor urma în toate domeniile și din toate punctele de vedere.

— Și dacă nu mă vor crede?

— Tu îți vei face datoria, rămânând la latitudinea lor ce vor face. Sunt foarte mulți cei ce nu vor crede, dar asta nu este problema ta.

— Știu lucrul acesta!

— Vei procesa toate informațiile primite în timp și pe cele de acum și le vei comunica.

— Înțeleg!

În clipa următoare și-a făcut apariția cunoscutul ecran cu scrisul de culoare albastră, însă tot ce era scris acolo probabil nu putea fi reținut decât de un creier electronic.

Nu știu exact cât a trecut de când mă aflam în fața ecranului, având în vedere că la toate întâlnirile mele cu „Ei" timpul dispărea, cert este că în momentul în care am parcurs ultima frază am simțit o durere, fără termen de

comparație, în fiecare sprânceană. Din acel moment n-am mai știut nimic, probabil am leșinat. Când m-am trezit, în camera mea era cald și bine iar zorii zilei începuseră s-apară. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă privesc în oglindă. Spre uimirea mea, în fiecare sprânceană, acolo unde simțisem durerea, într-o simetrie perfectă se vedeau două puncte roșii destul de măricele. Am făcut imediat legătura cu ceea ce simțisem când mă aflam încă pe nava „Erra", alături de „Mesageri". Ce reprezenta o oarecare curiozitate pentru mine a fost faptul că de când intraseră în viața mea, pentru prima oară senzația de durere lăsase și urme.

După câteva zile cele două puncte roșii se micșoraseră, dar de dispărut, nici vorbă, probabil că vor rămâne acolo pentru totdeauna.

Am început serios să mă ocup de carte, de fapt de rescrierea ei și în mare parte am reușit.

În primele optzeci de pagini am făcut referire de mai multe ori la anul 2012 și la Perioada de Ascensiune. Ce este important de știut, este faptul că înaintea Ascensiunii, o parte din omenire a mai trecut prin două stadii. Este vorba de stadiul de inițiere și stadiul de comuniune. Pentru foarte mulți oameni, acestea nu au fost prea bine observate, datorită faptului că au avut posibilitatea să interacționeze cu mari inițiați, formați sau trimiși aici de către civilizațiile extraterestre desemnate să se ocupe de Organizarea Sacră. Beneficiind prin intermediul acestora de toată acea energie pură, ei au făcut acest salt mult mai rapid și mult mai ușor, din realitatea obișnuită către cea superioară, care reprezintă vectorul Dimensiunii Luminii.

În această perioadă, toți cei ce au depășit cele două stadii, vor trece printr-un proces de schimbare interioară ce implică creșterea frecvenței de vibrație specifică

corpului, determinând apariția unui gen de simptome temporare.

Acestea se pot manifesta prin: – febră, transpirație, dureri osoase sau articulare, răceli de toate felurile, ce nu răspund la tratamentul clasic;

– Migrene, cefalee, fotofobii, amețeli, ce nu se ameliorează cu nimic din cadrul farmaciei clasice.

– Palpitații, țiuituri în urechi, senzația că tot corpul vibrează sau doar o parte din sistemul muscular (în timpul nopții, dar în unele cazuri și ziua, mai ales când luna este în creștere); spasme musculare (involuntare), dureri de spate și de brațe, diminuarea puterii (uneori neputând ridica nicio cană cu apă);

– Schimbări în aparatul circulator determinând dureri mari ale membrelor inferioare cât și superioare;

– Respirație greoaie cu un gen de sincope precedate de zgomote;

– Scăderea sau modificarea sistemului imunitar;

– Apariția unor schimbări în sistemul limfatic;

– Somnolență continuă, oboseală nejustificată sau insomnii urmate de stări de agitație accentuată;

– Unghiile cât și părul cresc mai repede decât ar fi normal;

– Tensiune, neliniște, stres.

– Episoade depresive sau atacuri de panică (nedeterminate de ceva);

– Scăderea densității;

– Stări de deja–vu, din ce în ce mai dese;

– Apariția la nivelul pielii a unor pete de culoare roșie sau a unor mâncărimi;

– Modificări ale simțurilor olfactive;

– Senzații de imponderabilitate;

– Tulburări de vedere (suprapunere de imagini sau dublare)

– Modificări ale sistemului endocrin manifestate prin dereglări ale ciclului menstrual la femei și micșorarea testosteronului la bărbați; dar și altele.

Toate aceste simptome indică faptul că modificările fiziologice din interiorul corpului uman sunt în plină desfășurare și că ele nu fac altceva decât să ducă la desăvârșirea acestuia pentru marea trecere din 21 decembrie 2012.

Am mai spus că ADN-ul nostru se modifică, ducând la alte conexiuni dintre componentele sale, formând un alt fel de spirală, procesul acesta presupunând creșterea frecvențelor de vibrație specifice aspectelor electromagnetice corespondente noilor legături electrochimice rezultate.

Modificările se vor produce nu numai la nivel fiziologic ci și la nivel de conștiință, ele găsindu-se într-o simbioză perfectă.

Pe măsură ce corpul uman se va transforma și modul de gândire va fi altul. Știm că forma–gând–energie cu încărcătură negativă duce la ură, invidie, prefăcătorie, trădare, laşitate, răzbunare, lăcomie, trufie, desfrâu, minciună.

Gândul pozitiv înseamnă iubire, toleranță, iertare, sinceritate, lumină; el trebuind să-l înlocuiască pe cel negativ definitiv. Cei ce nu vor reuși să facă această schimbare nu vor ajunge niciodată în Universul IV, pe Dimensiunea de Lumină. Din acest motiv omenirea se va împărți în două categorii: – cei cu vibrație înaltă plini de iubire și lumină; și cei cu vibrație joasă (inferioară), pătrunși de lăcomie și ură.

Oamenii din prima categorie vor renunța la vechile concepte, la modelele existente, la legătura strânsă cu materialul și vor intra într-o armonie perfectă cu Cosmosul, pe când ceilalți se vor ancora și mai adânc în

material, vor întări vechile concepte şi vor extinde modelele actuale în aşa fel încât dizarmonia tridimensională (existentă în actualul Univers III), să îi înghită definitiv.

Fiecare om mai are încă posibilitatea de a alege spre ce se va îndrepta, spre calea compasiunii şi iubirii venită din sursa radiantă a energiei Cristice existentă în vârful Piramidei şi propagată în Universul IV sau spre calea răului şi minciunii, ce îşi are sursa chiar aici pe planetă. Cu siguranţă va prevala liberul arbitru.

Mi-aş permite să vin cu o sugestie în ceea ce priveşte remediile pentru multele şi noile simptome specifice acestei perioade.

Încercaţi să folosiţi cât mai puţine medicamente de sinteză chimică sau chiar eliminaţi-le, înlocuindu-le cu tratamente naturiste ce vă vor ajuta să scăpaţi de stările numeroase de disconfort. Mă refer aici, strict la simptomatologia specifică schimbării, nu la bolile organice ce se instalează din cvarimotive, în cazul acestora fiind necesare indicaţii şi remedii din zona de specialitate (medicina).

Unul din aspectele importante ale vieţii noastre raportat la această perioadă este alimentaţia. Va trebui să învăţăm să ne hrănim corespunzător Perioadei de Ascensiune, asta presupunând o adaptare a modului de a mânca la nevoile noastre actuale.

Încet, încet, organismul nostru va refuza o serie întreagă de alimente de natură organică iar după aceea pe cele agresate chimic, cum sunt fructele şi legumele. Vom ajunge în stadiul în care nu ne vom putea hrăni decât cu produse ecologice, dacă vor mai exista. De altfel vom constata că se va ajunge la o senzaţie de saturaţie cu hrană foarte puţină şi foarte multe lichide.

Dintre băuturile recomandate sunt: apa de izvor având ca proveniență surse de la altitudini cât mai înalte

precum şi ceaiurile din plante autohtone, recoltate din regiunile mai puţin poluate ale ţării. De asemenea sucurile naturale făcute din legume şi fructe specifice zonei climaterice în care trăim, pot fi consumate tot atât de bine ca şi apa. În momentul în care spiritul a fost trimis într-o nouă existenta aici pe Terra, în codul lui genetic i s-au introdus şi informaţiile cu privire la nevoile fiziologice. Aşadar, un om care-şi duce existenţa în Europa, va răspunde perfect condiţiilor climaterice ale acestui continent precum şi vibraţilor electromagnetice specifice zonei în care trăieşte. Se va putea alimenta cu produse ce cresc şi se dezvoltă în această parte a lumii şi va avea un mod de a acţiona tot în concordanţă cu vibraţia energetică din această zonă.

În concluzie, toate alimentele provenite din spaţiul în care trăim sunt compatibile cu nevoile noastre stabilite prin codul genetic. Se observă că atunci când suntem departe de ţara şi continentul nostru, foarte greu ne adaptăm modului de alimentaţie cât şi condiţiilor climaterice. Dacă vom deveni puţin mai conservatori şi în acelaşi timp mai conştienţi de ce se întâmplă, cu siguranţă vom avea posibilitatea să răspundem propriilor noastre nevoi, pe măsură.

Aş vrea să vă mai amintesc că apa provenită din izvoarele munţilor noştri este atât de pură încât posedă o energie şi o strălucire ce împrospătează aerul şi revigorează spiritul. Asta însă numai până nu este atinsă de ignoranţa umană fără limite, pâraiele şi râuleţele ce curg din munţi, fiind murdărite de tot felul de resturi aruncate fără pic de respect şi responsabilitate, neluând în calcul faptul că apa este un real elixir al vindecării şi al spiritualităţii. Ar fi bine ca măcar în ultimul ceas lumea să se trezească şi să împiedice aceste adevărate sacrilegii aduse uneia dintre principalele surse ale vieţii: „Apa!"

CAPITOLUL 20

O altă componentă a existenței noastre este aerul. Vom mai putea oare respira în următorii ani un pic de aer curat?

Dacă nu vom împăduri suprafețele defrișate haotic și nu vom acorda atenția corespunzătoare pădurilor și tuturor spațiilor verzi, vom ajunge să cumpărăm capsule cu oxigen, în situația în care vom avea de unde și cu ce. Poluarea va crește vertiginos în următorii ani, mai ales după erupțiile multor vulcani ce vor avea loc chiar în anul 2010. Ecosistemul planetei este aproape distrus. În țara noastră încă se mai poate face ceva. Trebuie trezită conștiința cu privire la importanța fiecărui copac. El face parte din centrul cosmic, alături de cer și pământ, aflându-se într-o strânsă comuniune cu ființele umane, atât de pasive și de ignorante. Dacă ne vom petrece câteva minute de meditație alături de goruni, ulmi, platani, brazi, salcâmi sau aluni, vom putea foarte ușor depăși crize de anxietate sau emoționale, dureri de coloană, crampe musculare, precum și stări de irascibilitate sau de agitație. Vom avea păduri cât mai multe și mai curate, vom avea și aer ușor de respirat și sănătos. Pădurea, de-a lungul mileniilor a reprezentat un fel de templu originar. Lumina care străbate prin ferestruicile create de frunzele verzi, inundă arcele naosului pe care îl formează copacii.

Așa cum simțim (unii dintre noi) legăturile cu copacii, cu plantele, tot așa simțim și cu pietrele, cu munții sau de ce nu direct cu cristalele. Pietrele sunt un fel de mijlocitori între noi și energia emanată de planetă. Nu întâmplător o serie de cristale sunt folosite pentru vindecarea anumitor boli și nu numai. Așa cum am mai spus boala nu își are întotdeauna originea în corpul nostru

fizic. Aura noastră sau câmpul energetic își poate pierde echilibrul determinând apariția unor boli organice.

Aceste dezechilibre se pot produce din diferite motive, dar cel mai des întâlnite sunt agresiunile energetice. Din cauza originii lor non fizice, acestea nu sunt ușor de remediat. Pe flux energetic se pot obține rezultate excelente, însă dacă agresiunile continuă, corpul subtil poate fi din nou destabilizat. Și pentru că nu întotdeauna există posibilitatea să ne adresăm unui inițiat, atunci recurgem la cristale. În momentul în care acestea sunt energizate de către bioenergoterapeut sau alt inițiat, preiau vibrația înaltă și reușesc să mențină câmpul energetic întreg, cât și să respingă orice fel de agresiune la adresa deținătorului. În acest mod aura poate fi menținută în formă maximă și nu numai bolile organice vor înceta să mai apară, dar și aspectele vieții în general, se pot schimba în bine. Create de Domnul Dumnezeu, ca tot ceea ce există în interiorul creației, cristalele și pietrele prețioase transmit energia din interiorul Terrei și pot fi folosite pentru a direcționa vitalitatea puterii ei tămăduitoare și de armonizare. Din acest motiv este bine ca fiecare dintre noi să aibă în preajma lui un cristal energizat, ce nu trebuie văzut sau atins de cei din jur sau de altcineva.

Odată personalizat el își face foarte bine datoria față de posesor, iar dacă prin atingere sau cu privirea, este agresat, își modifică structura energetică și își pierde din putere.

Pietrele ce ar trebui purtate în permanență sunt cele de ametist și cristalele din toate tipurile de cuarț. Ametistul este și el tot o varietate de cuarț, însă spre deosebire de restul cristalelor este și un instrument spiritual și de calmare a minții, protejând din toate punctele de vedere (sănătate, noroc, dragoste etc).

Cristalul de cuarț este un puternic agent de transformare a energiei, întărește oamenii, mărește și

concentrează câmpul. În următorii ani, având în vedere agresiunile energetice existente la tot pasul, este bine ca fiecare dintre noi să fim posesorii unui astfel de cristal.

Analizând „ce ar fi bine să facem în Perioada de Ascensiune" am ajuns la concluzia că dacă ne vom concentra conştiinţa asupra intensificării energiei psihice, aceasta poate deveni evidentă, doar aşa, spre deosebire de fenomenul material care poate fi cuantificat. Capacităţile noastre parapsihice vor deveni mai puternice, pe măsură ce mai mulţi semeni ai noştri vor interacţiona între ei, alimentându-se cu energie, prin atenţia şi conştienţa lor. Încă din secolul trecut, mulţi psihoanalişti au examinat psihicul uman şi au ajuns la concluzia că interconexiunea dintre el şi fizic, precum şi dintre minte şi lume, exprimată prin sincronicităţi şi acorduri oculte, a determinat o profundă transformare a acestuia, proces ce încă se află în deplină desfăşurare.

În concluzie, înlocuirea formelor–gând negative cu formele–gând pozitive este nu numai necesară dar şi iminentă. Ego-ul nostru atât de limitat, ce se teme destul de mult de venirea Sinelui, va trebui în mod paradoxal să contribuie la integrarea acestuia, creând o fuziune între el şi Sine. Având în vedere că 21 decembrie 2012 se apropie galopant, putem începe să înţelegem distanţa psihică semnificativă pe care o vom parcurge în următorii câţiva ani. Pe măsură ce înaintăm spre finalul acestei evoluţii oarecum apocaliptice, ne vom privi din ce în ce mai mult ca expresii fractale ale unui câmp de conştiinţă unificat şi aspecte conştiente ale unei ecologii planetare – mintea Terrei – care se va schimba continuu, în funcţie de acţiunile şi gândurile noastre. Atunci când omenirea şi integralitatea ei sau o parte din aceasta va înţelege acest lucru, se va face trecerea dincolo de pragul istoriei, cu succesiunea ei de războaie, cuceriri şi sisteme religioase aflate într-o competiţie acerbă.

Oamenii se vor uni, având toţi drepturi egale şi un statut egal, în cadrul unei singure comunităţi – cea planetară.

După ce dezacordurile dintre noi vor fi rezolvate cu sau fără voia noastră, vom fi pregătiţi să ne facem intrarea într-o civilizaţie galactică, într-un spaţiu universic şi într-o conştiinţă cosmică, unde vom descoperi noi mituri, noi camarazi de drum şi noi dimensiuni ale fiinţei.

Însă o mutaţie atât de profundă în psihicul colectiv va avea loc, ca răspuns la o serie de evenimente traumatice de genul cataclismelor. De asemenea coşmarul tehnocratic va determina un gen de goană spre comunităţi rurale, unde cunoştinţele de bază pe care societatea modernă le-a pierdut, cum ar fi cultivarea pământului pentru hrană şi creşterea animalelor, pentru revigorarea întregului ecosistem, se vor învăţa şi se vor aplica cu un maxim de conştiinciuozitate.

Ceea ce mă nelinişteşte pe mine este faptul că acţiunile colective făcute în pripă şi motivate doar de frică, pot avea consecinţe negative. Toţi aceia ce au avut acces la informaţie, sub diferite forme, ceva mai devreme, au responsabilitatea de a reorienta conştiinţa colectivă şi a îndepărta sentimentul de teamă, în această perioadă intermediară.

Este posibil ca odată cu începutul crizei să se fi început construcţia unor structuri sociale şi psihologice ale viitorului şi la scară mai mare, la nivel oarecum restrâns, da.

Chiar dacă vor exista probleme materiale ameninţătoare, baza tranziţiei de la o epocă la alta este realitatea noastră psihică. Având în vedere faptul că mintea şi materia se întrepătrund din ce în ce mai mult, nivelul nostru de conştiinţă şi puterea intenţiei noastre, vor determina desfăşurarea evenimentelor în plan personal cât şi colectiv.

Dacă vom privi această ascensiune ca pe o grea încercare inițiatică, pe măsura derulării evenimentelor vom accepta paradoxul de a deveni din ce în ce mai relaxați, mai prezenți, mai veseli, mai limpezi și mai cuprinși de compasiune.

Compasiunea și iubirea sunt cele două componente ce alcătuiesc veriga lipsă, a lanțului ce leagă realitățile lumii planetare de conștiința vie a sistemului galactic. Am convingerea că procesul de ascensiune va fi bine călăuzit din Sfera „Mesagerilor" în așa fel încât reușita lui să nu rămână doar la nivel de deziderat. Nu ne rămâne decât să ne apropiem din ce în ce mai mult de oamenii care gândesc și acționează la fel ca noi, care nutresc iubire și sunt însetați după Lumina.

Cred că fiecare om de pe planeta aceasta și-a pus chiar și pentru o singură dată întrebarea: „Va fi sfârșitul lumii în 2012? Eu vă voi răspunde simplu: „Nu!"

* *

*

CAPITOLUL 21

Va fi sfârșitul unei lumi, al unei ere, al unui ciclu și începutul unei alte lumi, al unei alte ere, al unui alt ciclu! Unele voci susțin că economia globală deja cunoaște o ușoară creștere, după criza financiară provocată în anul 2008.

Sunt doar aparențe și se va vedea asta destul de curând. Se vor produce perturbații prelungite ale rezervelor de energie, fapt ce va determina un haos economic fără precedent.

De asemenea vor apărea schimbări politice destul de violente și în multe părți ale lumii, generate de deteriorarea gravă a standardelor de viață.

Se vor forma coaliții teroriste internaționale, cu scopuri antioccindentale și cu acces la arme de cea mai ridicată și sofisticată tehnologie.

Schimbările climaterice vor fi mai evidente ca oricând, provocând mari pagube economice și financiare, precum și deteriorări majore ale stărilor de sănătate ale oamenilor. Cele mai afectate vor fi sistemul nervos și cel respirator, precum și sistemul endocrin și cel imunitar.

Ascensiunea economică a Chinei, va crea un gen de alianță geostrategică, alături de Rusia și India, având rolul de opoziție împotriva Statelor Unite și Uniunii Europene.

ONU va rămâne doar o organizație cu titlu onorific.

O altă amenințare pentru guvernele și corporațiile occidentale o va reprezenta amploarea pe care o va lua mișcarea antiglobalizare.

Ieșirea din subteran a unor organizații create să submineze puterea FMI și a Organizației Mondiale a

Comerțului, precum și slăbirea totală a capacității Statelor Unite, de a exercita conducerea economică la nivel mondial, va reprezenta vârful icebergului.

Distrugerea alianței dintre Statele Unite și Uniunea Europeană va duce și la prăbușirea într-o anumită măsură a Uniunii Europene.

Însă cele mai periculoase fenomene ce se vor produce vor fi cutremurele și erupțiile vulcanice, tornadele, uraganele și alunecările de teren, precum și perioadele de secetă cu temperaturi neobișnuite.

Vorbeam într-un capitol de acele Organizații Secrete ce au ca scop reorganizarea și conducerea lumii după rațiuni întunecate. Acestea sunt la curent cu faptul că ghețarii din Munții Himalaya se topesc într-un ritm alarmant, proces ce duce la dispariția lor destul de repede. În acest moment, ghețarii respectivi reprezintă sursa de apă potabilă pentru aproximativ o treime din populația globului. Organizațiile amintite fiind de mult timp în posesia unor studii științifice referitoare la acest proces, au intrat în posesia a 90% din rezervele de apă potabilă ale Terrei. Scopul lor nu este unul de tip umanitar, dimpotrivă. Nu peste mult timp, apa, va ajunge să aibă cea mai mare căutare și cele mai bune prețuri.

Este ultimul lucru pe care-l mai pot smulge Pământului spre a se îmbogăți și avea influență totală asupra maselor de oameni. Se va ajunge în stadiul în care vor putea beneficia de apă toți aceia ce vor avea implantate CIP-uri și sunt posesori de carduri. Banii lichizi vor dispărea de pe toate piețele. În felul acesta se va crea o constrângere la nivel planetar, încât foarte mulți oameni, neanalizând fenomenul în profunzime, se vor ralia la procesul de implantare a acelor CIP-uri și astfel influența și dirijarea totală a populației unei întregi planete se va putea realiza.

Domnul Dumnezeu nu va mai permite și asta, și se vor crea posibilități ca jumătate din populația globului să nu recurgă la așa ceva, ba mai mult decât atât, sub forme mai mult sau mai puțin terestre, vor avea parte de necesarul vieții, pentru a se putea depăși acea perioadă.

Un singur sentiment trebuie eliminat definitiv: „Frica!"

Încrederea în Sfânta Trinitate ne va salva din toate momentele dificile ale vieții noastre. Să nu uităm că fiecare dintre noi avem un rol special de jucat în aceste timpuri și o contribuție esențială în formarea și funcționarea absolută a acelei lumi noi. Nu mai este loc de ezitări și nici de motivații, timpul și așa foarte scurt, trece repede! Era Nouă se apropie!

Trebuie să ținem cont și de toate aspectele astronomice și astrologice ale acestui sfârșit de ciclu cosmic. Eclipsele și tot felul de aspecte mai puțin obișnuite se țin lanț.

Predicțiile făcute de o serie de astrologi par prea puțin obiective în comparație cu realitățile pe care le trăim. Sunt însă și adevărați profesioniști, aș putea spune chiar hăruiți de Domnul Dumnezeu, în lume și în țara noastră, care prezintă cu multă acuratețe evenimentele de acest gen ce ne pot influența și uneori schimba viețile.

Am prezentat o serie întreagă de aspecte cu privire la anul 2012 dar nu am acoperit nici măcar o mică parte din nevoia dumneavoastră de cunoaștere și în același timp din intenția mea de a vă informa. Așadar, continuăm!

*

CAPITOLUL 22

Tehnica modernă specifică anilor în care trăim, a realizat foarte multe efecte spațiale menite să înșele și să dezinformeze lumea. Au apărut tot felul de așa zise OZN- uri, în multe locuri ale planetei și care nu erau altceva decât sateliți spioni, aparținând NASA, iar adevăratelor Nave Extraterestre, deși interceptate, li s-a ascuns existența și rolul benefic pe care l-au avut de-a lungul timpului asupra Pământului.

Încă din anii '60 s-au făcut eforturi mediatice susținute cu privire la extratereștri, de introducere a stării de panică în rândul populației globului, fiind prezentați ca un real pericol pentru omenire. Deși au existat destule informații cu privire la aceste civilizații care au monitorizat planeta de mii de ani încoace și care au venit cu un scop bine stabilit și nu de a produce rău, niciodată nu a fost prezentat efectul benefic rezultat, datorită vizitelor lor. În următoarea perioadă ei vor fi prezenți din ce în ce mai des printre noi încercând din răsputeri să salveze ce se mai poate salva. Acelor organizații întunecate nu le-a scăpat fenomenul acesta, drept pentru care vor pune la cale prin intermediul NASA, o diversiune cu privire la un posibil atac extraterestru. Fals! Nu sunt decât încercări disperate ale unor oameni fără pic de conștiință, raportați la nivelul de gândire al Evului Mediu, sorții unei eternități la fel de întunecate precum mințile și sufletele lor.

Fenomene neobișnuite or să tot apară în anumite locuri de pe planetă, ele au mai fost și sunt și acum, ca de pildă imaginea Maicii Domnului sau a Domnului Isus proiectate pe cer sau chiar prezența holistică, în anumite momente și în interiorul unor grupuri de oameni. Se va

induce ideea că și în aceste situații sunt doar iluzii, că totul a fost creat de cine știe cine, iar noi oamenii suntem mult prea lipsiți de importanță pentru a beneficia de acea mare fericire produsă de aparițiile Divine.

O spun cu toată responsabilitatea și cu sufletul plin de fericire, există și vor exista aceste Prezențe, se vor face simțite din ce în ce mai des, de noi depinde dacă ne vom putea bucura de Ele, de gândirea, de comportamentul nostru și mai ales de credința și iubirea pentru Domnul Dumnezeu, pentru Sfânta Trinitate.

În ultimul moment și o parte din reprezentanții bisericilor vor recunoaște faptul că printre noi au fost dintotdeauna prezente inteligențe spirituale de diferite feluri.

Aceste entități, îngeri sau influențe extraplanetare, le putem numi cum dorim, vor stabili tot mai multe contacte cu persoanele sensibile și cu dragoste de Lumină.

De asemenea vor fi acceptate și legile reîncarnării, care au mai existat în cadrul religiei creștine până în anul 553 d.H. când împăratul Iustinian, prin Conciliul Ecumenic de la Niceea a reușit eliminarea și condamnarea ideii de reîncarnare, din Cartea Sfântă. Recunoașterea acestui fapt va avea un impact puternic asupra tiparelor comportamentale ale omenirii și va duce la conștientizarea mai clară a efectelor pe care le pot crea gândurile, faptele, emoțiile, asupra vieților noastre viitoare.

În aceste timpuri limitările minții omenești vor fi depășite iar creativitatea infinită poate deveni destinul omenirii. Există mulți oameni capabili să vadă la distanță, foarte buni clarvăzători și telepați. Fizica cuantică a dat deja multe răspunsuri în aceste domenii, cu referire strictă la asemenea practici. La generațiile ce vor veni, noile capacități de telepatie și clarviziune se vor dezvolta foarte bine și la cei ce vor trece pe Dimensiunea pe Lumină.

Capacitățile pe care acum le au doar puțini oameni, raportându-ne la populația globului și copiii numiți Indigo sau de Cristal, cele mentale și emoționale avansate, vor fi ceva normal pentru toată lumea din Era Nouă.

Tot în acea perioadă se va constata o foarte bună comunicare și cu celelalte vietăți cu un grad de inteligență mai ridicat, provenind din zona animalică sau a păsărilor. Vom putea înțelege ce ne transmit delfinii, focile, câinii, papagalii etc.

Totodată plantele vor cunoaște o evoluție neobișnuită, vor crește, se vor dezvolta și vor rodi într-un ritm amețitor și surprinzător în același timp. Plămânii și inima Terrei vor reacționa miraculos, determinând tot felul de modificări în ecosistem, ce vor crea simbioza perfectă pentru omenire, armonia necesară galaxiei și iubirea specifică Cosmosului.

Am să analizez puțin și partea cea mai urâtă a anului 2012 bazându-mă strict pe informațiile primite de la „Mesageri".

Am spus de nenumărate ori că vor fi mișcări telurice de magnitudine foarte mare, însă niciodată n-am făcut referire la distrugerile și pierderile de vieți omenești din multe regiuni geografice ale globului.

Toate aceste seisme vor decima cel puțin cinci sute de milioane de oameni. Ele se vor produce concomitent în trei sau patru puncte geografice ale planetei. Cele din Continentul American sau din zonele oceanice limitrofe vor declanșa fenomene tsunami, ce vor acoperi în proporție de 70% suprafața terestră. De asemenea estul îndepărtat al Asiei, până aproape de Munții Ural va fi înghițit de ape. În Europa, Peninsula Italică, Portugalia, Marea Britanie, Grecia, Turcia, vor fi de asemenea acoperite în mare parte de apele învolburate ale Oceanului Atlantic și Mării Mediterane. Africa și aproximativ 90% din Europa se vor ridica mult peste nivelul mării, iar într-o

măsură mai mică teritoriul ce va rămâne din Asia. Australia se va scufunda și ea. Însă se va ridica o falie cu un relief nou între Marea Mediterană și actualul Continent American, o falie considerabilă ce va reprezenta cel mai mare Continent existent după anul 2012.

O altă problemă vor fi erupțiile vulcanice ce vor crea în unele zone alte forme de relief decât cele binecunoscute nouă, precum și un grad de poluare nemaiîntâlnit. În Asia erupțiile se vor ține lanț ca și în America, sudul Europei dar și în țara noastră vom avea parte de un asemenea fenomen.

Se vor declanșa o serie întreagă de furtuni electromagnetice ce vor duce la prăbușirea sistemului energetic și implicit informațional. Lumea va rămâne în beznă pentru perioade destul de lungi de timp și la propriu și la figurat. Panica creată va determina o serie întreagă de sinucideri și declanșarea multor boli de natură psihică.

Populația globului va mai fi măcinată și de o mulțime de molime cu etiologie necunoscută. Sistemul medical cât și cel alternativ va fi imposibil să mai facă față. Virușii vor deveni prieteni buni cu medicamentele și astfel aproape șase- șapte sute de milioane de oameni își vor găsi sfârșitul. Accidente de toate felurile (maritime, aviatice, rutiere, incendii) vor deveni parte integrantă din viețile oamenilor. În rândul animalelor se vor produce tot felul de mutații încât nu vor mai putea fi controlate, atacând și omorând foarte mulți oameni, având reacții și comportament imprevizibil.

Vor fi mișcări sociale foarte greu de controlat degenerând în vandalisme duse in extremis. Guvernele lumii vor reacționa total anapoda. Deciziile și hotărârile lor vor exacerba aceste fenomene, în loc să determine o stare cât de cât de acalmie. Crimele și acțiunile reprobabile vor face parte dintr-un gen de ordine, indiferent de ce natură vor fi ele (politică, afectivă etc). Răsturnări de

regimuri politice şi multe atentate pe deoparte, iar pe de altă parte mitinguri de susţinere a unor lideri emanaţi, vor crea climatul aproape obişnuit în mai toate regiunile globului. Mă repet acum pentru a nu ştiu câta oară spunând că ţara noastră va fi cât de cât protejată. Chiar dacă există posibilitatea unui atentat la viaţa preşedintelui şi intenţia instalării unui nou regim, un cutremur de magnitudine mare precum şi o serie întreagă de boli ce vor deveni de masă, secetă şi inundaţii, o mică erupţie vulcanică, nu vor fi foarte multe pierderi de vieţi omeneşti în raport cu ce se va întâmpla în alte ţări şi pe alte continente. Va fi: foamete şi lipsa de apă în toate zonele globului; frig prin alternanţă cu temperaturi caniculare; alunecări de teren; fenomene climaterice cu totul şi cu totul neobişnuite; aer imposibil de respirat, indicele de poluare depăşind de multe ori limitele admise; şi multe multe altele ce-i vor determina pe unii să creadă că este chiar sfârşitul lumii.

Vor apărea tot felul de indivizi ce prin înşelăciune şi minciuna vor susţine că sunt apostoli, prooroci sau chiar Domnul Isus. Să fiţi convinşi că nu spun adevărul că sunt falşi. Spiritele din zona Superioară a Piramidei nu au ce să-şi ispăşească, ei nu vor mai fi trimişi într-o altă existenţă niciodată!

Aşa cum am mai spus vor apărea foarte mulţi oameni cu capacităţi deosebite dar ei sunt tot oameni asemeni dumneavoastră.

De asemenea în următorii doi ani tehnica nu se va opri, dimpotrivă va veni cu tot felul de spectaculozităţi, însă mare parte din ele vor servi partea întunecată.

Am mai spus că nici conflictele armate nu vor lipsi şi ele vor duce la multe pierderi de vieţi omeneşti.

Toate aceste evenimente, fenomene, acţiuni, vor determina omenirea să creadă că a venit Apocalipsa.

Nu va fi aşa! Va fi doar trecerea în „Era Nouă"!

CAPITOLUL 23

După ce veţi citi aceste rânduri vă veţi pune întrebarea firească: „Dar noi ce vom face, oare vom supravieţui?". Eu vă spun că de dumneavoastră depinde, dacă veţi înţelege necesitatea şi beneficiul schimbării, vă veţi strădui să traversaţi ascensiunea, veţi cunoaşte determinarea unei conştiinţe adevărate, veţi fi însetaţi de iubire, veţi da dovadă de toleranţă şi compasiune, îl veţi găsi pe Adevăratul Dumnezeu, veţi crede cu ardoare în Sfânta Trinitate, veţi face parte cu siguranţă din cei trei miliarde şi câteva sute de milioane de oameni ce vor alcătui populaţia planetei Terra în viitoarea ordine galactică, universică şi cosmică!

Am observat în ultimii zece ani că atât in jurul meu cât şi pretutindeni in Lume, există oameni care sunt în căutare permanentă de duşmani şi duşmănii, iar atunci când epuizează toate căutările se îndreaptă către Divinitate fără să le treacă măcar prin cap că ceea ce au căutat există în ei. Ei sunt singurii şi marii duşmani ai propriei lor fiinţe. Pe Domnul Dumnezeu trebuie să-l iubeşti nu să-l duşmăneşti. El este salvarea, în El găsim iubirea. El ne dă speranţă. El ne dă curaj. El este Lumina.

Sper din toată fiinţa mea ca nu pe Domnul Dumnezeu să-l găsiţi responsabil pentru toate greutăţile prin care va trece omenirea în următorii trei ani. Singurii vinovaţi suntem noi, noi pentru faptele, gândirea şi comportamentul nostru. În ultimii ani am făcut tot genul de experienţe pe propria mea persoană încercând să aflu dacă există ceva fără de care nu pot trăi. Am stat perioade lungi de timp fără hrană şi apă alimentându-mă doar cu Lumină şi n-am păţit nimic! Am constatat că pot trăi fără această „lipsă". Am stat trei săptămâni fără să dorm o

secundă şi n-am pățit nimic. Am constatat că pot trăi şi fără această „lipsă". Am stat departe de familie şi de persoanele pe care le-am iubit şi le iubesc. Am stat fără bani, fără căldură, fără energie, fără televizor, fără calculator şi fără multe alte obiecte de strictă necesitate şi am putut trăi! În toată această perioadă de experiențe ceva nu mi-a lipsit: Dragostea pentru Domnul Dumnezeu!

Ar fi fost „lipsa" fără de care nu aş fi supraviețuit.

Te iubesc Doamne Dumnezeul Nostru, Tată Ceresc!

Te iubesc Doamne Isuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu!

Te iubesc Mângâietorule, Duhule Sfânt!

Cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul!

* *

*